

DÁNIEL Z. PÁL
SAJÁT HALOTT

I.

1.

A szóvivőt közvetlenül a sajtótájékoztató után ölték meg. Ahogy magabiztosan vonult ki a stáb élén a teremből, egyszerre elsápadt, a gyomrához kapott és elterült a földön, mint egy béka. Tóczos-Urbély, a szóvivő helyettes reflexből majdnem utánanyúlt, de még idejében észbe kapott.

- A fotósok! - villant át az agyán, majd hatalmas rutinnal *úgy csinált*, mintha el akarná kapni, miközben aggályosan vigyázott minden mozdulatára.

Sikerült. Amikor a Szabad Világ képszerkesztője megpróbálta kiválasztani a címlapfotót, vért izzadt, de akkor sem sikerült olyan felvételt találnia, ahol Tóczos-Urbélynek akár csak a frizurája összekócolódott volna.

- Nem ezért fizetünk - mondta Ladosnak, a kegyelemből tartott fotósnak, aki főként olyan sajtótájékoztatókon volt megbízhatatlan, ahol alkoholt is mértek. Még az átkosban kapott rá a mértéktelen ivászatra, ha ingyen kínálták a szeszt. Gyakran a kollégái csattintgattak néhányat könyörületből a masinájával, miközben ő magatehetetlenül hevert valamelyik sarokban. Ha töménnyel kínálták, esetenként még maga alá is rondított. Hozzányúlani azonban nem lehetett, mert hatalmas archívumában minden vezetőjéről őrzött néhány igen kellemetlen fotót.

- Igyekezned kell, ha még nálunk akarsz dolgozni - mondta nem nagy meggyőződéssel a szerkesztő, hogy legalább kieressze a gőzt.

Jogos is volt felháborodása: mindössze egyetlen olyan képet sikerült kiválasztania, amelyikre kellő rosszindulattal rá lehetett fogni, hogy a szóvivő helyettes mintha mosolyogna. Nem is lett címlapfotó belőle.

Ahogy a szóvivő elterült, rögtön látni lehetett, nagy a baj. Egy lány a stábból - a hangzatos PR menedzser címet viselte, valójában a ropiért és az ásványvízért felelt minimálbér plusz zsebbe-öttszázért - sikítani kezdett, mások segítségért kiáltottak.

A meglepően friss pogácsák elpusztítására a teremben maradt újságírók csak most kaptak észbe. Kisereglettek a folyosóra, vakuk villantak, kamerákat szegeztek a hátán fekvő szóvivőre.

Egyedül Sereginek, a Szabad Szó tudósítójának jutott eszébe, hogy segítséget hívjon.

- Orvost, orvost! - kiáltotta, majd megkönnyebbülten vette észre, hogy maga az Egészségügyi Bizottság elnöke közelít a folyosón. - Doktor úr, segítsen, rosszul lett a szóvivő.

- Én nem - szabadkozott az elnök -, nem praktizálok a rendszerváltás óta, meg amúgy is sietek, mert kezdődik az ülés.

- Majd én - szólt az egyik operatőr -, felcser voltam a seregben.

Letérdelt a szóvivő mellé, megtapogatta a homlokát, majd keresni kezdte a pulzusát, de nem talált semmit.

- Alighanem nagy a baj - mondta -, ez meghalt.

- A szíve? - kérdezte aggódva Tóczos-Urbély.

- Nem úgy néz ki - válaszolt az operatőr. - Ahogy elnézem a habot a szája szélén, valószínűleg mérgezés.

- Megölték? - kérdezte Lóvári a Happy Magazintól, felcsillanó szemmel.

- Nem tudom. De könnyen lehet.

De már közelített is futólépésben Csobádi, a Ház őrségének parancsnoka, akit szintén a túlbuzgó Seregi riasztott. Egyenesen a büféből érkezett, ahol éppen a heti elszámoláson dolgozott a talponálló üzemeltetőjével. Ő hozta ugyanis tető alá azt a megállapodást, miszerint egy belvárosi üzlethelyiség olcsó bérleti díja fejében a Ház büféjében minden földi jót mélyen leszállított áron forgalmaztak a kiválasztottak számára. Mindezért Csobádinak járt a tiszta haszon tíz százaléka, melyet egy kívülálló számára meglehetősen felfoghatatlan algoritmus alapján számoltak ki. Nos, éppen ezen dolgoztak, amikor Seregi meghozta a hírt. Csobádi azonnal félbeszakította az egyezkedést és rohant a helyszínre, csak úgy rengett a nadrágjából kibuggyanó pocakja.

- Ne mozduljon senki, ne nyúljanak semmihez! - kiáltotta már messziről. - És senki ne távozzon, azonnal riasztjuk a rendőrséget.

- Hát jó - mondta a Magyar Világ parlamenti tudósítója -, de mi lesz azzal a két vagy három alakkal, aki rögtön távozott, alighogy a szóvivő úr elérte a talajt?

- Majd mindent tisztázunk - mondta a parancsnok idegesen -, egyelőre senki ne tegyen semmit, majd a rendőrök.

- Hát jó, mit lehet tenni, megvárjuk a rendőröket - mondta egy kopaszra borotvált fejű újdonság a Szabad Világtól -, de mit csináljunk addig?

- Gyertek vissza a terembe - mondta a Magyar Világ tudósítója -, addig megbeszéljük, mi is történt itt.

Rutineljárásról volt szó, a többiek értették. Minden alkalommal, amikor az ügy egy kicsit is kétes volt, a tudósítók - függetlenül attól, melyik párt segge partján keresték a megélhetést - összeültek, mielőtt a maguk tudósítását elkészítették volna, hogy megegyezzenek, mi is történt tulajdonképpen. Azaz, mit írjanak meg és mit ne. Hogyne, hogy majd egyikük anyagából véletlenül szenzáció legyen, a többiek meg csak hallgathatnak a szerkesztőségben, hogy ők miért nem figyeltek oda! Önvédelmi szövetség volt ez, a kellemetlen tapasztalatok eredményeképpen jött létre, de jól működött. Az volt a valóság, amit a tudósítók közösen elhatároztak.

- Na, szóval írhatjuk a nekrológot - mondta a Magyar Világ embere. - Ki mit tud a szóvivő életéről?

- Én egy városból indultam vele - mondta Seregi. - Mindent tudok róla, meg egy kicsivel többet is. Elvégezte a gimnáziumot, aztán tűzoltónak állt, de nem sokáig. Jött a váltás, ő meg gyorsan a PIP aktivistája lett. Aztán, hogy senki ne reklamálhasson, miért tették meg az önkormányzat kulturális bizottsága elnökének, gyorsan továbbtanult.

- Egyetemre ment?

- Egy fenét. A helyi képző, megértvén az idők szavát, kántorképző tanfolyamot indított. Komoly igény merült fel ugyanis kántorokra. Nos, ide iratkozott be barátunk, mivel amúgy jó érces hanggal áldotta meg a természet.

- Ettől ugyan felkophatott az álla.

- Csak nem gondoljátok komolyan, hogy elment kántornak? Nem, jó érzéssel egy káéftét alapított, amely esküvői nótaszolgáltatásra vállalkozott. A Vőfély Kft. (a helybeliek csak

Vőfénynek nevezték, mivel úgy tudták, a vőfély szónak nincs értelme) hamarosan virágzásnak indult. De az igazi fellendülés akkor jött el, amikor a tevékenységi kör módosításával áttért egy sokkal gyümölcsözőbb üzletre. A szóvivő úr mindig híres volt arról, hogy felismeri a fizetőképes keresletet. A sok esküvő tapasztalata alapján rájött, hogy hatalmas igény van egy olyan szolgáltatásra, amely eddig is megjelent minden esküvőn, de csak spontán módon. A benne rejlő anyagi lehetőségek kihasználása senkinek nem jutott eszébe.

- Ne csigázd a kíváncsiságunkat, mondd már, mi volt az?

- Trágár esküvői nóták éjfél után. A szolid erotikus célzásoktól a legdurvább szókimondásig.

- És ebből meg lehetett élni?

- Mégpedig fényesen. Az örömapa megmondta, mi a kedvenc nótája a vőlegénynek, a menyasszonynak, a sógornak és a többi vendégnek, a szóvivő úr meg szöveget írt az eredeti dallamokra. Enyhén sikamlósat olcsóbban, szókimondót dupla áron. Aztán később már nem is maga írta a szöveget. A papa meg fizetett. Később már a rokonságnak is illett egy-két durvább nótával kirukkolni. Gondolt az azonos neműekre is. „Józsi, nekem te vagy a Rózsi...”, illetve „Rózsi, nekem te vagy a Józsi...” kezdetű dala igazi slágerré vált. Úgy beindult az üzlet, hogy volt, amikor öt szövegíró foglalkoztatott. Most fogják kiadni a dalok legjavát könyv alakban is. Gyűlöli is ezért a szóvivő urat a kabinetfőnök, a Nászdalokra ugyanis már háromszor annyi előjegyzés érkezett, mint az általa jegyzett Ribancok 8 című alkotásra, pedig mindkettőt ugyanazok a négerék írták. Azaz persze nem gyűlöli, hanem most már helyesen: gyűlölte.

- Csak azt nem értem, mondta K.Tóth, a Magyar Szó riportere - hogy ilyen előzmények után hogyan lett belőle a PIP szóvivője.

- Pedig egyszerű - válaszolta Seregi. - Olyan híre volt már, hogy amikor a pártelnök, a nagy Töhötöm harmadik aráját vezette az oltárhoz, más nem is celebrálhatta a lakodalmat, pláne, hogy régi párttag volt. Azt beszélik, hogy sikerült megtudnia, hogy Töhötöm kedvenc nótája az Akácos út, így azután hajnal kettő tájban, amikor már csak a szűk vezetés ünnepelt, egyszerre felhangzott a nóta egy kissé módosított szöveggel:

„Marianna, ha végigmegyek rajtad én...” Miután a párt nagy öregjei észlelték a Főnök szája sarkában megjelenő cinkos mosolyt, kipirulva, lelkesen fűjták a dalt, amelynek további strófáitól még ti is elpirulnátok. Persze, a harmadik méltóságos asszonyt nem Mariannának hívják, csak Anna a becsületes neve, de Töhötöm értette és értékelte a finom célzásokat. Mi sem bizonyítja ezt jobban, mint az, hogy a következő héten már emberünk volt a párt szóvivője, mérhetetlen sértődésére a diszkósból lett sajtófőnöknek, aki - joggal - korábbi hatalmának megnyirbálását látta a friss kinevezésben. Azt nem állíthatjuk, hogy Töhötömnek ellenére lett volna az ellenségeskedés. Még az átkosban szerzett tapasztalatai alapján ugyanis nagyon szerette összeugratni beosztottjait abból a megfontolásból, hogy amíg egymással vannak elfoglalva, eszükbe sem jut ellene szövetkezni.

- Ez jó - sóhajtott K.Tóth a Magyar Szótól -, de mit fogok én ebből megírni? Legalább a rendőrség lenne itt és mondanának valamit.

- Megjöttek - kiáltotta az ajtóból a Magyar Világ tudósítója. - Itt van a rendőrség.

- Végre - szólt Lóvári, a Happy munkatársa, aki időnként bűnügyi anyagokat is írt. - De ki vezeti a nyomozást? - kérdezte a bennfentesség látszatát keltve.

*

2.

- De ki vezesse a nyomozást? - kérdezte Mokány őrnagy, a Bűnügyi osztály parancsnoka.

A főkapitány helyettes gondterhelten ráncolta homlokát.

- Ezt alaposan meg kell gondolni. Tudod te, mekkora nyomás lesz rajtunk?

- Hát persze. Állandóan körülöttünk nyüzögnek az újságírók, meg a politikusok, bármelyik párthoz is tartozzanak. Követelik majd a gyors intézkedéseket, megvádolnak részrehajlással, elhallgatással, tehetetlenséggel.

- A nagyfőnök már szólt pár perccel ezelőtt. Határozottan azt kérte, legyünk nagyon óvatosak és körültekintők.

Mokány őrnagy tanácstalanul tárta szét a karjait.

- Ha csak arra gondolok, hány telefont kapunk két napon belül...

- A nagyfőnök is gondolt erre. Határozottan az a kívánsága, hogy a pártoktól jövő telefonokat mind én fogadjam. Hogy a franc essen bele.

- Ez jó - mondta megkönnyebbülten Mokány. - És az újságírókkal mi legyen?

- Jó a fenét. Neked jó, meg a többieknek, akiknek nem kell hülyeségeket végighallgatniuk, meg kitalálni hátsó szándékokat. Meg persze jó a nagyfőnöknek is, ő lesz a jó fiú, ha majd rám panaszkodnak, egyszerűen rám fogja, hogy egyénieskedtem. A posztján akar maradni mindenáron a választások után is. Nem baj, legyen ez az én gondom, az újságírókkal meg úgy bánunk el, hogy naponta tartunk sajtótájékoztatót, azon kívül meg egy szót se!

- Persze, te meg majd rám fogod, hogy félretájékoztattalak - gondolta Mokány őrnagy, de hangosan mást mondott. - Ez idáig rendben lenne, de marad az eredeti kérdés. Ki vezesse a nyomozást? Mit szólsz Bozsóhoz?

- Bozsó? Szó sem lehet róla. Te is tudod, hogy a sógora MILEP-es képviselő. Más sem hiányzik, mint az, hogy megvádoljanak azzal, hogy szándékosan akadályozza a PIP szövívője gyilkosának megtalálását. Én Törökre gondoltam.

- Hogyne - gondolta Mokány -, a beépített embered. Hogy mindent besúgjon, amit én meg az embereim teszünk és mondunk.

Hangosan persze egészen mást mondott.

- Nem jó. Törököt még a korábbi főkapitány hozta ide. Nyílt titok, hogy együtt jártak gimnáziumba. Világos, hogy azt fogják mondani: a PIP zsoldosa.

- Hát akkor ki legyen?

- Mit szólsz Sótörőhöz?

- Az a vaddisznó? A nagy pofájával? Na, akkor kapnánk csak mindkét oldalról a telefonokat!

- Ez igaz, de mindkét oldalról egyformán. Reklamálnak, mi meg elsimítjuk. Legalább nem ránk panaszkodnak, panaszkodás nélkül meg úgy sem ússzuk meg. Hagyjuk nyomulni Sótörőt, mint elefántot a porcelánboltban, mi meg rendre leszúrjuk, hogy túllépte a hatáskörét, meg kérjük az elnézéseket.

A főkapitány helyettes hosszan tűnődött az ötleten, megrágva minden lehetőséget, aztán bólintott.

- Hát jó, lehet hogy beválik. Ha nem, akkor meg leváltjuk. Hívjuk be Sótörőt, bizzuk meg a nyomozással.

Kiszólt a titkárnőjének. Mokány őrnagy azonban még nem végzett.

- Főnök, legalább egymás között beszéljünk nyíltan! Addig is, míg bejön Sótörő, a magunk számára tisztázzuk: egyáltalán, akarjuk-e megtudni, hogy ki a tettes? Gondold meg, bárki volt, csak gondunk lesz belőle.

- Ha nem tudunk felmutatni eredményt, abból is. Most mindenesetre jó, ha lázas tevékenységet lát mindenki. Van ez olyan fontos ügy, hogy legalább egy-másfél hónapnak el kell telnie ahhoz, hogy már a kutyát se érdekelje az egész - mondta a főkapitány helyettes. - Hagyjuk a dolgokat menni a maguk útján, aztán majd meglátjuk. Ahogy már Lenin elvtárs is megmondta: a hídon akkor kell átmenni, ha odaértünk.

Kopogtattak, majd belépett Sótörő, jó egykilencvenes, vállas alak, laza farmerben.

- Hívattál, főnök?

- Igen, gyere, ülj le. Hallottad, mi történt a Házban?

- Persze, ha minden igaz, megmérgezték a PIP szóvivőjét.

- Nagyon úgy néz ki. Te fogod vezetni a nyomozást. Vedd magad mellé Pincért és a szokásos helyszínelő stábot, aztán irány a Ház. Csak keményen, rámenősen, lássák, hogy mindent elkövetünk az igazság kiderítése érdekében. Ne törődj senkivel és semmivel, vezesd a nyomozást legjobb tudásod szerint. A politikusokat pedig küldd hozzám.

- Nyilván állandóan ott lebzselnek majd az újságírók is.

- Azoknak pedig Mokány őrnagy ad tájékoztatást. Minden reggel tízig elkészíted az előző napról szóló jelentést, Béla meg tizenegykor sajtótájékoztatót tart. Te ne szólj senkinek egy szót sem.

- Rendben, főnök.

- Akkor minden világos? Indulj, már biztosan nagyon várnak.

Sótörő még visszafordult az ajtóból.

- Főnök, lehet még egy kérdésem?

- Persze, mondd csak!

- Egyáltalán, akarjuk tudni, ki a tettes?

*

3.

- Nem is rossz - gondolta Töhötöm. - Végre ürült egy poszt, amit odaadhatok annak az erőszakos megyei elnöknek, illetve a fiának. Hónapok óta zsarol, most majd leszáll rólam.

Amúgy Töhötömnek nem ez volt a tisztességes neve, de a háta mögött mindenki így hívta. A név onnan eredt, amikor a már nagytekintélyű pártelnököt felkereste egy dél-alföldi küldött, támogatást kérve nem teljesen tiszta ügyletéhez.

- Segíts, Főnök - mondta -, persze csak ha megtehetöd.

Töhötöm, aki szívesen népieskedett, pláne, ha szavazatokat remélt ettől, rátromfolva a szögedi küldöttre, így válaszolt.

- Jegyezd meg, édes fiam, amit én akarok, azt meg is töhötöm.

No, azóta hívta mindenki Töhötömnek, persze csak akkor, ha előtte kétszer is körülnézett és arról is biztos volt, hogy nincs bekapcsolva a környéken lehallgató készülék.

A hírrel Amanda, a vezető titkárnő zavarta meg, felismerve annak jelentőségét. Töhötöm éppen kedvenc időtöltésének hódolt a hatalmas pártelnöki iroda magányában: tollaslabda ütő prospektusokat tanulmányozott, azt latolgatva, kicseréltesse-e a Babolat Booster Max készleteket a kissé drágább, de igen jó referenciákkal rendelkező Head Metalix 8000 típusúakra.

Amanda jól ítélte meg a helyzetet, az ügy nem tűrt halasztást, meg kellett zavarni a főnököt. Töhötöm az íróasztal legfelső fiókjába lökte a prospektusokat és dinamikusán intézkedett:

- Zsebes és Kegyessy velem! - mondta lakonikus rövidséggel. Ezt a stílust az iratok szignálásánál sajátította el. Munkatársai már pontosan tudták, ha a levél jobb felső sarkán ott a „velem”, akkor az önálló intézkedéseknek semmi helye nincs. Később már ez is rövidült, a jobb sarokban egy cirkalmas V jelezte azt, hogy az ügyben parancskiadás következik.

Amanda most is futólépésben távozott.

- Mégsem adom a szóvivőséget annak a taknyosnak - gondolta Töhötöm -, hogyne, hogy Zsebest erősítsem az ő megyéjéből jött emberrel. Majd kitalálok valaki mást, a fiút meg annak a helyére dugom be.

Csak eddig jutott a latolgatásban, mert máris lihegve érkezett az alelnök és a kabinetfőnök.

- Hallottátok a hírt? - kérdezte Töhötöm, majd választ sem várva kezdte diktálni a teendőket: - Te, Zsebes, azonnal megfogalmazol egy nyilatkozatot, amelyre egy rendkívüli sajtótájékoztatóval is ráerősítünk. A legfontosabb: a szóvivőnket a párt saját halottjának tekinti, temetéséről később intézkedünk. Fejezzük ki megdöbbenésünket és tegyük fel a kérdést: kvi prodeszt?

- Cui prodest - mondta halkán Kegyessy, aki soha nem mulasztotta el fitogtatni latin érettségijét. Azzal persze nem dicsekedett, hogy Slószarik néni latinóráin nem kellett valami túl sokat produkálni, lévén olyan süket, mint az ágyú, így aztán feleléskor mindössze valamelyik hátsó padban ülő osztálytárs félhangos felolvasását kellett kiabálva továbbítani a tanárnőnek a jelesért.

- Na azt! - legyintett Töhötöm. - Meg vessük fel, kinek jó ez az egész. Egyelőre ne vádaskodjunk, csak utaljunk arra, hogy milyen jó ez a MILEP-nek, mert elvonja a figyelmet a disznóságairól. Csak óvatosan fogalmazz, kérdezd meg a jogászokat is, mert nem jönne jól egy rágalmazási per.

- Rendben, Főnök - mondta Zsebes, miközben úgy csinált, mintha jegyzetelne, holott rutin-eljárásról volt szó, minden botrányos ügyben hasonló volt a követendő feladatsor. - Tehát: saját halott - stréberkedett.

- Igen. Te pedig - fordult Töhötöm az alelnökhöz - kiadod a megyei szervezeteknek, hogy minden alapszervezet tartson helyben is sajtótájékoztatót, hasonlóan homályos utalgatásokkal. Válaszd ki azt a szervezetet, amelyik fogalmazzon keményebben, vádolja meg a MILEP-et. Mondják azt, hogy napnál is világosabb, hogy ők állnak a háttérben. Aztán majd meglátjuk.

- Rendben, Főnök - válaszolt Kegyessy. - Az a bizonyos alapszervezeti elnök szólítsa fel lemondásra a kormányt?

- Ezt hagyjuk meg későbbre. Most munkára fel, fiúk, úgy érzem, sok teendőnk lesz a közeljövőben. Ja, amíg el nem felejttem - tartotta vissza beosztottait -, hát jó lenne azt is tudni, mi történt voltaképpen.

- Ez igaz, Főnök, ki ölhetette meg szerencsétlent? - kérdezte Zsebes.

- És miért? - tette hozzá Kegyessy.

- Beindítjuk a kapcsolatokat - mondta Töhötöm. - Én szólok az ügyészségi emberünknek, hogy szálljanak rá a rendőrségre és kapjunk meg mindent első kézből. Te meg, Kegyessy, ne felejtsetd el, hogy a sajtótájékoztatót nyomjatok oda a rendőrségnek. Lassúak, elfogultak, a MILEP irányítja őket, tehetetlenek, egyelőre ennyit. Követeljétek, hogy mutasson fel minél gyorsabban eredményt.

- Rendben, Főnök, de ki tartsa a sajtótájékoztatót?

- Ja persze, nincs szóvivőnk. Kellemetlen. Mindenesetre egyelőre vigye a szót Tóczos-Urbély, dolgozzon meg a pénzéért. Aztán majd meglátjuk.

*

4.

- Hát akkor most összegezzük, mit is tudtunk meg eddig - mondta Sótörő.

Ott ült a sajtótájékoztató korábbi helyszínén, a szóvivő helyén, mellette helyettese, szemben vele pedig az újságírók és a stáb. Nemhogy a pogácsa, de már a ropi is elfogyott az utolsó szálig, ásványvízből pedig már csak az a fajta maradt, amelynek háromnegyede a nyitáskor megállíthatatlanul kipezsegtetett kinyitójának ölébe.

- Ha jól tudom, itt, az asztalfőn középen ült a szóvivő úr, balján a helyettese, Tóczos-Urbély...

- Urbély - igazította ki komoran a szóvivő helyettes - ell és ipszilon, de nem ellipszilon. És úgy kell ejteni, hogy „úrbéli”

- Bocsánat, természetesen Tóczos-Urbély, jobboldalt pedig a hölgy, izé, Titanilla, izé, magácskának mi is a beosztása? Sajtós, titkárnő? Csak a pontosság kedvéért...

- Kommunikációs irodavezető - bökte oda Titanilla, aki az ásványvíz és a ropi beszerzéséért viselte a felelősséget (na jó, most a pogácsáért is) olyan tekintettel, amellyel leginkább ölni szoktak. - Micsoda pronyó - sziszegte oda a másik két leányzónak, akik a kommunikációs menedzser büszke címet viselték.

- Pardon, irodavezető - mondta Sótörő -, sajnos nem ismerem ki magam a magas politikában. Akkor most nézzük az elnökségtől jobbra ülőket: ki ült az első széken?

- Én - mondta Seregi.

- Még szép, bérelt helye van, csak próbálna más odaülni, Seregi mama kikaparná a szemét, hogy nem láthatja premier plánban a kisfiát az esti híradókban - mondta K.Tóth. - Arra a székre csak a Szabad Szó tudósítója ülhet.

- Mármost ebben a ciklusban - pontosított egy szemüveges riporter -, ha változnak az erőviszonyok, a következő választás után majd a K.Tóth anyukája örülhet.

- Maradjunk a tárgynál, uraim - kérte Sótörő -, és ki ült Seregi úr mellett?

- A tévés lány. Hogy is hívnak? - kérdezte Seregi a MITV riporterét.

- Sokác Wanda a nevem, mást nem is tudok mondani, először vagyok a Házban és máris sikerült beletenyerelnem a közepébe. Ilyen az én szerencsém.

- Ne sajnáld - vigasztalta K.Tóth. - Ismered a mondást: „Teher alatt nő a pálma”.

- A fenébe, nem vagyok én pálma, elsőre megelégedtem volna egy egyszerű tudósítással is.

- A tárgyra, hölgyem, uram! - rimánkodott Sótörő -, kicsit nehéz haladni, ha mindig elkalandozunk. Lássuk, ki ült Wanda mellett!

- Nem tudom, én senkit sem ismerek. Az biztos, hogy most nincs itt az illető. Férfi volt, de nem mutatkozott be, sőt, nem is szólt egy szót sem - mondta a MITV munkatársa. - Talán a többiek...

- Én sem ismerem - szólalt meg a MIRÁDIÓ tudósítója -, pedig én ültem a másik oldalon. Mintha láttam volna a pofát máskor is a Házban, de hogy kicsoda, honnan jött és kit vagy mit képvisel, fogalmam sincs.

- És a többieknek? Ki ismeri?

Tanácsstalan fejcsóválások győzték meg arról, hogy a harmadik széken ülő és időközben eltávozott férfiről senki sem tud semmit.

- Hát jó - mondta Sótörő -, erre még visszatérünk. Ült még valaki azon az oldalon?

- Én - emelte fel a kezét K.Tóth. - Én vagyok rendszeresen az asztalvég. Most is így volt.

- Rendben, akkor most nézzük a baloldalt!

Lóvári máris stréberkedett:

- Kedves Lajosom, én ültem a szóvivőhöz legközelebb, mellettem kiváló barátom a PITV-től.

- És Ön mellett? - kérdezte Sótörő a karót nyelt, öltönyös-mellényes riportertől, aki alaposan kirítt a farmeres-pulóveres társaságból.

- Nem tudom, kéremszépen. Egy farmerdzsekis, kék kockás inget viselő, szemüveges úr ült mellettem, körülbelül 35-40 éves lehet, soha nem láttam azelőtt.

- Na, ez már a második ismeretlen - mondta bosszúsan Sótörő. - Ez Önöknél gyakran előfordul, hogy ismeretlenek is ülnek a sajtótájékoztatón?

- Nézze - mondta K.Tóth -, az a szabály, hogy a frakciók adnak belépőt, de ad a Ház vezetése is. Gyakran jönnek vidéki televíziók, újságok, amelyek számára csak az az egy sajtótájékoztató érdekes, mert az ő településükről szól.

- Ezek szerint a belépők alapján azonosíthatók lesznek ezek az ismeretlenek - szólalt meg elégedetten Pincér, Sótörő helyettese, aki egészen idáig mélyen hallgatott.

- Mi ugyanazon a széken ülünk, mint a sajtótájékoztatón - jelentkezett Lados, a fotós -, mellettem országos barátom a Szabad Világtól, a sor végén pedig a Magyar Világ parlamenti tudósítója.

- Lassan kialakul - nézte jegyzeteit Sótörő -, lássuk végül, kik ültek az asztal végén?

- Mint mindig, mi, az operatőrök. Innen vesszük a sajtótájékoztatót - mondta a PITV operatőre.

- Vesszik az egészet?

- Á, nem, csak ami a lényeg, az meg nem sok. A szerkesztő int, hogy mikor kapcsoljak be.

- Én az egészet vettem - szólt közbe a MITV operátora. - Wandácska még gyakorlatlan, azt beszéltek meg, felveszem az egész hadovát, hogy véletlenül le ne maradjunk valamiről, aztán majd Wanda kiválasztja belőle azt, amit a tudósításban használ.

Sótörő teljesen felvidult.

- Tehát akkor megvan az egész sajtótájékoztató? Ez sokat segíthet. Kérem, adja ide a kazettát.

- Azt ugyan nem. Nem is tudja használni, ha nincs DVCAM lejátszója. Átírjuk DVD-re, aztán használja, amire akarja.

- Nagyszerű, akkor tehát ketten ültek az asztal végén és ezzel megvagyunk a jelenlévők számbavételével.

- Ja, meg az Imre technikus, aki közöttünk ült - jutott a MITV-s operátor eszébe.

- Az én technikusom? Milyen technikus, nekem nem volt és nincs is technikusom - tiltakozott a másik -, a tied, még csodálkoztam is, minek rögzíti magnón a teljes szöveget, ha úgymint mindent vesztek.

- Ha jól értem, ez még egy azonosíthatatlan idegen? - kérdezte Sótörő.

- Mindenképpen - bólintott Nagy - nekem semmi közöm ahhoz az emberhez.

- Akkor ezzel megvolnánk, szerencsére az elhangzottakról nem kell kérdezősködnöm, mert az megvan a felvételen.

- Hangsúlyoznám - szólt közbe az operátor, hogy látni nem sokat lehet, van néhány felvétel a jelenlévőkről, egy fahrt jobbról, egy balról, aztán a szóvivő látszik, időnként ráközelítve, időnként teljes felsőtesttel.

- Rendben, ez így is nagy segítség. Azért a tisztánlátás kedvéért, addig is, amíg megnézzük a felvételeket, megkérem Tóczos-Urbély urat, röviden mondja el, miről is szólt a sajtótájékoztató.

- Két napirendi pont volt - mondta a szóvivő helyettes -, az elsőben az ifjúsági tagozat vezetője mutatott be egy tréfás trikót, amelyet holnap adnak át a házban a MILEP minden tagjának.

- Tréfás trikó?

- Igen, rajta MILEP-MIT LOP felirattal.

- És mi ebben a tréfás? - lepődött meg a hasonló ügyekben teljességgel járatlan rendőrtiszt.

- Nem érti? MILEP - mit lop...

- Ezt értem, de mi ebben a szellemes?

- Azt kérdezze Mogyorótól - válaszolt durcásan a szóvivő helyettes.

- És ki az a Mogyoró?

Titanilla a háttérben ismét menedzsereinek sziszegett félhangosan:

- Micsoda pronyó!

K.Tóth megsajnálta Sótörőt.

- Mogyoró a legnevesebb marketinges kreatív cég igazgató-főkreatívja. Minden párt versenyez a kegyeiért.

- Ja? Gondolom, akkor ezért a feliratért is szép pénzt kaphatott. És mi volt a másik téma?

- Az ifjúsági tagozat vezetője a napirend után elment, a szóvivő úr pedig az éves költségvetéssel összefüggő pártálláspontot ismertette. Mi - Titanilla, valamint én - a szóvivő úr két oldalán ültünk, Esmeralda és Timi pedig a terem jobb sarkában, a kávé és ásványvíz mellett.

- Akkor már csak egy kérdéssel fárasztom: mit fogyasztott a szóvivő úr?

- Kizárólag ásványvizet ivott, az előre kihelyezett palackból, amelyet ő maga bontott fel a szintén előre kihelyezett sörbontók egyikével - válaszolt határozottan Tóczos-Urbély. - Ha ez segít, odaadom a szóvivő úr által elmondottak pontos, írásos szövegét, azt olvasta fel, szó szerint.

- Köszönöm - válaszolt Sótörő -, akkor a többit majd a boncolás után, ha tudjuk, pontosan mi volt a halál oka.

*

5.

Tóczos-Urbély határozottan izgult. Falfehéren sétált fel-alá a sajtótájékoztató terem melletti szobában és magában többször is ismételtette az előre leírt szöveg kezdő mondatait. Bár már három esztendeje szolgálta Töhötömöt szóvivő helyettesként, meglepő módon ilyen helyzetben, ekkora figyelemre számítva még sohasem volt. Sajtótájékoztatót kizárólag karácsonykor, újév alkalmából és egyéb sátoros ünnepeken tartott teljes érdektelenség mellett, meg a nyári szabadságok idején, amikor meg nem történt semmi és az eseményre az újságok, rádiók és televíziók is a gyakornokaikat küldték.

A szóvivő helyettes amúgy sem volt egy magabiztos személyiség. Tisztos középosztálybeli család egyetlen sarja volt. Édesapja a vidéki város megbecsült gyógyszerésze, az a fajta, aki még a vasárnapi ebéd után sem engedi meg magának azt a lazaságot, hogy a mellény legelső gombját kigombolja. A rendszerváltás után nyerte el jutalmát, visszaszerezve az atyai gyógyszerészertár tulajdonát, majd rövid egymásutánban további másik háromét is. Így jutott bőven a trónörökös taníttatására. A sápadt, vékonyka Tóczos-Urbély, akit édesanyja a széltől is óvott - olyannyira, hogy például toroka védelmében soha nem ihatott hűtött italt, nem nyalogathatott fagyaltot -, szép eredménnyel végezte el a jogi kart. Bár az idősebb Tóczos-Urbély soha nem politizált, azon egyetlen alkalom kivételével, amikor - sikertelenül - népszavazást kezdeményezett annak érdekében, hogy csak a gyógyszerésztárakban lehessen autópálya matricát forgalmazni, megértve az idők szavát, fiát a politikai pálya irányába terelte. A szorgalmas fiú előbb a helyi szervezet szervezője, majd elnöke lett és egy fiatalítási hullám hátán hamarosan Töhötöm közvetlen környezetében találta magát kommunikációs munkatársként.

Itt sem maradt tétlen, elnökét feltétel nélkül tisztelve mindent elkövetett azért, hogy hasznossá tegye magát. Egy alkalommal sikerült a kiugrás: Töhötömnek váratlanul vidékre kellett mennie, de kedvenc terepjáróját tollaslabda edzője elvitte egy tehetségkutató körútra. Tóczos-Urbély egy bravúros akcióval tíz percen belül a PIP székház bejáratához szervezte az egyik szimpatizáns még színben is hasonló Land Roverjét, így aztán senki nem csodálkozott előléptetésén. Azóta szolgálta elnökét szóvivő helyettesként és most is készen állt arra, hogy a sajtótájékoztatón tudása legjavát adja.

- Hölgyeim és Uraim! - kezdte némi pátosszal, de azonnal rájött, hogy csak egy nő, Sokác Wanda, a MITV tudósítója van jelen, így zavartan helyesbített: - Hölgyem és Uraim! Köszönöm, hogy megtisztelték sajtótájékoztatónkat, melynek egy napirendi pontja van: a PIP megdöbbenéssel vette tudomásul, hogy ismeretlen tettes megölte a párt köztisztelőben álló szó-

vivójét. Engedjék meg, hogy szó szerint felolvassam Elnökünk méltató szavait, mellyel a párt teljes vezetése maximálisan egyetért. „Bak Tamás, a PIP szóvivője igaz ember volt. A méregpohár egy szépen induló karriert tört derékba. Szóvivőnk hatalmas szakmai ismeretekkel és a kultúra iránti elkötelezettséggel végezte nehéz munkáját. Rendkívül rátermett szóvivő volt, olyan, amilyennek lenni kell egy igazi és egyenes párt szóvivőjének: szókimondó volt és soha nem hazudott.”

- Te is csak most az egyszer, de annál nagyobbat - hangzott halkán, de mindenki számára jól hallhatóan a terem közepe tájáról egy szentségtörő hang, de Tóczos-Urbélyt nem tudta kiközzenteni a felolvasásból.

- „Különösen mély kapcsolat fűzte az irodalomhoz és a zenéhez, ezeken a területen fiatal kora ellenére maradandót alkotott. A szóvivő urat a párt saját halottjának tekinti, temetéséről később történik intézkedés. Ugyanakkor, mikor elsősorban tehetséges harcostársunkat gyászoljuk, nem mehetünk el amellett a tény mellett, hogy vannak, akik számára a merénylet, mert nyugodtan fogalmazhatunk így: merénylet, szóval vannak, akik számára jókor jött ez az aljas orgyilkosság. Napnál is világosabb, kikről van szó. A PIP határozottan és a legnagyobb eréllyel követeli, hogy a rendőrség minél előbb találja meg a tettest vagy tetteseket és követeljük azt is, hogy a tett elkövetőin kívül találja meg és nevezze meg az erkölcsi felelősöket is. Feltesszük a kérdést, kinek állt érdekében? Követeljük, hogy a rendőrség álljon ellen minden olyan törekvésnek, amely lassítani, netán megakadályozni próbálja a tények világos feltárását. Bak Tamás szóvivő halála nem maradhat felderítetlenül és a legszigorúbb büntetés kiszabása nélkül.”

Néhányan a látszat kedvéért unottan jegyeztettek, hiszen már valamennyien megkapták a pontos szöveget, mások alig várták, hogy kérdezhessenek.

- Szóvivő helyettes úr, fogalmazna pontosabban? Kik azok, akikre célzott, hogy jól jött nekik a gyilkosság? - kérdezte K.Tóth.

- Nos - válaszolta Tóczos-Urbély -, azt hiszem mindannyian tudjuk, kire céloztam, illetve kikre céloz a nyilatkozat: azokra, akik ezzel elterelhetik a figyelmet arról, hogy hamarosan a költségvetésről szavazunk és az erőviszonyok alapján ebbe a szavazásba belebukik a MILEP kormánya.

- Vagyis azt állítja, hogy a MILEP áll a mérgezés mögött?

- Nem, én ilyet nem mondtam. Csak felhívtam a figyelmet a lehetséges összefüggésekre.

- Van-e már utód? - tette fel a kérdést az egyik rádiós riporter.

- A pártelnök urat és a teljes vezetést annyira megrendítették az események, hogy az utódlásról még nem esett szó. Egyelőre a méltó megemlékezésről gondolkodunk.

- Hát, ebben mi is teljesen biztosak vagyunk - szólalt meg Seregi és ezzel minden további kérdezősködésnek elejét vette.

*

6.

Dr. Bedő összesöpörte a morzsákat a kockás asztalkendőbe, akkurátusan összehajtotta annak négy sarkát, beletette diplomata táskája első rekeszébe, bekattintotta a zárat, egy nagyot kortyolt egy pohár csapvízből, majd kiszólt a házi telefonon a titkárnőjének:

- Kérem dr. Petőt!

Amíg várt beosztottja érkezésére - mint minden alkalommal - még egyszer következetesen végiggondolta a teendőket.

Dr. Bedő maga volt a tökéletes hivatalnok mintaképe. Még egyetemi hallgató korában határozta el, hogy egész életében mindent a szabályoknak megfelelően végez, hogy soha ne lehessen élcelődések, szekírozások alanya. Mint egyetemistaként. Amikor kollégiumi szobatársai, sőt a folyosón lakó többi joghallgató is rendszeresen szórakozott a Balaton-felvidéki kis faluból idecsöppent társuk rovására. Hol az öltözködésén élcelődtek, hol egy-egy kollégiumi bulin küldtek az akkor még nem doktor Bedő ágyába néhány elszánt félrészeg kolleginát, akiktől a szemérmes ifjú rémülten menekült a folyosó legtávolabbi zugába. Az akkor még nem doktor Bedő szó nélkül túrt, abban a reményben, hogy élete legfőbb céljaként kibőjtölje a megközelíthetlenség állapotát, amely végül az ügyészségnél jött el számára. Dr. Bedő éppen ezért hálás volt az ügyészség intézményének, sőt mi több, szerette az ügyészséget. Mindig úgy viselkedett, hogy ne hozzon szégyent a nagyszerű szervezetre. Márpedig dr. Bedő szerint az ügyészségre tökéletesen illett kedvenc politikusa mondása: „Tarts távolságot és közel a siker!”. Ennek megfelelően dr. Bedő mindenkivel távolságot tartott, senkivel nem tegeződött, megszólításkor mindig használta a megszólított doktori vagy egyéb címeit, és rendkívül sikeresnek érezte magát.

- Jöjjön be dr. Pető - szólt a kopogtatásra.

Dr. Pető engedelmeskedett a felszólításnak, bejött.

- Jónapot, dr. Pető, üljön le!

Dr. Pető engedelmeskedett ennek a felszólításnak is, leült. Dr. Bedő kinyitotta a maga elé helyezett dossziét, tollat vett a kezébe.

- Azért hívtam, mert komoly feladatot kap. Magára osztom ki a PIP szóvivő megmérgezésének ügyét. Már most felhívom a figyelmét arra, hogy nagyon nagy lesz a felelőssége. Beszéltem a Főnökkel, aki beszélt a Nagyfőnökkel, aki konzultált a PIP elnökével és arra jutott, hogy kiemelt feladatnak minősíti az ügyet. Úgyhogy minden egyéb ügyét félreteszi és csak ezzel foglalkozik. Idáig érti?

- Idáig igen.

Dr. Bedő felnézett jegyzeteiből, pillantása megpihent dr. Petőn.

- Csak nem ironizál? - futott át az agyán egy pillanatra, de aztán jó szokásának megfelelően eltette ennek elemzését akkorra, amikor majd ismét egyedül marad. Dr. Petőnek amúgy egyetlen arcizma sem rezdült, ami még gyanúsabbá tette főnöke számára. Dr. Bedő folytatta.

- A Főnök szerint az ügy nagy figyelmet fog kelteni. Nem engedhetjük meg magunknak, hogy ne tartsuk rajta folyamatosan a szemünket és ne vigyázzunk arra, hogy a rendőrség ne elégedjen meg a látszattevékenységgel. Biztosítanunk kell azt, hogy az igazság kiderüljön. Eddig érthető?

- Eddig igen.

- Hát jó. A maga feladata az, hogy naponta számoltassa be a rendőrséget az elvégzett munkáról, ha szükségesnek látja, utasítsa megfelelő nyomozati cselekmények elvégzésére és kérje számon azok végrehajtását. Később, ha szükséges, a nyomozást elvonjuk a rendőrségtől, de persze ebben majd a Főnök dönt. Magának az a feladata, hogy minden nap készítsen jelentést az addig elvégzettekről négy példányban. Egy a dossziéba, egy nekem, egy a Főnöknek egy meg a Nagyfőnöknek. Természetesen elküldés előtt látni akarom a jelentést.

- Természetesen - visszhangozta dr. Pető.

Dr. Bedő ismét felnézett. Nem tetszett neki ez a túlzott helyeselés. - Na, mindegy, erre majd visszatérünk - gondolta. Most részegezte tekintetét dr. Petőre és határozott hangon befejezte az eligazítást.

- Egyelőre ennyi. Minden érthető?

- Minden érthető - válaszolta dr. Pető és ment a dolgára.

*

7.

Eröss két kézzel határozottan megmarkolta a kerékpár kormányát és lendületesen beletaposott a pedálba. Ezt szerette igazán! Körülbelül 20 fokos lejtőn hajtott felfelé, friss szél fújtt majdnem szemből, jobboldali 30 fok irányában, 40 km/órás erősséggel, a tüdő tágult, a lábizmok és a szív megfeszített erővel dolgozott. A biztonság kedvéért minden adatot még egyszer leellenőrzött a monitoron. Mert mindez természetesen nem a Bakonyban vagy a Cserhát lejtőin történt, hanem a Ház alagsorában, a főnöki edzőteremben. Sajnos, amióta az egész ország gondja a vállára nehezedett, országlása első két napja kivételével nem jutott idő, lehetőség kedvenc kikapcsolódására. Miután azonban felfedezte az alagsorban a Töhötöm instrukciói alapján kialakított tollaslabda pályát, úgy határozott, hogy egészsége megőrzése érdekében a hivatalos programok szüneteiben a lehetőségekhez igazítva hódol kedvenc időtöltésének. Saját tervei alapján alakította át a szabványos alapterületű és magasságú tollaslabda pályát, ügyelve arra is, hogy olyan tartóelemeket építsenek bele, amelyek Töhötöm esetleges revánsa után csak számtalan interpellációra alkalmat teremtő költséges ráfordítások árán teszik lehetővé a visszarendeződést.

A teremkerékpár szoba minden igényt kielégített. A modern technika minden vívmányával rendelkezett: érintőképernyős monitoron lehetett szabályozni a terepviszonyokat, az időjárást és a természetben történő kerékpározás egyéb kísérő jelenségeit. Eröss legjobb gondolatai itt születtek, a nyeregben, pedálozva.

Sajnos, a stopper jelezte, hogy egy perc múlva megbeszélése következik, így a MILEP elnöke némi hezitálás után megérintette a „két szelindek” jelzésű gombot, a felharsanó vad ugatásra teljes erővel beletekert, majd sóhajtva leállította az egész szerkezetet.

Miközben az izzadságot törülgette homlokáról, már jött is Amarilla, a titkárnők nagy hatalmú gyöngye, akit a háta mögött csak Kamarillának becéztek és jelezte, hogy az alelnök és a szóvivő megérkezett. Eröss átvette a megbeszéléshez tartozó dossziét és benyitott az edzőterem melletti kis tárgyalóba. Kocsis, az alelnök és Mihályfi, a szóvivő már várta.

- Na mi legyen? - kérdezte Eröss lendületesen.

- Szerintem - mondta Kocsis - hívjunk össze egy sajtótájékoztatót.

- Ez jó, nagyon jó.

- Sajnálkozzunk egyet a veszteségen - szólt közbe Mihályfi, hogy ki ne maradjon.

- Ez is jó. Ugyanakkor hintsük el a kételyt is.

- Mondjuk azt, hogy nem európai egy párt belső ügyeit ilyen módon rendezni? - kérdezte Kocsis.

- Jó - mondta az elnök -, de csak általánosságban, mondjuk, úgy, hogy reméljük, nem egy párton belüli viszály unióhoz méltatlan elintézéséről van szó. És legyen benne a demokratikus szó is. Mármint, hogy nem demokratikus.
- Ez jó, nagyon jó - kontrázott Kocsis. - Persze, ahogy én ismerem őket, az ő sajtótájékoztatójukon biztosan elhangzik néhány sunyi gyanúsítgatás, hogy mi lehetünk a háttérben.
- Ezt meg határozottan utasítsuk vissza. Sőt, mondjuk azt, hogy bepereljük a szóvivőt, ha ilyennel gyanúsítgat minket. Azaz, persze nem a szóvivőt, hanem az utódját. Tudjátok, ki lesz az?
- Még nem szivárgott ki semmi. Szerintem Töhötöm még töri a fejét, melyik havernak adja a posztot. De szerintem, főnök, nem hiszem, hogy érdemes lenne beperelni őket, bár megkérdezhetem a jogászokat, hogy van-e esélyünk nyerni.
- Hé, figyelj jobban! Nem azt mondtam, hogy bepereljük, hanem azt, hogy *azt mondjuk*, hogy bepereljük őket. Micsoda különbség!
- Ja, igazad van, félreértettem.
- Hát jó - mondta Erőss -, vágjunk bele, előre, lendületesen. Induljatok, fiúk. Azaz, várjatok még egy szóra. Jut eszembe, nem lenne jó tudni, valójában mi is történt?
- Feltétlenül, főnök - helyeselt az alelnök -, megkérdezem a beépített emberünket, aki ott volt a sajtótájékoztatón, hátha többet tud. Azután meg hívom a rendőrségi emberünket is.
- Jól van - bólintott Erőss -, ha lehet tudjunk meg mindent a PIP előtt, még jól jöhet. Mit is akarok mondani, Kocsis, remélem nem mi voltunk?
- Ugyan, főnök, hová gondolsz?
- Na, azért - mondta minden meggyőződés nélkül az elnök és már oda sem figyelt. Miközben a helyettese és a szóvivő távoztak, eljátszott a gondolattal, hogy a következő program előtt teker még vagy tíz kilométert, szemerkélő esőben, közepes hátszéllel.

*

8.

- Szevasz, Wanda.
- Szevasz, K.Tóth. Van neked másik neved is?
- Van éppen. Ha nagyon akarod, megmondom, bár nem nagyon szeretem.
- Nagyon akarom.
- Hát... Ernő. Mit szólsz hozzá, hülyén hangzik, nem?
- Van olyan jó, mint akármelyik más név. És a K., az mit jelent?
- Azt aztán végképp titkolom, annyira korszerűtlen.
- Mert?
- K mint Könyves. Könyves Tóth Ernő. Már sokszor gondolkoztam, hogy magyarosítani kellene. Mondjuk D.Tóth-ra.
- Mert?

- DVD-s Tóth. De hagyjuk is a nevemet, azt mondd meg, hogy van az, hogy még sosem láttalak itt?
- Egyszerű az oka, most vagyok itt először.
- És mi járatban?
- Megünnepelem azt, hogy lement az első anyagom a híradóban.
- A szóvivőről?
- Arról. Önmagában nem is nagy ünnep, csak azért, mert olyan nehezen készült el az anyag.
- Hát pedig nem egy nagy ügy. Sajtótájékoztató, szóvivő elterül, nyomozás folyik, a párt saját halottjának tekinti.
- Én is így gondoltam. Gyorsan elkészültem a szöveggel, aztán bemutattam a belpolitikai szerkesztőnek. Na, az a helyemre tett. Van egy ronda nagy lila jelzőtolla, azzal minden második szót megjelölt, hogy azt írjam át. Visszamentem, átírtam, visszavittem. „Na, látod, tudsz te, ha akarsz” - mondta, azzal továbbküldött a napi szerkesztőhöz. Annak nem volt tolla, csak nagy pofája. „Szar az egész, írd át!” - mondta. Átírtam, megmutattam. Jóváhagyta, de szóltak, hogy az ügy kényessége miatt maga a főszerkesztő is látni akarja a szöveget. Bekopogtam, bementem, bemutattam, visszamentem átírni. Visszavittem a legújabb szöveget, amire aztán rábólintott a főszerkesztő. Elindultam felmondani a süketszobába, aztán ott vettem észre, hogy tévedésből a legelső fogalmazványomat vittem be a főszerkesztőhöz jóváhagyatni. Megismertem a lila firkálásokból. Most azon majrészok, mit szól majd a belpolos és a napi szerkesztő.
- Egy szót se. Azt hiszed, emlékeznek rá, mit hadováltak? Csak az volt számukra fontos, hogy megmutassák, milyen fontos emberek.
- Nekem is úgy tűnt. Megnyugtattál. És te mit csinálsz itt?
- Dolgozom egy anyagon. Itt szoktam megírni a glosszákat. Ez most nem könnyű, a pápa nyilatkozatáról kell magvas gondolatokat közzétennem.
- Mit nyilatkozott?
- A szolidaritásra, az anyagi javak felhalmozásának elutasítására szólított fel minden érző lelket. Eljátszottam a gondolattal, mit szólna a rovatvezető, ha arról írnék, milyen jó, hogy az egyházfő irányt mutatott, most aztán nyilvánvalóan elesettek otthonává alakítják a váci püspök nyári rezidenciáját, minden pap a legolcsóbb népautóval jár, a templomokba pedig egész télen befogadják a hajléktalanokat, hogy meg ne fagyjanak. Hiszen a legfontosabb a példamutatás.
- De nem ezt írod?
- Nem vagyok megörülve. Jobb, ha hagyjuk is a témát, inkább magadról mesélj. Hogyan lettél újságíró?
- Jó, de csak egy feltétellel. Hogy utána te is elmondod, mit keresel a Magyar Szónál.
- Rendben, kezdheted.
- Hát, egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy kislány, gazdag szülőkkel, minden földi jóval. Elég az hozzá, hogy egy meglehetősen harmatosra sikerült érettségi után apuka úgy gondolta, kislányára a média csillogó világa vár, előbb-utóbb sztár lesz belőle, ezért aztán bevásárolta a GSMS-be.
- Az meg mi?

- A Guaranteed Success Media School. A fizetős iskola. Azt gondoltam, ez érdekes lesz, komolyan veszem. De csak nagyképű médiamegmondók öntömjenező monológjait hallgathattuk hétszámra, közben meg nyilvánvaló volt, hogy sikeresen elvégezzük az iskolát, hiszen senki nem akarta az ablakon kidobni a tandíj címén leszurkolt kemény forintokat. Szerintem én még idejében észbe kaptam, és órák helyett a könyvtárat bújtam, olvastam és pótoltam a középiskolában elsősorban a magyar nyelv megismerésében elmulasztottakat.

- Okos, nagyon okos.

- Ennyi és most te következel.

- Na jó, tanulságos lesz. Én tehetséges vidéki gyerekeknek indultam. Kitüntetéssel végeztem az újságíró iskolát, azonnal a megyei laphoz kerültem. Ott azután gyorsan elegem lett abból, hogy a tulajdonosok számára kifejezetten ellenszenves volt az írástudók jelenléte, nekik alanyállítmányra volt szükségük, az egyéb mondatrészek csak felesleges cifraságnak számítottak. A lényeg a megszokott hirdetések megőrzése volt, ennek érdekében mindenre képesek voltak. Úgy döntöttem, kilépek. Alapítottam városi lapot, persze nem saját tőkével, felvásárolták, megszüntették. Ráadásul a közvetlen munkatársam asszisztálásával, hogy egy kis újságíró szolidaritással is ismerkedjél. Alapítottam helyi televíziót, na ott kerültem igazán kutyaszorítóba. Egy hülye főnök helyett sok hülye főnök: az önkormányzat. Élén a főhülyével, akinek a munkanélküliség 20 százalékosra ugrása idején az volt a legfőbb kívánsága, hogy élőben közvetítsük a polgármesteri bál eseményeit, megszólaltatva a helyi rongyrázók leggazdagabbjait. Soha nem bocsátotta meg, hogy megtagadtam, gondolom, ennek tudta be, hogy nem választották újra, pedig csak a kabát volt túl nagy neki. Engem meg a régi bevált módszerrel kicsináltak: „nem ért a gazdálkodáshoz.” Ha csak mostanában kerüdtél is a szakmába, annyit már biztosan tudsz, hogy a közszolgálatot a kasszánál lehet legjobban kézben tartani. Nem adnak a működéshez elegendő támogatást, aztán azt mondják, hogy gond van a gazdálkodással. Az én utódom a kirúgásomat követő esztendőben hatszorosát kapta támogatásként, ilyen egyszerű a dolog.

- Gondolom, eléggé elkenődtél.

- Túlléptem rajta, csináltam egy rádiót. Persze azt is egy önkormányzat pénzéből, nekem nem volt egy fillérem sem. Ez jó ügy volt, a helyi rádiók gyorsan népszerűvé váltak, dőlt a pénz. Persze, elirigyelték. Rápályázott a frekvenciára egy társaság, amely a tőlem kirúgott emberekből verbuválódott. Az egyiket azért rúgtam ki, mert meglopta a rádiót, a másik meg nem ismerte a magyar nyelvet még alapfokon sem. Mit gondolsz, kik nyerték a pályázatot?

- Vagyis mehetnél világnak.

- Pontosan. Élni azért kell, így kerültem a Magyar Szóhoz és csinálom, amit csinállok, szerencsére ezt nem irigyli senki.

- De nem ezt szeretted volna...

- Nézd, az én titkos vágyam az, hogy oknyomozó riporter legyek, utánajárjak disznóságoknak, leleplezzem azokat, bebizonyítva, hogy a sajtóban sem mindenki kurva. Egyelőre nem sok esélyt látok arra, hogy álmaim megvalósuljanak. Mindegy, én már csak ilyen idealista maradok. Más szóval: balek. Most neked elmondtam, mert tetszel nekem. Ha lehet, ne terjesszed.

- Te is tetszel nekem, Könyves Tóth Ernő. Ezért én is megosztom veled titkos álmomat. Szeretnék sikeres oknyomozó újságíró lenni, disznóságoknak utánajárni, csirkefogókat leleplezni. Ha lehet, ne nevesd ki érte.

- Tudod mit? Itt van ez a nyomorult szóvivő. Valaki megmérgezte, a rendőrség megkezdte a nyomozást. De ahogy én ismerem a politika körüli ügyek lefolyását, abban biztos vagyok,

hogy az ügyben sok-sok interpelláció elhangzik majd, rendesen megköpöködik egymást a felek. Csak abban nem vagyok biztos, hogy az igazságot tudni akarják-e. Nos, mit szólsz hozzá, próbáljunk meg utánajárni, megtalálni a tettest? Aztán majd meglátjuk, mit szólnak hozzá az érdekeltek. Terítünk, te a tv-ben, én meg az újságban, persze akkor, ha megengedik. Benne vagy? Kezet rá?

- Kezet rá, Ernő.

*

9.

Mihályfi karrierjét az indította el a MILEP-ben, hogy a győztes választás éjszakáján neki jutott eszébe egyedül a pártapparátus közkatónái közül az, hogy felhívja Eröss elnök feleségét, majd rövid tanácskozás után beszerezzen tőle friss fehérneműt a főnök számára, borotvával és arcszesszel, hogy ne kelljen törődötten és gyűrötten megjeleni az ünneplő tömeg előtt. Mindemellet Mihályfi teljes meggyőződéssel hitte, hogy azért jelölte Eröss elnök a szóvivői posztra, mert őt találta a MILEP képviselői közül a legrátermettebbnek, férfiasan jóképűnek, mindig elegánsnak, ugyanakkor láthatóan intelligens egyéniségnek. Olajosan fénylő fekete haján kívül hite szerint ezt támasztotta alá sajátos szakállviselete is. Az alsó ajka alatt sarjadt szőrcsomót megnövesztette mintegy három centiméter hosszúságúra, s ha reggelente elnézegette magát a fürdőszoba tükreben, úgy találta, hogy különleges szőrzete, azon túl, hogy megkülönbözteti mindenki mástól, némileg hasonlatossá teszi egy spanyol grandhoz.

Meggyőződését alátámasztotta munkatársainak véleménye is, a stáb, a lányok, mindannyian ábrándos tekintettel biztosították, hogy megjelenését szerfölött romantikusnak találják. Mindössze egy kivétel akadt, egy új piáros leányzó. Amikor meglátta új főnökét egy csapatépítő tréningen, így kiáltott fel: „milyen röhejes!”, amit természetesen öt percen belül három munkatárs jelentett Mihályfinak. Ő rögtön sejtette, hogy valami turpisság van a dologban, ami be is bizonyosodott. Mindössze három telefonnal kiderítette, hogy az új alkalmazott unokabátyja a PIP alelnökének tanácsadója, azaz az új ember bomlasztani jött, az ellenség ügynöke. Azonnal kirúgta, hiába rendelkezett a frakció három tagjának ajánlásával.

Most két abszolút megbízható munkatárs társaságában kezdett hozzá a sajtótájékoztató megtartásának, már persze amennyiben létezik egyáltalán teljes megbízhatóság a politika bonyolult világában.

- Maximális tisztelem - köszöntötte az egybegyűlt újságírókat, nagyjából a Házban megszokott kört, kedvenc köszönésével. Egy ideje már úgy emlékezett rá, hogy ő találta ki ezt a különleges üdvözlést, néhanapján kacérkodott a gondolattal, hogy le kellene védetni, de aztán vállalt vont. - Ki tudok még találni hasonlót, ha ellopnák - gondolta és igaza volt.

- Abból az alkalomból hívtuk meg önöket, hogy a PIP szóvivőjének sajnálatos elhalálozásával kapcsolatban kifejtsük pártunk álláspontját. Megrendülve értesültünk a fiatal, ígéretes pályája kezdetén álló politikus haláláról. Megdöbrentünk annak módján. Rendkívül szomorú dolog, hogy demokratikus berendezkedésű országban ilyen előfordulhat. Mindenképpen szükségesnek tartjuk, hogy az illetékes hatóságok mielőbb tisztázzák a sajnálatos haláleset körülményeit, még akkor is, ha azok esetleg egy szervezet belső ügyének bizonyulnak. Hangsúlyozni kívánjuk, hogy semmiképpen nem demokratikus módszer esetleges belső ellentétek ilyenfajta megoldása. A tettesnek felelnie kell, egy jogállamban csak ez az elfogadható. Megjegyzem, a MILEP köreiben hasonló esetet egyszerűen elképzelhetetlennek tartunk. Éppen ezért a leghatározottabban visszautasítunk minden olyan nemtelen gyanúsítgatást, amely a sajnálatos

eseményt bármilyen módon is összefüggésbe hozza pártunkkal. Aki ilyet merészel tenni, az számíthat arra, hogy bepereljük jó hírnevünk megsértéséért. Felszólítjuk tehát a rendőrség és az ügyészség illetékeseit, hogy haladéktalanul indítsák meg az eljárást és annak eredményéről mielőbb tájékoztassák a közvéleményt. Köszönöm megtisztelő figyelmüket.

- Lehet kérdezni, vagy csak egy monológot hallgathattunk meg? - kérdezte K.Tóth a láthatóan távozni kívánó szóvivőtől.

- Természetesen, ha tudok, válaszolok.

- Úgy értsük az elmondottakat, hogy Önök szerint a PIP-en belüli leszámolásról van szó?

- Semmiképpen, bár nem zárhatunk ki egy ilyen változatot sem, de mindenkit megillet az ártatlanság védelme.

- Vélelme.

- Tessék?

- Nem védelme, vélelme.

- Hát akkor vélelme, nekem így is jó.

- Ezek szerint a MILEP nem gyanúsít senkit a mérgezéssel?

- Természetesen, megvárjuk a nyomozás végeredményét. Nem szeretnénk előre prejudikálni.

- Esetleg utólag szeretnének prejudikálni?

- Tessék?

- Inkább hagyjuk, bonyolult - mondta K.Tóth -, nincs több kérdésem.

Mivel másnak sem volt, Mihályfi szóvivő elégedetten elhagyta a sajtótájékoztató helyszínét. A feladatot teljesítette.

- Vélelme, vélelme - ízlelgette magában -, nem is rossz szó. Le kellene védetni.

*

10.

A Főnök a dúsan faragott íróasztal mellett ült a méretre készített, borjúbőr huzatú forgószékben, szájában hatalmas füstölgő szivarral, elmélázva. Szeretett elüldögélni csendes magányában, szemét a szemközti falon, a bejárattól jobbra és balra függő két térképen legeltetve. A jobboldali Magyarországot, a bal Európát ábrázolta szinte művészi kivitelben.

- Lehet, hogy másnak térkép e táj - szokta mondogatni -, nekem megszerzendő ingatlan.

Nem véletlenül fogalmazott így, és nem azt mondta, hogy megveszem, mert a Főnök precíz ember volt, szerette a pontos meghatározásokat és nem szerette a pénzét költeni.

Amióta a lehetőség megnyílt, folyamatosan szerzett. Mindent, ami csak jött. Illetve arra vigyázott, amikor a megszerzhetővé vált vállalatok között válogatott, hogy olyanokat szerezzen a mindig készséges bankok hitelének segítségével, amelyeknek komoly ingatlanvagyonra van. Főként azok a cégek érdekelték, amelyek az üzemi épületeken kívül üdülővel, székházzal, fővárosi kirendeltséggel, sportcsarnokkal, művelődési házzal, netán uszodával rendelkeztek. Ezeket az épületeket aztán külön választotta, majd bérbe adta, vigyázva arra, hogy a bérleti díj magasabb legyen, mint a banknak járó törlesztés. A maradék üzemeiket aztán vagy működtette

tovább, rábízva néhány hűségese sameszára, vagy bedöntötte és a telket értékesítette általában bevásárló központ, benzinkút vagy parkoló céljára. Az eladást azonban csak végső esetben választotta, mert nagyon szerette a javakat halmozni.

Ahogy kezdett az üzlet önjáróvá válni és a bankok már számolatlanul adták a hiteleket, sőt már néhány bank is az ő kezében volt, már csak a szerzés öröméért szerzett. Szerzett házat, hármat is, nyaralót a Riviérán, a Costa Braván, Hawaiiiban, yachtot, luxusautót, jó néhányat, terepjárót kettőt is, vadászházat a Bakonyban, rádiót, divatlapot, televíziós csatornát, marhacsordát farmmal, szőlőshegyet borpincével, szigetet, erdőt és golfpályát, lassan már nem volt mit szerezni.

Mostanra már csak egy vágya maradt, szívesen vállalkozott volna arra, hogy a szemközti fal jobboldalán függő térképen látható ország miniszterelnöke legyen, de úgy, hogy ne ő jelentkezzen a posztra, hanem megkérjék rá. Míg a birodalom többi részét eligazgatták munkatársai, ezt a projektet szoros, személyes ellenőrzése alatt tartotta.

Megnyomta a jobb keze melletti piros gombot.

- Irénke - szólt ki a titkárnőnek -, keresse meg Vácit és kapcsolja be nekem.

A Főnök előszeretettel alkalmazott ilyen Váci-féléket. Azokat, akik a korábbi rend közvetlen apparátusában vagy annak holdudvarában dolgoztak és a változások első szakaszában vagy kimaradtak az osztozkodásból vagy példát statuálva odadozták őket a többiek védelmében. Számíthatott odaadásukra, mivel más esélyük nem volt, kellő gátlástalansággal felruházta őket a sors és széles ismeretségi körrel bírtak még a régi szép időkből. Ha még ehhez egy kis alkoholizálás is járult, biztosan lehetett számítani lojalitásukra és odaadásukra. Különösen az állampárti sajtó volt munkatársaiból válogatott szívesen a Főnök.

Váci is ilyen volt, egy megyei pártbizottsági ember, majd E-hiteles Kft ügyvezető, majd három évi próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztést kapott mérlegcsalásért. Ezt követően került a Főnök szárnyai alá mint biztonsági ember, formailag saját betéti társaságot működtető magánnyomozó. Az ő hívását várta most a Főnök.

Alig szívott párat a szivaron, máris csöngött a telefon.

- A vonalban Váci - mondta Irénke. - Bekapcsolom. Rögzítsem, Főnök?

- Az utolsó szóig. Aztán, ha befejeztük, adja ide a CD-t, kizárólag saját használatra lesz.

- Akkor beadom.

- Jelentkezem, Főnök, tisztelettel, Váci.

- Szervusz, várom a beszámolót. Megcsináltad, amit mondtam?

- Természetesen, Főnök. Ott voltam végig a sajtótájékoztatón, a szóvivő azután, kifelé menet esett össze. Akkor persze gyorsan leléptem.

- Sokan voltak?

- Csak a szokásos. Két embert nem tudtam azonosítani, bár már láttam őket a Házban, de az biztos, hogy nem újságírók voltak. Mondanom sem kell, ők is leléptek azonnal.

- Mi volt a sajtótájékoztatón?

- A költségvetésről beszélt a szóvivő, rögzítettem, még ma leadom a CD-t. Előtte valami hülyeségről beszéltek, azt nem vettem, mert semmi értelme nem volt.

- Hát jó, megbízom a véleményedben.

- Mi legyen tovább, Főnök?
- Maradj rajta a témán. Ha nem túl feltűnő, jelenj meg minden eseményen, ne szólj, csak figyelj, de mindenre. Nem számít, miről van szó, mindent vegyél fel az utolsó szóig. Megértetted?
- Természetesen, Főnök.
- Mindenről jelentést kérek, minden nap. Nem kell személyesen, elég, ha leadod írásban Irénkének. Persze, ha valami rendkívüli történik, soron kívül hívsz ezen a számon. Megértetted?
- Természetesen, Főnök. Kérdezhetek?
- Kérdezhetsz.
- Mi van, ha a rendőrök lekaptak? Egy vaddisznó vezeti a nyomozást, az képes szó nélkül bevinni.
- Ha bevisznek, egy szót se. Kérd, hogy értesíthess engem, én meg majd intézkedem. De addig egy szót sem, megértetted?
- Igenis, Főnök.
- Akkor jó. Befejeztem, szervusz.
- Tiszteletem, Főnök - mondta Váci, letette a kagylót, majd megnyomta a Stop gombot a rögzítőjén.

*

11.

Mokány őrnagy reggel óta ideges volt. Nem csoda. Kapott tizennégy hívást a sajtó munkatársaitól, a Csikk munkatársa egymaga négyszer telefonált a közvetlen mobilján, aminek a számát még egy korábbi eszement főnök adta meg az összes sajtósnak, meghirdetve a nyitott rendőrséget. Aztán meg hívta a főkapitány helyettes is háromszor, mert őt meg a különböző pártok médiafelelősei hívták nyakló nélkül. Mokány lelkiismeretesen elolvasta Sótörő napi jelentéseit, de mostanra úgy gondolta, hogy ez kevés, személyesen kell megbeszélniük a teendőket, egyeztetve, mit adnak ki a nyilvánosság számára, meg mit hallgatnak el a nyomozás érdekében.

Sótörő ott ült vele szemben a kényelmetlen műbőr huzatú széken, de ő egyáltalán nem volt ideges, inkább fáradt.

- Hát akkor foglald össze, mit sikerült megtudni ez idáig és elemezzessük egy kicsit a tényeket!
- Rendben, főnök. Először is: megkaptuk a laboreredményeket, a szóvivőt valóban megmérgezték, a mérge pontos nevét most nem tudnám megmondani, de azt hiszem, nem is lényeges. Viszonylag rövid időn belül, néhány perc alatt hat és halálos. Attól függ az időtartam, hogy előtte evett-e az áldozat.
- Azt sikerült tisztázni, honnan származik?
- Nem, azt viszont biztos, hogy csak szigorú elszámolással kerülhetett forgalomba. Igyekszünk megtudni, honnan származhat, írtam egy körtelexet a kapitányságoknak, nézzenek körül a kórházak, orvosi rendelők és gyógyszertárak környékén.

- Jó, reméljük kapunk értékelhető információt.
- Az is biztos, hogy az ásványvízben volt, azzal itta meg a szóvivő. De hogy az ásványvízbe hogyan került, az kész rejtély.
- Ki fért hozzá az üveghez?
- Túl sokan. A pincér, aki hozta, a stáb, ez három nő, hangzatos címekkel, maga a szóvivő és persze az újságírók, akik ott voltak a teremben. Csak az a bökkenő, hogy lezárt üvegben volt, a szóvivő nyitotta ki egy sörbontóval mindenki szemeláttára, és rögtön ivott is belőle. Valakinek korábban fel kellett nyitni a palackot, beletenni a mérget, majd visszazárni, anélkül, hogy valami nyom maradjon. Úgyhogy nem tudom elképzelni, hogy aki manipulálta az ásványvizeket, honnan tudta, hogy melyik üveg kerül a szóvivő elé. Mert megnéztem minden üveget, a többiben csak finom, friss, egészséges ásványvíz volt.
- Esetleg ketten összejátszottak?
- Az is lehetséges, vizsgáljuk. Nehezíti a helyzetet, hogy az ásványvizek a sajtótájékoztató előtt a folyosón voltak egy asztalon, bárki hozzájuk férhetett.
- Arra nem gondoltál, hogy esetleg nem is a szóvivőt akarták megmérgezni, hanem valaki más, esetleg mindegy volt, hogy kit, csak valaki zavart akart okozni?
- Nem lehetetlen. Ezt a lehetőséget is figyelembe veszem. Mindenesetre alaposan megnehezíti a tisztánlátást.
- Még valami az ásványvíz környékén?
- Van egy gyanús személy, aki a sajtótájékoztató előtt beszélgetett a terem előtt a szóvivővel, közvetlenül az ásványvízes-pogácsás asztal mellett, majd távozott. Azonosítani még nem sikerült, de dolgozunk rajta. Egy aranyláncos, karkötős, fehér zoknis figura volt, állítólag többen látták már a Házban. Szóval keressük, remélem, hamarosan horogra kerül.
- Ez biztató nyomnak tűnik. Kérjed Csobádi, a Ház biztonsági vezetője segítségét. Jó embe-rünk.
- Rendben, Főnök.
- Azt sikerült tisztázni, kik voltak ott a sajtótájékoztatón?
- Hárman még mindig lógnak. Állítólag gyakran megjelennek a tájékoztatókon, úgyhogy majd odafigyelünk.
- Hát, van sok nyitott kérdés. Én magam nem hiszem, hogy véletlen lenne az, hogy a sajtó-tájékoztatón történt a mérgezés. Ha valaki meg akarta volna ölni a szóvivőt, találhatott volna sokkal egyszerűbb módszert is.
- Ez igaz. Valószínűleg azt szerette volna az elkövető, hogy nagy port verjen fel az ügy. Ez sikerült is neki.
- Vagy esetleg a sajtótájékoztatón elhangzottakkal van összefüggésben az ügy? Miről is volt szó?
- Két napirend volt, az első egy hülyeség, azzal nem is érdemes foglalkozni, valami viccesnek szánt blódság, de csak egy pártember találhatta viccesnek.
- És a másik?
- A jövő évi költségvetés.

- Na látod! Lehet, hogy rátapintottam a lényegre. Van hiteles szövegetek?
- Megvan a sajtótájékoztató teljes írott szövege, meg a videó is a költségvetéssel kapcsolatban elhangzottokról.
- Micsoda szerencse. Elemezzétek a felvételeket mielőbb. Ha kell, vonjatok be az elemzésbe szakértőket is. Lehet, hogy itt van a kutya elásva.
- Rendben, Főnök, akkor kiássuk.

*

12.

Töhötöm tagjaiban jóleső fáradtsággal ült a direkt e célra beszerzett kényelmes klubfotelben és egy nagy pohár narancslevet kortyolgatott. Közvetlenül edzés után volt, egy parázs partit bonyolítottak le személyi trénerével, azaz a párt egészségügyi és sportügyi szakreferensével. A PIP székházban játszottak, sajnos csak a szabványos méretet éppen elérő pályán. Töhötöm mindig nosztalgiával és gyűlölettel gondolt vissza a házbéli pályára, amelynek tönkretételét soha nem kívánta elfelejteni Erössnek.

- Még megfizetek érte - gondolta, de azzal tisztában volt, hogy soha többé nem állíttathatja vissza a régi termet. Az az idő sajnos már elmúlt, amikor mindent meg lehetett csinálni, mostanában bármihez nyúl az ember, ott leleselkednek az okvetetlenkedők.

Satyi, a személyi tréner Töhötöm kedvenc partnere volt. Váltakozó sikerrel küzdöttek egymással. Töhötöm nem bánta, ha veszít, csak az utolsó parti megnyeréséhez ragaszkodott, hogy jó érzéssel fejezze be a játékot. Ez idáig ez minden alkalommal sikerült, most is.

- Derék fiú ez a Satyi - gondolta Töhötöm kicsit elérzékenyülve. Ilyenkor tudott legjobban gondolkodni, a legtöbb stratégiai terv ebben a klubfotelben született, edzés után. - Megbízható, dolgos.

Örömmel gondolt vissza arra az időre, amikor - még hatalomban - tollaslabda csarnokok tucatjait építtették meg, néhányat még a legkisebb falvakban is egy átfogó program részeként. Satyinak komoly érdemei voltak abban is, hogy tollaslabda kollégiumok alakultak szerte az országban, sikerrel vonva be a kínai boltosok gyerekeit is.

- Milyen észrevétlenül tért át a tiszteletteljes Főnök megszólításra a Vince helyett, amely a PIP alapító tagjai számára annakidején szinte természetes volt. Intelligens, van diplomáciai érzéke is. Meg aztán - fűzte tovább a gondolatot Töhötöm - van benne kitartás, ambíció. Hogy tud küzdeni minden pontért! Az igaz, hogy ha bemondom az utolsó partit, begörcsöl, a legkönnyebb labdát is elrontja, de ez igazán megbocsátható hiányosság. Megbízható, dolgos, kitartó, ambiciózus, ráadásul feltétlenül hűséges hozzám: tökéletesen alkalmas szóvivőnek.

Töhötöm eljátszott a gondolattal, még egyszer végiggondolta, aztán mégis elvetette az ötletet.

- Az igaz, hogy alkalmas, de - jutott eszébe - kivel fogok én tollaslabdázni? Amikor egy-egy vezetői után ráérek lezavarni néhány partit, akkor kezdődik a sajtótájékoztató. Nem, Satyit nem adom.

Eszébe jutott, hogy jelenleg a helyettes, Tóczos-Urbély látja el a feladatot, az ő előléptetését azonban kapásból elvetette.

- Szükség van még rá a jelenlegi posztjában néhány évig, hogy velem tartsam sakkban a mindenkori szóvivőt. Ráadásul Tóczos-Urbély megbízhatóan jelent mindent, ami a sajtóosztályon történik, szinte nélkülözhetetlen.

Most már, ha benne volt, elhatározta, hogy mindenáron végére jár a dolognak, kiválasztja az új szóvivőt.

- Esetleg Amanda? - fontolgatta magában. - Ő abszolút megbízható, mindent tud, de semmi pénzért nem árulna el semmit, senkinek. Pláne, hogy a férjét kimostam abból a sikkasztásból, örökre hálás lesz érte. Na meg persze megvannak a papírok is a biztonság kedvéért. Mintha kicsit fáradna Amanda, időnként mintha olyat látnék a szemeiben, hogy nem ért egyet minden mondatommal, szóval, lehet, hogy lassan ideje lenne váltani. Na de nem azonnal. Amanda momentán nélkülözhetetlen, mindent tud, nehéz lenne hasonlót lekasztani a szögről, talán ki kellene nevelni egyet. Nem, Amanda nem lesz szóvivő - döntötte el Töhötöm -, majd ha megválok tőle, beteszem valamelyik alapítvány vagy testület kuratóriumába, helyettes államtitkári fizetésért és járandóságokért, megérdemli. Addig meg titkárnősködjön még - zárta le a gondolatsort az elnök.

Gyorsan végigfutott a még számba jöhető listáján, aztán megakadt Zsebesnél.

- Zsebes, Zsebes - fontolgatta magában. - Ő is derék fiú, alapító tag, de nem él vissza velem. Kabinetfőnöknek jó lesz helyette valamelyik ifjú törtető a FIP-ből. A közös múlt... - Töhötöm kissé elérzékenyülve elmerengett az emlékeken.

Együtt kezdtek, az első ciklusban. Zsebes egy kerületi önkormányzat alpolgármestere lett, így sokat segíthetett a fiúknak. Töhötömnek is ő utaltatta ki az első fővárosi otthont, egy háromszobás, összkomfortos szükséglakást a legdivatosabb téren. Nagyon jó helyen volt, gyalog egy percre a pártközponttól és kettőre a Háztól, de ki járt gyalog? Garázs meg nem volt hozzá, így Töhötöm hamarosan megszabadult az előtte ötven százalékon, huszonöt évi részletre megvásárolt lakástól. Ebből lett a mostani ház telke.

- Jó sok pénzt hozott a pártkasszába is - emlékezett vissza. - Alacsonyra értékeltették a boltokat, aztán eladták a bérlőknek, részben zsebbe fizetve, a különbözet egy része pedig ment a pártkasszába. Szép idő volt - nosztalgizott Töhötöm -, ma már oda jutottunk, hogy feljelentgetnek az ilyen akciók miatt. Zsebes sokat fejlődött azóta, ha jól emlékszem, ért a médiához is. Igen - jutott az eszébe -, mondta, hogy a felesége járt a GSMS Médiáiskolába és otthon hangosan tanult, Zsebes pedig jófejű gyerek, mindent megjegyzett. Úgy tűnik, Zsebes jó lesz szóvivőnek, azon a poszton jól fogja tudni ellensúlyozni Kegyessyt is, legyen hát Zsebes a szóvivő - döntötte el Töhötöm. - Ha mégsem válik be, legfeljebb leváltom.

De nem váltotta le.

*

II.

1.

Zsebest már a sajtótájékoztató kezdetén megölték. Tóczos-Urbély bemutatta az új szóvivőt, néhány szóban méltatta eddigi életútját, aztán átadta a szót.

Zsebes felállt, megköszöri torkát, kinyitott egy üveg ásványvizet, félig töltött egy poharat, megvárta, amíg a buborékok kissé megnyugodnak, nagyot kortyolt, majd szólásra nyitotta a száját. Szó helyett azonban csak egy hörgésszerű hang hagyta el ajkait, Zsebes elsápadt, majd rázuhant az asztalra, magával sodorva az ásványvizes poharat, az üveget, egy tányér pogácsát és ropit.

K.Tóth, aki kihasználva Seregi megfázás miatti távollétét a MITV-s Wanda mellett foglalt helyet, közvetlenül az asztalfő szomszédságában, utánakapott az üvegnek, megakadályozva, hogy annak teljes tartalma az előre odakészített laptopra ömöljön, így persze ő kapott egy fröccsöt. Nem baj, a nadrágja gyorsan megszárad, de kár lett volna számítógépért és a szépen kidolgozott PowerPoint-os anyagért, aminek első grafikonja ott világított a félhomályos teremben a szóvivő mögött elhelyezett hatalmas monitoron. K.Tóth a reflexszerű mozdulatot követően utánanyúlt a vadonatúj szóvivőnek is, de nem tudta megakadályozni, hogy leforduljon az asztal mellé, a padlóra.

A lányok sikítottak, az operatőrök keményen dolgoztak, a többiek megkövülten néztek. De egy percen belül már győzött a rutin: Tóczos-Urbély elharsogta: „senki ne nyúljon semmihez, senki ne hagyja el a termet!”, hárman azonnal kiléptek az ajtón és gyorsan távolodtak a kijárat felé. Tóczos-Urbély reszkető kézzel tárcsázta Sótörő telefonszámát, az újságírók pedig belenyugodva gyülekeztek a terem végén a szokásos egyeztetésre.

- No lám - mondta K.Tóth -, már megint egy saját halott. Mi a fene folyik itt?

- Nem tudom - mondta a Szabad Világ embere -, de azt javaslom, hogy ne is találgassunk. Mindenki írja meg vagy mondja el a tényeket, aztán a találgatásokat majd a következő számban, amikor beszámolunk a pártok reagálásairól.

- Ez idáig rendben van, de nyilván kell valamit mondani Zsebes életéről is - vetette fel egy kopasz riporter. - Ki tud róla részleteket?

- Hát, neked kellene a legtöbbet, a ti emberetek - mondta a Magyar Világ újságírója -, de én is felkészült vagyok. Zsebes alapító tag, együtt nyomultak Töhötömmel még a középiskolában is.

- Egyetemet is végzett?

- Ugyan, most dolgozik rajta, mert az elnök ultimátumot adott neki, ha három éven belül nincs diplomája, kimarad az országos listáról, aztán mehet kampányolni valamelyik választókerületbe.

- Gondolom, akkor igyekszik rendesen.

- Persze, a maga módján. Az nem valószínű, hogy a fizetős szakon elbukjon, de azt nem meri kockáztatni, hogy teljesen tudatlanul járjon vizsgázni. Igaz, az előadásokra nem jár el, de mindig elküldi a titkárnőjét, hogy jegyzeteljen. Most is ott van. Igaz is, szólni kellene neki, hogy abbahagyhatja az írást.

- Hagyd csak, hátha ezek után már ő fog diplomázni.

- Fiúk, itt jön Tóczos-Urbély, ő biztosan többet tud mondani - vette észre a közeledő szóvivő helyetttest Sokác Wanda.

Tóczos-Urbély láthatóan túltette magát az első megrázkódtatáson.

- Hölgyeim, uraim - szólt -, meg kell várnunk a rendőrséget. Azt javasolom, hogy addig hallgassák meg a szóvivő úr életútjának rövid méltatását, amelyet az elnök úrral telefonon egyeztettem. Aztán meg röviden ismertetném a sajtótájékoztató lényegét, hiszen ezért jöttünk ma össze.

- Hát igen - bölcsekedett Lóvári -, az élet megy tovább. Hallgassuk meg a szóvivő helyettes urat!

- Egyelőre csak annyit - kezdte Tóczos-Urbély -, hogy a PIP mélyen megrendült a szóvivő úr tragikus sorsán. Zsebes Máté, a PIP szóvivője igaz ember volt. A méregpohár egy szépen induló karriert tört derékba. Szóvivőnk hatalmas szakmai ismeretekkel és a kultúra iránti elkötelezettséggel végezte nehéz munkáját. Rendkívül rátermett szóvivő volt, olyan, amilyennek lenni kell egy igazi és egyenes párt szóvivőjének: szókimondó volt és soha nem hazudott.

- Nahát, már megint egy igazmondó - jegyezte meg K.Tóth, de csak halkán, Wandának. A helyzet dacára a lány alig tudta visszatartani a kitörni készülő nevetést.

- A szóvivő urat a párt saját halottjának tekinti, temetéséről később történik intézkedés - folytatta Tóczos-Urbély.

- Nem megmondtam? - kérdezte ismét halkán K.Tóth, Wanda meg csendesen pukkadozott.

- Most pedig javasolom, hogy térjünk a tárgyra - váltott a szóvivő helyettes. - Azért hívtuk össze a sajtó tisztelt képviselőit, hogy kifejtsük a PIP véleményét a jövő évi költségvetés tervezetéről. Az a határozott álláspontunk, hogy a MILEP nem az ország érdekeit vette figyelembe a tervezet összeállításakor. Semmibe vette az embereket, nem konzultált velük, úgy, mint azt a PIP minden esetben megteszi. Világosan látható, hogy a MILEP célja az, hogy minél többet elvegyen az emberektől és elherdálja luxuskiadásokra, esetenként önös céljai érdekében el kívánja lopni az összeharácsolt pénzeket. A kormány csak sodródik, ahelyett, hogy kormányozna, kizárólag a hatalom megőrzése a célja, bármi áron. Ehhez a PIP nem hajlandó segítséget adni. Az omladozó többségéhez kétségbeesetten ragaszkodó MILEP-pel szemben az emberek akaratának megfelelően leszavazzuk a sarcolási törekvéseket. Biztosak vagyunk abban, hogy ez a népnýúzó költségvetés nem megy át, megbukik a szavazáson. Felszólítjuk a MILEP-et, vonja vissza javaslatát, a kormány pedig mondjon le és adja át a hatalmat azoknak, akik az emberekkel szövetkezve fel tudják virágoztatni sokat szenvedett hazánkat.

- Hát az gyönyörű lesz - jegyezte meg a MIRÁDIÓ riportere. - Kár, hogy Zsebes szóvivő úr már nem élheti meg.

*

2.

Sótörő meglehetősen ingerülten érkezett a Házba.

- Már csak ez hiányzott - mondta a rá várakozó Pincérnek -, a főnök jól leszúrt, hogy miért nem voltunk ott a sajtótájékoztatón, miközben pontosan tisztában volt velem, hogy én a nagyfőnök előszobájában vártam jelentéstételre, te meg neki írtad az ő sajtótájékoztatójának szövegét. Aztán meg dr. Pető hívott, ugyanazért.

- Ne is törődj vele - nyugtatta Pincér -, legfeljebb elveszik tőled az ügyet, hálsten, de nincs olyan szerencsénk. Inkább azt mondd meg, most mit csináljunk.

- Mindenkit itt tartottatok?

- Kivéve azt a hármat, aki lepattant.

- Akkor most azon melegében tüzetesen kihallgatjuk a stábot. Először is azt a sértődös nőt, irodavezető vagy mi.

- Titanic?

- Titanilla, te műveletlen. Hívd be.

Jött Titanilla, most is sértődött arcot vágva.

- Jöjjön, hölgyem, foglaljon helyet - próbált meg barátságos hangot megütni Sótörő. - Kérem, mondja el, hogyan készültek fel a sajtótájékoztatóra. Különösen az érdekel, hogy hogyan került az asztalra az ásványvíz.

- Miért engem kérdez?

- Hát mert maga a felelős. Irodafőnök vagy mi, nemdebár?

- Reggel óta nem. Kérdezze Timit, ő az új főnök. Zsebes legelső intézkedése az volt, hogy leváltott.

- Leváltotta? De miért? Mit csinált?

- Semmit. Kellett a helyem a csajának. Ha még nem mondták volna, jobb, ha tudja, hogy már másfél éve dugja. Illetve dugta - javította ki magát Titanilla.

- Na jó, de maga is ott volt a sajtótájékoztató előkészítésénél.

- Ott, de már beosztott menedzserként.

- Ki felelt az ásványvízért?

- Én. Meghozták a büféből, rekeszekben lerakták az ajtó elé, én meg sorban, ahogy jött, kiraktam az asztalokra. Ennyi.

- Volt a kirakásnak megszokott sorrendje?

- Nem. Raktam, ahogy jött.

- Tud még valamit mondani az ügyel kapcsolatban?

- Semmit, kérdezze inkább Timit. Ő a főnök.

- Hát jó - mondta Sótörő -, akkor küldje be legyen szíves az irodafőnököt.

Titanilla távozott, búcsúzóul még megvetően végigmérte a két rendőrt. Jött helyette Timi, kisírt szemmel.

- Részvétem - mondta Sótörő -, hallottam, hogy... hm... bizalmas, közeli viszonyban voltak az elhunytal.

Timi elsírta magát.

- Mi lesz most velem? - sírta. - Kinevezett irodafőnöknek, de még nem volt idő arra, hogy lepapírozzuk. Most akkor érvényes a kinevezés? Ez a ribanc - mutatott az ajtó irányába, vélhetőleg Titanillára célozva - azt mondta, hogy a nagyfőnök biztosan visszacsinálja, és megint ő lesz a főnök.

- Hát erre nem tudok válaszolni - mondta Sótörő -, bár úgy tudom, a munkaszerződést szóban is lehet módosítani, de nem árt utólag írásba foglalni. Most azonban azt kérem, egy pillanatra próbáljon a kérdéseimre koncentrálni.

- Tiltakozom a rendőri brutalitás ellen! - visította Timi.

- Ne haragudjon, úgy látja, hogy meg akarom verni? Szerintem még csak nem is kérdeztem semmit. Most megteszem: igaz, hogy bizalmas kapcsolatban állt Zsebes úrral?

- A lelki brutalitás ellen tiltakozom!

- Ennek ellenére mégis megkérdezem még egyszer: igaz, hogy Ön bizalmas kapcsolatban állt a szóvivő úrral?

- Ki mondta, ez a ribanc, aki meg rendszeresen dugott a korábbi szóvivővel? Hát nincs ennek a pofáján bőr?

- Szóval Ön azt állítja, hogy Titanilla bizalmas kapcsolatban volt Bak Tamás úrral?

- Még szép. Kérdezzen meg bárkit a pártból, mindenki tudta. Magával hurcolta az összetartásokra, közös szobában laktak, ő nevezte ki irodavezetőnek is.

- Jó, erre még visszatérünk. Most arról beszéljen, hogyan készültek a sajtótájékoztatóra? Ki rendelkezett az ásványvízről, hogyan került a szóvivő úr elé?

- Az a ribanc, az rakta ki az asztalra a vizeket. Biztosan ő mérgezte meg szegény Zsebest, bosszúból a leváltása miatt.

- Ez súlyos vád, van netán valamilyen bizonyítéka is?

- Szerintem a korábbi szóvivőt is ő tette el láb alól. Tudják, hogy mekkorát veszekedtek a sajtótájékoztató előtt?

- Azt tudja, hogy min veszték össze?

- Kérdezzék meg tőle. Azt mindenki tudta, hogy Bak le akarta cserélni Esmeraldával.

- Mármint az irodavezetésben?

- Ott is meg az ágyban is. Titanilla megfenyegette mindkettőjüket, hogy a nagyfőnökhöz megy panaszra. Ő már többször szólt a szóvivőnek, hogy hagyja békén a csajokat. Tudja, házinyúlra nem lövünk.

- Hát jó - mondta Sótörő, kicsit elbizonytalanodva a beszélgetés alakulásától. - Lehet, hogy majd még beszélgetünk, ha nem tekinti brutalitásnak. Most mindenesetre küldje vissza Titanilla kisasszonyt.

A két rendőr az irodavezető távozása után tanácstalanul meredt egymásra.

- Gondoltad volna? Mint a nyulak. Mintha mindegyik a KISZ-ben szocializálódott volna, nyári táborokban szerevezve meg a mozgalmi munka gyakorlatát - jegyezte meg Pincér.

De máris jött Titanilla, meglehetősen felháborodva.

- Mit akarnak már megint? Nem tudnak békén hagyni?

- Csak nem a rendőri brutalitás ellen kíván tiltakozni? - kérdezte Sótörő. - Csak néhány apróságot szeretnénk pótlólag tisztázni.

- Miről van szó?

- Igaz, hogy Ön lényegében együtt élt Bak Tamás szóvivővel? Igaz, hogy összeveszték röviddel a halála előtt? Igaz, hogy Ön megfenyegette?

- Ki mondta, csak nem ez a ribanc? Jóban voltunk, kinek mi köze hozzá!
 - De összeveszték.
 - Nem volt komoly. Tudja, a szerelmesek időnként veszekednek. Mint a „Szép napok, csúf napok”-ban Eduardó és Almarima.
 - Kicsoda??
 - A szerdai sorozatban. Ne mondja, hogy nem nézi!
 - Szerdán este? Amikor a kupameccsek vannak? Nem vagyok megőrülve.
 - Szóval nem érzett komoly haragot? - vágott közbe Pincér, mielőtt a beszélgetés véglegesen eltért volna a tárgytól.
 - Jól megvoltunk.
 - Ja, mint Eduardó és Almarima. És Esmeralda?
 - Hazugság - öntötte el a harag Titanillát. - Ezt már megint az a ribanc mondta? Hazudik mint a MILEP-esek. Egy szó sem igaz abból, hogy Tomi le akart cserélni vele.
 - Arról tud-e valamit, kik voltak, akik eltávoztak most és az előbbi sajtótájékoztatóról?
 - Az egyik Seebők volt, a párt szakértője, minden sajtótájékoztatón ott ül, figyel, aztán jelent a nagyfőnöknek. A másik kettőt nem tudom.
 - A barátja halála előtt a folyosón hosszan beszélgetett egy úrral. Netán ismeri, ha már olyan bizalmas viszonyban volt a szóvivő úrral?
 - Csak nem akarják azt mondani, hogy nem ismerik Durum urat, a sikeres vállalkozót? Mindig üzleteltek a Vilivel, biztos akkor is a bizniszről volt szó.
 - Azt is tudja, hogyan érhetjük el? - vidult fel Sótörő.
 - Persze, a postafiókja és a telefonszáma megvan a regiszteremben.
 - Hát jó, akkor egyelőre nem tartóztatom tovább - mondta elégedetten Sótörő. - Elmehet. Durum úr adatait majd adja meg a kollégámnak.
- Titanilla kemény léptekkel távozott. Az ajtót is keményen becsapta maga után. De mielőtt az becsukódott, Sótörő és Pincér még hallották, amint éles hangon ráripakodik valakire az előszobában:
- Dögölj meg, te hazug ribanc!
 - Alighanem munkaértekezletet tartanak - jegyezte meg Pincér.

*

3.

RÉSZLETEK A MITV MŰSORÁBÓL:

Hírháttér:

Boros műsorvezető:

- Jó estét kívánok, kedves nézőink! Mai műsorunk vendége Kocsis úr, a MILEP alelnöke, akit arról kérdezek, hogy mi a véleménye a PIP szóvivőivel történekről. De mielőtt beszélgetni kezdünk, nézzünk meg egy bejátszást!

„Felfoghatatlan események történtek a PIP háza táján. Néhány napon belül megmérgezték a szóvivőt és annak utódját, mindketten életüket veszítették. Ami még különösebbé teszi a történeteket, az az, hogy mindketten egy sajtótájékoztatón veszítették életüket, újságírók szeme láttára. A rendőrség egyelőre értetlenül áll a történetek előtt, egyik esetben sem tudták még megállapítani, hogyan történt a mérgezés. Nagy erővel nyomoznak, hamarosan várhatók részeredmények. Egyes vélemények szerint a PIP-en belüli személyes ellentétek állhatnak a halálesetek hátterében, de hivatalos forrásból ezt az értesülést még nem erősítették meg.”

- Mi erről a véleménye, alelnök úr?

- Először is nagy tisztelettel köszöntöm a kedves nézőket. A kérdésre válaszolva azt tudom mondani, hogy a MILEP megdöbbenve értesült a történetekről. Mi ezeket a sajnálatos eseményeket a PIP belügyének tekintjük. Azt szeretnénk, ha a rendőrség mielőbb tisztázná, mi is történt valójában.

- Mit szól ahhoz a feltevéshez, hogy a tettest a PIP-en belül kell keresni?

- Nem szeretnénk prejudikálni. Azt azonban le kell szögezmem, hogy demokratikus párton belül elképzelhetetlennek tartom, hogy ilyen megtörténjen. A MILEP esetében teljesen kizártan tartom az ilyen eset előfordulását.

- És a PIP esetében?

- Azt én nem tudhatom, de kizárni sem tudom. Az azonban kétségtelen, hogy a PIP nem mindig viselkedik demokratikus alapon szerveződő és működő pártként.

- Mi a véleménye arról a felvetésről, miszerint a MILEP állhat az események mögött? Hallottunk már ilyet rebesgetni, fontos lenne erre válaszolni.

- Határozottan visszautasítok minden ilyen gyanúsítgatást. Ha felelős ember szájából hangzik el, megteesszük a szükséges jogi lépéseket.

- Gondolja, hogy a felvetés a PIP köreiből származik?

- Azt én nem állítottam. Mindenesetre beleillik abba a forgatókönyvbe, amely szerint hosszabb ideje folytatnak mérhetetlenül aljas lejárató kampányt pártunk ellen. Az ilyen fajta hajtóvadászat és gyűlöletkampány a PIP-re jellemző. Visszautasítunk minden rágalmat, ha kell jogi úton követelünk elégtételt.

- Köszönöm a beszélgetést. Kedves nézőink, sporthíreink következnek.

Sporthírek:

„Kedves nézőink! Szorult a kapca a Tottenham nyaka körül a Manchester United elleni kupadöntőn...”

RÉSZLETEK A PIPTV MŰSORÁBÓL:

Hírháttér:

Nyakas műsorvezető:

- Jó estét kívánok, kedves nézőink! Mai műsorunk vendége Kegyessy úr, a PIP alelnöke, akit arról kérdezek, hogy mi a véleménye a PIP szóvivőivel történetekről. De mielőtt beszélgetni kezdünk, nézzünk meg egy bejátszást!

„Tragikus események történtek a PIP háza táján. Néhány nap alatt aljas orgyilkosok megmérgezték a párt szóvivőjét, majd annak utódját is. Mindketten életüket veszítették. A PIP sajtó

halottjának tekinti a két tragikus sorsú vezető emberét. A rendőrség egy helyben toporog, még azt sem tudták kideríteni, hogyan történt a mérgezés. Egyes vélemények szerint az események hátterében a MILEP áll, amelynek nyilvánvalóan érdeke, hogy a költségvetési szavazás előtt bármi áron elterelje a figyelmet az ország jövője szempontjából fontos kérdésről.”

- Mi erről a véleménye, alelnök úr?

- Először is nagy tisztelettel köszöntöm a kedves nézőket. A kérdésre válaszolva azt tudom mondani, hogy a PIP megdöbbenve értesült a történetekről. A két tehetséges, nagyszerű munkatársunkat a párt saját halottjának tekinti. Azt szeretnénk, ha a rendőrség mielőbb tisztázná, mi is történt valójában. Sajnos a rendőrség tehetetlen, a hatalom szorításában vergődik, közvetlenül a MILEP irányítása mellett. Mi azt követeljük, hogy objektív vizsgálat döntse el, ki a felelős a történetekért.

- Mit szól ahhoz a feltevéshez, hogy a tetteket a MILEP-en belül kell keresni? Hallottunk már ilyet rebesgetni, fontos lenne erre válaszolni.

- Ilyet én nem állítottam. Mindenesetre beleillik abba a forgatókönyvbe, amely szerint hosszabb ideje folytatnak mérhetetlenül aljas lejárató kampányt pártunk ellen. Az ilyen fajta hajtóvadászat és gyűlöletkampány a MILEP-re jellemző.

- Köszönöm a beszélgetést. Kedves nézőink, sporthíreink következnek.

Sporthírek:

„Kedves nézőink! Nem állt hadilábon a góllövésel Fiore a Torino-Internazionale összecsapáson...”

*

4.

Töhötöm a kalkulátorára meredve gondterhelten ült íróasztalánál. Bár igen fürge eszű volt, a számokat sohasem kedvelte. Most is homlokráncolva ütögette be az összegeket, a plusz és a mínusz jeleket, és gondterhelten szemlélgette az eredményeket.

Azon tűnődött, rendezzen-e kihelyezett vezetőit, vagy választmányi ülést, netán rendkívüli kongresszust. Ez attól függött, hogy a számítások eredményeképpen mekkora összegre van momentán szüksége.

Töhötöm ugyanis az idők folyamán egy igen egyszerű módszert alakított ki arra, hogy a párt-pénzből kockázatok nélkül tehessen át a saját zsebébe. Most pedig biztosan szükség volt a kiürült napi kasszát feltölteni, miután Anna asszony új bundára jelentett be sürgető igényt, a legidősebb csemetének pedig esedékessé vált a tandíj befizetése az angliai városka divatos és ennek megfelelően igen drága katolikus középiskolájában, mi több, az iskola pénztárnoka azt is jelezte, hogy gyűjtést indítottak annak a tarthatatlan állapotnak a megszüntetésére, miszerint egyedül a timbersport kedvelőinek nincs még saját edzőcsarnokuk, márpedig a nevesebb szülőktől elvárták a gáláns hozzájárulást.

Ha nagyobb összegre volt szüksége, Töhötöm mindig összehívott egy testületet. A Felvidékre, mindig ugyanabba a szállodába, amelybe annakidején, a forradalmi időszakban még saját költségükön - na jó, legfeljebb valamelyik nyugati alapítvány jóvoltából - jártak. Megerősödve már nem volt tartható a korábbi módszer, amikor emelt összegű számlát kértek a szálloda igazgatójától és a különbözetet megosztottak, ezért Töhötöm néhány alapító társával közösen megvette a szállodát, vezetőnek odatette egyik megbízható unokahúga férjét, s ettől kezdve

saját maguknak számláztak, olyan összeget, amelyenre éppen szükségük volt. Kényelmes módszernek bizonyult, sürgős esetben akár fiktív választmányi vagy elnökségi ülést is tarthattak, az átutalás pedig a pártszámláról a magánszámláig néhány nap alatt megtörténhetett.

Töhötöm sóhajtva tolta félre a számításokat. Bár már körvonalazódott benne, hogy egy vezetői és egy kibővített választmányi ülés elegendő lesz, még egyszer ellenőrizni kívánta a számításokat, de később, mert már meg is érkezett alelnöke és kabinetfőnöke, hogy megtárgyalják a kialakult helyzetben szükséges teendőket.

- Azonnal új sajtótájékoztatót! - mondta Kegyessynek.

- Ki tartsa?

- Te. Legfeljebb ha úgy sikerül, mint a korábbiak, keresünk új alelnököt, téged meg saját halottunknak tekintünk.

Kegyessy nem igazán volt vevő a főnök humorára.

- Hát jó, de az biztos, hogy nem eszem és nem iszom semmit.

- Nekem mindegy, a lényeg az, hogy keményítsünk. Először is: a MILEP az oka.

- Ebből per lesz - jegyezte meg az új kabinetfőnök. Tudta, mit beszél, korábban egy vidéki lap kiadójának teljhatalmú igazgatója volt, számtalan sajtóperrel a háta mögött. Amúgy szerette a munkahelyét, igen jól fizető állás volt. Mindenki tudta a megyében, de az érdekeltek még azon túl is, hogy mennyibe kerül egy cikket elhelyezni a lapban. Nem közvetlenül neki kellett fizetni, a felesége amatőr festőként szakmában gyártotta az alföldi tanyákat ábrázoló festményeket, ezek közül kellett vásárolni a kialakult áron. Nem is hagyta volna ott az újságot a kabinetfőnöki posztért, ha nem lázadtak volna fel a térség vállalkozói és politikusai, mikor meghallották, hogy legidősebb fia szobrász szakon végez a képzőművészetin, ami előre jelezte a tarifák jelentős megugrását.

- Persze, hogy per lesz - válaszolta Töhötöm. - Na és? Nagyjából hat év, mire első fokon ítélet születik, azt meg majd megfellebbezzük.

- Tehát akkor a MILEP mérgezte meg a szóvivőket - mondta Kegyessy. - Miről legyen szó még?

- Szidjuk a rendőrséget. Nemcsak, hogy nem tudják, nem is akarják megtalálni a tettest, mert a MILEP-et szolgálják. Tudod mit? Szólj annak a bohócnak, küldjön oda a sajtótájékoztatóra néhányat az egyenruhásai közül. Ordítózzák azt, hogy majd ők megtalálják a felelősöket.

- Rendben. Van még valami?

- Mondd el azt is, hogy a vidéket járva, az emberekkel konzultáltunk, akik azt követelik, hogy találja meg a rendőrség a tettest vagy tetteseket.

- Értettem, főnök. Azt már eldöntöttem, ki legyen a következő szóvivő?

- Egyelőre nem nevezek ki senkit. Vigye az ügyeket Tóczos-Urbély.

Az alelnök és a kabinetfőnök távozott, megszervezni a sajtótájékoztatót. Töhötöm egyedül maradt számításaiival.

- Ebben a kiélezett helyzetben legyen inkább két kibővített választmányi - gondolta. - Az annyi, mint... - és Töhötöm elmerült a számok tengerében.

*

5.

- Szervusz, Wanda.

- Szervusz, Ernő. Pontos vagy.

- Te is. Na, mire jutottál?

- Hát nem valami sokra. Ahogy megbeszéltük, a MILEP körül szaglásztam elsősorban. Elvégre őket szolgálom.

- Mit tudtál meg?

- Először is egy érdekes tény. A sajtótájékoztatók ital- és ételellátását személyesen Csobádi, a Ház őrségének parancsnoka végzi. Senki mást nem enged a közelbe, úgy tűnik, valamiféle egyezsége van a Ház büféjével. Azok rendelik meg az ásványvizet, ropit, kávét, pogácsát, de Csobádinál van annak a raktárnak a kulcsa, ahol ezeket tárolják és senki mást nem enged hozzáférni.

- Ez tényleg érdekes, majd alaposabban körül kell néznünk a környéken. Mi van még?

- A MILEP-esek szerint Bak Tamás szóvivő egy közönséges bandita volt. Évek óta belemerült a kétes üzletkebe, valószínűleg ő viszi a kapcsolatokba az összeköttetést, a korrupciós vonalat, a társai meg a tőkét.

- Van arról valamilyen megbízható információd, hogy kik voltak ezek az üzlettársak?

- Főként egyet emlegetnek, de azt szinte mindenki. Valamilyen rádiós és televíziós ügyekben mozgolódó vállalkozóról beszélnek, egy bizonyos Durum úrról, aki a volt jugoszláviai események alatt tűnt fel az országban és hamarosan sülvé-főve együtt nyomultak Bak Tamással.

- Durum, Durum. Nem rémlik, de utána tudok nézni.

- És te mit végeztél?

- Az egyezségünk szerint a PIP környékén jártam. Az egyértelmű, hogy mindenki nagyon utálta párton belül a szóvivőt. Persze mindenki másért. Néhány naivnak nem tetszett, hogy rendszeresen üzletelt gyanús alakokkal. Ez megerősíti a te információd. Másoknak meg az volt a baja, hogy rendszeresen üzletelt, de őket nem vette be. Aztán megint másoktól azt tudtam meg, hogy rossz szemmel nézték azt, ami a sajtóosztályon folyt.

- Mert mi folyt ott?

- Hát csak a szokásos. A két csaj, Titanilla és Timi hajtottak a szóvivőre, amíg ő volt a főnök, ő meg nem tudta eldönteni, kit válasszon. Így hol az egyikkel, hol a másikkal kavart, azok meg kígyót-békát rámondtak egymásra, meg persze Bakra is. Állítólag odáig fajult már a dolog, hogy Töhötöm szólt a szóvivőjének, döntse el, melyiket választja. Így lett Titanilla az osztályvezető, ami persze dupla pénzt jelentett.

- Gondolod, hogy a nők tették el láb alól?

- Nem zárható ki. Olvasmányaim szerint a méreg tipikusan női fegyver.

- Ez hülyeség. Ezzel az erővel Tóczos-Urbély is lehetett a tettes. Enyhén feminin alkat.

- Ez csak a látszat. Utánanéztem a helyettesnek is, bár ő nem járt az ásványvizek környékén, egyenesen a pártközpontból érkezett a sajtótájékoztatóra, de lehetett volna esetleg tettestársa is. Valamelyik nő.

- Nem is rossz gondolat.

- Teljesen kizárt. Mindenki hűséges férjnek ismeri, a felesége végzett lelkész, most várják a negyedik gyereküket, de a jelek szerint meg sem állnak egy tucattig. Tóczos-Urbély és egy csaj, teljesen lehetetlen. Ideje sem lett volna rá, minden ismerőse esküszik rá, hogy a munkahely-otthon-munkahely útvonalról soha nem tér le.

- Még valami?

- Semmi egyéb. Nem sok, de nem adom fel. Sajnos csak lassan tudok haladni, mert nem akarom, hogy feltűnő legyen a kérdezősködésem.

- Összegezve az eddigieket: nem mondhatnánk, hogy túl sokra jutottunk volna.

- Ne légy türelmetlen. Igazad van, nem könnyű szaglászni a pártok környékén anélkül, hogy gyanakodni kezdenének. Mindenesetre folytassuk. Én meg utánajárok ennek a Durumnak, aztán, ha megvan, szólok neked és megbeszéljük, hogyan csapjunk le rá. Gyanítom, hogy ehhez a te bájaidra lesz szükség.

- Köszönöm a bókot. És mi legyen az utód megölésével?

- Nem tudom pontosan megfogalmazni, de van egy furcsa érzésem a második sajtótájékoztatóval kapcsolatban. Valószínűleg láttam vagy hallottam valamit, ami fontos lenne az ügy szempontjából, de hiába erőltetem az agyamat, nem ugrik be. Mindenesetre az, hogy már kettőt is megöltek, alaposan megnehezíti a dolgunkat.

- Vagy megkönnyíti.

- Miért?

- Feltételezem, a tettes ugyanaz. Most szerintem az a dolgunk, hogy nézzünk utána alaposan ennek is, aztán lehet, hogy kizárásos alapon csökken a lehetséges elkövetők száma. Mindazok kiesnek, akik nem voltak ott mindkét esetben.

- Ez igaz. Ezen az alapon még könnyebb lenne a dolgunk, ha a tettes még egy újabb párt-emberrel is végezne. Mondjuk, a közélet tisztaságának is a javára válna.

- Ne ferd az ördögöt a falra, Ernő!

*

6.

- Durum úr? - kérdezte a gazdasági bűncselekményeket nyomozó osztály vezetője elgondolkodva. - Durum urat már régen figyeljük, sajnos még nem gyűlt össze elég bizonyíték ellene ahhoz, hogy letartóztassuk.

- Miben utazik? - kérdezte Sótörő.

- Egy közönséges, pitiáner csaló. A balkáni háború idején jött át és elkezdett a rádiózás és televíziózás körül tüsténkedni. Régi olasz kapcsolatai révén hozzá tudott jutni gyenge minőségű és ennek megfelelően olcsó adóberendezésekhez, ezekkel kezdett házalni.

- Ez önmagában nem büntetendő.

- Nem is, de önmagában nem is lett volna igazi üzlet. De barátunk mohó volt, gyorsan akart meggazdagodni. Ezért aztán azt találta ki, hogy végigjárta a helyi stúdiókat és sorban megvesztegette a vezetőket, cseréljék le a meglévő adóberendezést. Tisztelet a kivételnek, mert

ilyen is volt, létrejött az üzlet, leselejtezték az adót, pénzt kértek az önkormányzattól és rendelték Durumtól kétszeres áron.

- Gondolom, itt lépett be a képbe a szóvivő.

- Igen. Akkor még a pártja médiaszakértőjeként tevékenykedett, a hatalom közvetlen közelében. Tudta hozni az információkat és védelmet biztosított.

- Hát ezen elég nehéz lebukni. Minden érdekelt hallgat és teszi el a pénzt, te meg erőlködhetsz, hogy bizonyítsad, nem a valódi értéken kerültek eladásra az adók.

- Jól mondd. Tulajdonképpen csak akkor kerülhettek bajba, ha vezetőváltás történt menet közben valamelyik stúdiónál és az új főnök rájött, hogy szemetet örökölt meg egy nagy adag tartozást, miközben elődje éli világát.

- És volt ilyen eset?

- Akadt egy. Az új főnök elkezdte keresgélni, mi került húszmillióba azon az adón, amelyet annak a helyére vásároltak, amelynek semmi baja nem volt. A korábbi vezető meg megijedt, beszaladt a stúdióba és készpénzben visszafizette a másfél millió kenőpénzt.

- Micsoda balek!

- Az hát. Mi meg elkezdtuk a nyomozást, de érdekes módon mindig akadályokba ütköztünk. Hol a gyanúsított tűnt el néhány hónapra, hol nagybeteg lett, hol meg az ügyészség adta vissza az anyagot kiegészítésre.

- Mi lett a vége?

- Nincs vége. Talán majd most, hogy a szóvivő nincs többé, felgyorsulhatnak az események. Közben meg Durum úr még jobban elszemtelenedett. Legutóbb nem átalított egy olyan adóberendezést kínálni az egyik stúdiónak, amelyet korábban egy másik stúdióban éppen az ő szakvéleménye alapján selejtezték le. Kireszelték ugyan a gyári számot, de véletlenül éppen azt a szakembert kérte fel szakértőnek a vásárlás előtt jó érzékkel a jövőbeli vevő, aki az adóberendezést gyártotta, így azonnal felismerte a turpisságot.

- Ezen aztán sikerült lebuktatni?

- Még nem, de reménykedünk. Most itt tartunk. Javítja az esélyeinket az az információ, miszerint Durum és Bak összevesztek, mert a szóvivő kiszállt a buliból Töhötöm utasítására, viszont elrakott egy nagy rakás pénzt.

- Hát jó. Köszönöm, hogy mindezt elmondtad, most majd kihallgatom.

- De ne árulj el semmit abból amit mondtam.

- Persze, de majd jól sarokba szorítom, bár azt nem hiszem, hogy ő mérgezte volna meg a szóvivőt. Abból, amit elmondtál, inkább azt gondolom, hogy előbb veretné meg felbérelt legényekkel.

- Szerintem is.

- Aztán meg Zsebes megmérgezésében igazán nem érdekelt.

- Valóban, a kabinetfőnök neve nem merült fel a nyomozás során. Mindenesetre sok sikert - mondta Sótörőnek gazdasági bűncselekményekkel foglalkozó kollégája és átadta a helyét Durum úrnak.

Durum úr egyáltalán nem tűnt megszeppentnek. Kényelmesen elterpeszkedett a széken és elővette arany cigarettatárcáját.

- Rágyújt? - kérdezte.

- Nem, de maga sem.

Durum engesztelőleg emelte fel kezét. A dupla karkötő diszkréten csilingelt.

- Ahogy gondolja. Kibírom nélküle. Parancsoljon velem - mondta mosolyogva.

Sótörő előrehajolt az asztal fölött és mogorván meredt a vendégre.

- Ide figyelj, te szarházi. Ne nyájaskodj itt velem, mert kiverem a fogad. Tudod, miért vagy itt?

Durum úr arca fokozatosan elkomorodott. Magabiztossága eltűnt, hirtelen alázatosná vált.

- A szóvivő úr megölése ügyében nyomoz, úgy tudom. Mi meg társak voltunk, de a halálához, esküszöm, semmi közöm.

- Azt tudom, hogy mit üzleteltetek - folytatta a csendőrpertut Sótörő -, de azt mondd meg, mit kerestél a sajtótájékoztató előtt a házban?

- Kérem tisztelettel, én csak egy rövid üzleti megbeszélésre...

- És ezért ordítoztatok?

- Csak egy kisebb nézeteltérésünk volt. Elszámolási vita, pontosabban vitácska.

- Érzékeltél valami szokatlant a szóvivő úr viselkedésében?

- Nem, nem hiszem. Kicsit ideges volt, mert tartozott nekem és határozottan felszólítottam a fizetésre, mert nekem is sürgős szükségem volt a pénzre.

- Láttál valami szokatlant?

- Semmit, csak a két csaj sürgölődött az italok körül. Mi meg megegyeztünk, hogy másnap folytatjuk a megbeszélést, de persze erre már nem került sor.

- Igaz is, hogy kerülsz te egyáltalán a Házba?

- Állandó belépőm van. Csobádi úr segített, mert sokszor kellett az üzlettársammal találkozni, ő meg nehezen tudott eljönni onnan.

Sótörő nagyot fűjt.

- Na, ide figyelj Durum. Piszok szerencséd, hogy Zsebes úr halála idején nem voltál a házban. Így most elengedlek, de ne örülj. Add meg a telefonszámodat a helyettesemnek, ha szükség lesz rád, majd szólunk.

- Köszönöm. Bármikor szívesen állok a rendelkezésükre - alázatoskodott a vállalkozó.

- Aztán vigyázz magadra. Rajtad tartjuk a szemünket.

*

7.

Eröss gondterhelten ült a hátsó ülésen. Napok óta foglalkoztatta az a gond, hogyan számoljon el az érdekkörébe tartozó cégek kiugró nyereségével. A megoldandó dilemma az volt, hogy ha a nyereséget jelentős kiadásokkal ellentételezi, szembe kell néznie a luxuskiadások vádjával. „Amikor az ország költségvetése az emberek számára komoly megszorításokat ír elő, ő maga dőzsöl.” Másrészt semmi kedve nem volt hatalmas összegeket befizetni adóként. Kidobott pénz. Vele együtt az a vádaskodás, hogy kiszipolyozza a munkásokat, a verejtékükből nyereséget csinál. Úgyhogy gondjai voltak, megoldást még nem talált.

Csak saját magát okolhatta, hogy ilyen helyzetbe került, elmulasztva annakidején a megszerzett cégek fiktív tulajdonosokra íratását, bár persze a szerzéskor még nem számított arra, hogy ennyire reflektorfénybe kerül. A privatizáció kezdetén hallott valahol egy bölcselkedést, miszerint az emberek számára a legfontosabb az, hogy a napi kenyér meglegyen. Megtetszett a gondolat, gyakran használta beszédeiben, olyannyira, hogy egy idő múlva már úgy emlékezett, ő találta ki, később pedig már el is hitte. Ekkor kezdett pékségeket, majd malmokat vásárolni azon volt munkatársai segítségével, akiknek a bankszektorban sikerült megtelepedni.

Rossz kedve nem múlt még akkor sem, amikor az autó megállt a Ház előtt és körbefogta a népes fogadóbizottság. Minden reggel ez történt, munkatársai sorban álltak azért a kiváltságért, hogy melyiküknek sikerül elvenni a főnök diplomatautóját és vinni egészen az iroda ajtajáig, szerencsés esetben az íróasztalig. Ez most is - mint leggyakrabban - a feltörekvő Mesternek sikerült. Róla mondta az apparátusban közismert legenda azt, hogy egykilencven magas léteire képes volt úgy menni a főnök mellett, mintha alacsonyabb lenne nála. A titkárságvezető büszke címet viselte, meghatározhatatlan feladatkörrel.

- Itt van a stáb a kis tárgyalóban, Főnök - készségeskedett -, várják az utasításokat a szóvivők ügyében.

- Jó, kezdjük ezzel a napot - mondta Eröss -, aztán mindenki menjen a dolgára.

A tárgyalóban az alelnök, a kabinetfőnök, Mogyoró, a kommunikációs zseni várták, hozzájuk csatlakozott az elnök és titkárságvezetője.

- Ennek már a fele sem tréfa - kezdte Eröss -, nem szabad hagynunk, hogy a PIP foglalja el a kommunikációs erőteret. Még csak az hiányzik, hogy az egész sajtó róluk szóljon. Azonnal kezdeményeznünk kell. Mit javasoltok?

Mogyoró azonnal magához ragadta a kezdeményezést.

- Készítünk egy stratégiai tervet. Valami ilyen szlogenre gondoltam: „A becsület a tét.” Vagy valami hasonló, még dolgozunk rajta.

- Ez jó - mondta Eröss. - Menjen ki arra, hogy hazudoznak, aki hazudik az lop és így tovább. Majd adjátok le a számlát a pénztárosnak. Mi viszont addig is - fordult Kocsis alelnökhöz - tartunk egy rendkívüli sajtótájékoztatót. Csináljátok meg úgy, hogy ne legyen semmiféle őrség, testőr vagy valami hasonló látható, hangsúlyozva, hogy nekünk nincsen félnivalónk. Nem úgy, mint azoknak, akiknek zavaros ügyeik vannak. Hangozzék el a gengsztertempó szó is, legalább kétszer. Gengsztertempó.

- Ez jó, nagyon jó - suttogta Mogyoró megilletődve. - Ez biztosan átjön. Sikerül tematizálnunk a közbeszédet a következő egy hétben.

- Erről van szó - mondta elégedetten Eröss. - Emellett pedig jó lenne tisztán látni ezekben az ügyekben. Bízunk meg egy magánnyomozó céget, tudod, melyiket - fordult Kocsis felé -, járjanak utána. Minden részeredményről jelentést kérek. Bár természetesen most a költségvetés ügye a legfontosabb, de ezekre a mérgezésekre is oda kell figyelniük. Megjegyzem, kár, hogy egyik szóvivő sem volt képviselő, mert akkor most meglenne a szavazásnál a többségünk.

- Intézkedünk, Főnök - mondta Kocsis. - Te ne terheld ezzel magad, elég a költségvetés. Majd ráfigyelek erre a PIP ügyre, mit lehet belőle kihozni.

- Hát akkor rajta, fiúk! - zárta be az ülést Eröss. - A legfontosabb mégis a költségvetés. Mit nem adnék, ha biztos lennék abban, hogy átmegy! Ja, és még egy - fordult tünődve Mogyoróhoz. - Legyen a számla a duplája annak, amit gondoltál, szóljon az egyik cégem nevére, majd

ők elszámolják a költségek között, a különbözet felét meg, ahogy szoktuk, add le a párt-pénztárosnak.

*

8.

- Köszönöm Önnek, Elnök úr, hogy rengeteg teendője között szakított időt arra, hogy fogadjon engem, segítve a nyomozás sikerét - mondta Sótörő komoly erőszakot téve megszokott beszédstílusán.

- Kérem, mi mindig szívesen állunk a rendőrség rendelkezésére - válaszolt nyájasan Töhötöm -, csak az nem világos a számomra, hogy miben tudok én segíteni.

- Elnök úr, hát végeredményben mindkét áldozat az ön közeli munkatársa volt. Bizonyára sok információval rendelkezik róluk.

- Pontosán milyen információkra gondol?

- Életkörülményeik, kapcsolataik, minden, ami segíthet jobb megismerésükben, az érdekel engem.

- Hát tessék, kérdezzen.

- Bak Tamás urat mióta ismeri?

- Alapító tagunk. Egy kis kunsági városkában született és élt fiatal korában. Ismerem az ott élőket, nagyon rendes, dolgos, szorgalmas, becsületes emberek. Bak úr is egy volt közülük.

- Aztán az ön munkatársa lett. Milyen embernek ismerte meg?

- Kiváló ember volt. Talpig becsületes, szorgalmas, lojális munkatárs. Szép jövő állt előtte.

- Milyenek voltak a kapcsolatai? Kikkel barátkozott, dolgozott együtt?

- Nagyon jó közösségi ember volt. Szerették a munkatársai, én nemkülönben. Nagyon jó kapcsolatokat alakított ki a párton belül is.

- A nőekkel is?

- Értem, hogy mire céloz. Bak úr szerelmes természetű ember volt, de hát ez nem hiba, ilyennek teremtett minket a Teremtő. Ha jól tudom, Bak úrnak menyasszonya volt, párton belül, Titanilla kisasszony, akivel már találkozott ön is.

- Más kapcsolat?

- Példás volt a magánélete, példás.

- De hát nincsen tökéletes ember, bizonyára neki is voltak haragosai.

- Nem tudok róla, hogy lettek volna. Bak Tamás úr példátlanul népszerű volt.

- Úgy értesültem, hogy szoros üzleti kapcsolatban állt egy bizonyos Durum úrral. Erről mit tud, Elnök úr?

- Nézze, minden párttagunknak joga van az üzleti életben részt venni. Természetesen korrekt módon. Én magam nem foglalkoztam Bak úr üzleti kapcsolataival, de meggyőződésem, hogy rendkívül korrektek voltak.

- És mi a helyzet Zsebes úrral?

- Alapító tagunk. Egy kis járszági városkában született és élt fiatal korában. Ismerem az ott élőket, nagyon rendes, dolgozó, szorgalmas, becsületes emberek. Zsebes úr is egy volt közülük.
- Aztán az ön munkatársa lett. Milyen embernek ismerte meg?
- Kiváló ember volt. Talpig becsületes, szorgalmas, lojális munkatárs. Szép jövő állt előtte.
- Milyenek voltak a kapcsolatai? Kikkel barátkozott, dolgozott együtt?
- Nagyon jó közösségi ember volt. Szerették a munkatársai, én nemkülönben. Nagyon jó kapcsolatokat alakított ki a párton belül is.
- A nőekkel is?
- Értem, hogy mire céloz. Zsebes úr is szerelmes természetű ember volt, de hát ez nem hiba, őt is ilyennek teremtette a Teremtő. Ha jól tudom, Zsebes úrnak menyasszonya volt, párton belül, Timea kisasszony, akivel már szintén találkozott ön is.
- Más kapcsolat?
- Példás volt a magánélete, példás.
- De hát nincsen tökéletes ember, bizonyára neki is voltak haragosai.
- Nem tudok róla, hogy lettek volna. Zsebes úr példátlanul népszerű volt.
- Elnök úr, van-e valami elképzelése arról, ki tehetett ezt munkatársaival?
- Én kérem, nem vagyok nyomozó. Teljes egészében megbízom rendőrségünkben. Ismerem őket, nagyon rendes, szorgalmas, tisztességes emberek. Gondolom, ön is ilyen. Kár, hogy a MILEP durva, közvetlen kézi vezérléssel beavatkozik a munkájukba, sárba tiporva a demokrácia szabályait.
- Én erről nem tudok, elnök úr, végzem a munkámat legjobb tudásom szerint.
- Elhiszem, elhiszem - váltott azonnal Töhötöm, miután ráébredt, hogy nem beszédet mond. - Mindenesetre azt kérem, hogy mielőbb találják meg a tettest vagy tetteseket. Az országot járva, az emberekkel konzultálva azt tapasztaltam, hogy mindenki igényli, sőt követeli, hogy nevezzék meg a felelősöket.
- Már megbocsásson, Elnök úr, az első sajnálatos eset után azonnal bejelentkeztem Önnél, de nem tudott fogadni. Munkatársai folyamatosan tájékoztattak, hogy milyen elfoglaltságai akadályozták ebben. Ezek kivétel nélkül fővárosi programok voltak. Csak kíváncsiságból kérdezem, mikor konzultált az emberekkel?
- Kérem, én ezt csak virtuálisan mondtam. Folyamatosan eljut hozzám az emberek véleménye, még ha időnként sajnós, legjobb szándékaim ellenére személyesen nem is tudok velük találkozni.
- Vagy úgy. Értem. Elnök úr, végezetül megkérem, mondja meg, ha van valamilyen gyanúja, voltaképpen mi is történhetett két közeli munkatársával.
- Meggyőződésem, hogy a MILEP áll az események mögött. Napnál is világosabb, hogy az ő érdekük zavart kelteni sorainkban, pláne a legfontosabb szavazás előtt. Csak a hatalomhoz ragaszkodnak, minden áron. Érti? Minden áron.
- Értem, elnök úr. Köszönöm, hogy fogadott és megosztotta velem gondolatait. Sokat segített.

*

9.

Öten ültek az asztal körül: az asztalfőn dr. Bedő, balján dr. Pető, szemben vele a főkapitány helyettes, két oldalán Mokány őrnaggyal, illetve Sótörővel.

- Éppen itt az ideje a teljes körű egyeztetésnek - mondta komoran dr. Bedő. - Nagyon rosszul állnak a dolgaink, nagyon. A nagyfőnöknek is ez a véleménye.

- Különlegesen nehéz ügyel állunk szemben - replikázott a főkapitány helyettes -, hasonló esetünk még soha nem volt, nyom pedig minimális, a Házban mindenki úgy grasszál, ahogy csak a kedve tartja, a nyilvántartások pontatlanok, a tanúk össze-vissza hazudoznak, vagy lelépnek, a pártemberek meg mellébeszélnek.

- Ez mind igaz lehet - mondta dr. Bedő -, ám senkit nem érdekelnek a kifogásaink. Eredményt, hangsúlyozom, eredményt várnak tőlünk és mielőbb. Nem holnap vagy holnapután, hanem azonnal.

- Nézze, ha nem tetszik, ahogy a nyomozást vezetem, váltsanak le. Nem leszek boldogtalan - szólt közbe Sótörő. - Ha valaki jobban tudja csinálni, tegye.

- Nem erről van szó. Nincs maga ellen kifogásunk, dr. Pető sem jelzett semmi gondot.

Dr. Pető egyetértően rázta a fejét, de óvakodott attól, hogy megszólaljon.

- Mit tegyünk? - kérdezte Mokány őrnagy. - Mi hajlandók vagyunk minden ésszerű javaslatot elfogadni.

- Először is tekintsük át, mi az, amit tudunk a két emberölésről.

Mindenki Sótörőre nézett, aki elővette jegyzeteit és beszélni kezdett.

- Először is: tudjuk, milyen méreggel ölték meg őket. Mindkettőt ugyanazzal, ha nem ragaszkodnak hozzá, nem részletezném a leírását, az biztos, hogy gyorsan hat, üres gyomor esetén gyakorlatilag azonnal, de egyébként is egy-két percen belül. Tudjuk azt is, hogy mindkét esetben az ásványvízben volt a mérge. A maradványok elemzése megállapította, hogy mind a két üvegben egy ökörnek is elég mérge volt. Azt viszont nem tudjuk...

- Hogy mi az, amit nem tudunk, arról majd később - szakította félbe dr. Bedő.

- Hát jó. Aztán tudjuk azt, hogy a szóvivők apparátusában nagy élet folyt. Gyakorlatilag mindegyik nő mindegyik főnökkel összefeküdt az idők folyamán. Mindenki összeveszett valamikor a többivel, főként féltékenységből, de pozícióharc is folyt, hiszen attól függött a beosztás, hogy éppen ki kefélt kivel.

- Felháborító - jegyezte meg dr. Bedő. - Nálunk, az ügyészségnél ilyen nem fordulhat elő. Igaz? - fordult dr. Petőhöz.

Dr. Pető most függőlegesen ingatta a fejét, de szólni most sem kívánt.

- Aztán tudjuk, hogy Bak Tamás szóvivőnek gyanús üzletei voltak, veszekedett volt üzlettársával, közvetlenül a sajtótájékoztató előtt is. De nem találtunk semmiféle kapcsolatot Zsebes úr és a vállalkozó között, ami persze nem zárja ki, hogy volt, de idáig nem sikerült megtalálnunk. Nagyjából ez az, amit biztosan tudunk.

- Hát ez nem sok. És mi az, amit nem tudunk?

- Alapvetően persze azt, hogy ki a tettes. Mert abban, úgy gondolom, mindannyian egyetértünk, hogy egy tettest kell keresnünk.

Mindenki helyeslőleg bólintott, Sótörő folytatta.

- Ami a legbosszantóbb, nem tudjuk, sőt, elképzelni sem tudjuk, hogyan kerültek a mérget tartalmazó üvegek pontosan a szóvivők elé. Azt a laborvizsgálatok kimutatták, hogy mindkét esetben csak az az egy üveg tartalmazott mérget, az, amelyik a szóvivő előtt állt. Azt is tudjuk, hogy minden alkalommal a Ház őrsegének parancsnoka gondoskodott az italok helyszínre szállításáról, ám azt követően otthagya a szállítmányt a sajtótájékoztató terme előtt, aztán pedig az apparátusi nők osztották szét az asztalon, de mindkét alkalommal másik és a szétosztás sorrendjében semmiféle szabályosság nem fedezhető fel. Teljesen rejtélyes a dolog.

- Van valakinek elképzelése, hogyan történhetett? - kérdezte dr. Bedő.

- Nem találtak valamilyen megkülönböztető jelzést az üvegeken? - kérdezte Mokány.

- Semmit.

- Nincs ötletem. Lépünk tovább!

- Ami a másik nagy gondunk - folytatta Sótörő - az az, hogy nem találjuk az indítékot. Itt meg nem az a problémánk, hogy nem tudjuk elképzelni, miért ölheték meg mindkét szóvivőt, hanem az ellenkezője: több okot is feltételezhetünk, de egyiket sem tudtuk idáig kizárni.

- Éspedig?

- Politikai indíték, féltékenység, pozícióharc, elmebetegség. Soroljam még?

- Nem szükséges. Inkább összegezzük a teendőket, amelyekkel sikert érhetünk el.

Mindenki a tollához kapott és jegyezni kezdte dr. Bedő mondatait.

- Először is: erősítsük a jelenlétet a Házban. Kapjon Sótörő úr még néhány nyomozót maga mellé. Kérdezzenek ki mindenkit, aki csak tudhat valamit a párt körül folyó dolgokról. Aztán valaki nézzon utána Csobádinak. De diszkrétan. Aztán elemezzék az első sajtótájékoztató elhangzottakat szakértők bevonásával, ahogy azt már Mokány őrnagy úr is javasolta. Lehet, hogy abban találjuk meg az indítékot. Aztán legyünk ott személyesen minden sajtótájékoztatón. Úgy látszik, ott történnek az események. Aztán ellenőrizzük le az összes újságíró. Nekem gyanúsak. Aztán fokozzuk az együttműködést. Mától dr. Petőt mentesítem minden egyéb feladata alól és utasítom, hogy tartózkodjon folyamatosan a helyszínen. Készüljön minden napról részletes jelentés és kapjuk meg mindannyian. Érthető?

Mindenki egyetértett, már alig várták, hogy vége legyen az értekezletnek.

- És még egy - fejezte be dr. Bedő. - A nyomozás sikerén túl a legfontosabb az, hogy semmiképpen ne legyen több haláleset. Értik? Tegyenek meg mindent érte. Ez a legfontosabb.

*

10.

A hatalmas légtérben az emeleti presszó mintha lebegett volna. Ezt a benyomást erősítette az odavezető csigalépcső is, a szemlélőnek komoly gondot okozhatott megfejtani, mi tartja a szerkezetet. Mindenesetre a presszó kedvenc találkozóhelye volt Kocsisnak és Mesternek. Itt beszéltek meg közös párt- és magánügyeiket. Itt nem zavarta őket senki, ilyenkor, déltájban kihalt volt a környék, a bejárat közelében egy padon szöszmötölő, kezében egy csőszerű valamit vizsgáló alakon kívül most is teljesen magukban voltak.

Márpedig közös ügyük volt éppen elég. Együttműködésük még közvetlenül a diákkor befejezése után kezdődött. Kocsis a helybeli művelődési házban helyezkedett el, nagy lelkesedéssel

szervezett kulturális eseményeket. Mester levelezőn kezdte el tanulmányait a bányászati technikumban, szabad idejében pedig a városban tengett-lengett, szüleit pumpolva némi zsebpénzért.

Kocsis, aki mindig kész volt valami újat kitalálni, meghirdetett egy jeligés verspályázatot a helybeli költői vénájú fiatalok számára. A beérkezett művek között némi elégedettséggel fedezett fel egy szabadverset, amely egyértelműen róla szólt. „Ahogy a fény csillan dioptriádon...” kezdetű alkotás meleg szavakkal méltatta a lánglelkű népművelőt, akinek akkoriban még nem volt kontaktlencséje. Bár a vers nem ütötte meg a szigorú zsűri által megkívánt színvonalat, s így alkotója elvileg ismeretlen maradt, Kocsis nem bírta parancsolni égető kíváncsiságának és irodája magányában megsemmisítés előtt felbontotta a jeligés borítékot, legnagyobb meglepetésére Mester Béla nevét találva benne. Ezt nem gondolta volna Mesterről, akihez úgy illett a poézis, mint súlyemelőhöz a zongoraverseny. Kocsis nem tudhatta, hogy néhány tréfás kedvű ismerőse akciójáról van szó, Mesternek pedig természetesen halvány fogalma sem volt az egésztől. Így aztán nagy meglepetés érte, mikor Kocsis egy író-olvasó találkozóra invitálta, de udvariasságból annak ellenére elfogadta a meghívást, hogy irodalmi érdeklődése már viszonylag fiatalon, Gajdar: „Timur és csapata” című műve tanulmányozása során véglegesen kihunyott.

Mester félálomban üldögélt a találkozón, elszongították az olyan szavak mint hexameter, poézis, alliteráció és hasonlók, mígnem rémülten rádöbrent, hogy ő nem olvasóként, hanem költő mivoltában vesz részt a rendezvényen és rövidesen rákerül a sor, hogy ismertesse ars poeticáját. Végül is ügyesen kivágta magát: amikor megadták neki a szót, Kocsira hivatkozott mint példaképére és végtelen szerénységében nem kívánt saját munkásságáról szólni, de a napnak következményei lettek. Kocsis attól kezdve Mester hóna alá nyúlt, vitte magával, ahogy egyre feljebb hágott a ranglétrán, emellett folyamatosan biztosította a tisztos mellékkereset lehetőségét is a törekvő ifjú számára.

Mesternek nem volt ellenére a dolog, csak azt furcsállotta, hogy a főnök időnként beszélgetés közben versidézetekkel fordult hozzá, s közben kacsintott. De elfogadta, istenem, ilyenek a főnökök, mindnek van valami bogara, jobb nem firtatni, rá kell hagyni.

Az idők folyamán Kocsis, természetesen bérmakeresztanyja nevében, egy pályázatíró céget hozott létre. Közvetlenül nem is vett részt annak tevékenységében, főként állástalan pedagógusokkal dolgoztatott, ő maga csak a pályázatok bíráló bizottságának tagjait látta el hiteles információkkal, hogy könnyebb és megalapozottabb legyen a döntés. A cég virágzott, közel kilencven százaléka a beadott pályamunkáknak elnyerte a meghirdetett támogatást. Így jutathatott lehetőséget Mesternek is, aki tanulmányírással tett szert komoly bevételekre. Pártvonalon pedig Kocsis rendre irodalmi jellegű bizottságokba delegálta az időközben bányásztechnikusi végzettséget szerzett pártfogoltját. Mester időközben felbátorodott, mivel soha senki nem kérte számon tőle a Timur és csapatát. Igen aktív és felelős tevékenységet fejtett ki a jól fizető kuratóriumokban, elnökségekben.

- „Munkára fel, versenyre fel
Magyarhon ifjai,
Amit ma végezhetek el,
Kár elmulasztani” - kezdte Kocsis és kacsintott.

- Én is ezt szokom mondani - mondta zavartan Mester. - A mulasztásos törvénysértések esetén... - tette hozzá bizonytalanul, de Kocsis már nem figyelt oda, csak sorolta a tennivalókat.

- Írjad, Bélám! Laciék részvénytársasága megpályázott egy nagyobb összeget az európai uniós támogatásokból, amelyet valami bámia nevű növény termelésének elterjesztésére írtak ki. Mi megcsináljuk a pályázatot, te pedig a bíráló bizottság felkérésére egy tanulmányt fogsz készíteni. Legjobb, ha valami biológust találsz rá, azok nem kérnek sokat. Ami lényeges, legalább

harminc oldalnak kell lennie, csak akkor fizetnek, plusz a mellékletek, abból is kell legalább három. Nem nagy ügy, majd kimásoljátok, ami erről a bámiáról meg az éghajlatról, meg a talajszerkezetről az interneten található. Tudod te magadtól. Mindegy, mi van benne, úgysem olvassa el senki, csak a hossza meglegyen. Meg a mellékletek, el ne felejtsetd! A lényeg a fél oldalas vezetői összefoglaló: az legyen benne, hogy ezt a micsodát nem célszerű és nem gazdaságos ezer hektár alatt termeszteni. Nehogy már elaprózzák a támogatást és Laciéknak ne jusson elég. Érted?

- Rendben, Főnök, meglesz. Van még valami?

- Van még egy fontos ügy. Kíváncsi vagyok a véleményedre. Na, mi lesz velünk? Nyernünk kell, meg kell szavazni a költségvetést.

- Nehéz lesz.

- De kell, minden áron. Ettől függ, hogy hatalomban maradunk-e. Nehogy már az a sunyi, aljas, törtető Töhötöm jusson hatalomra. Mert azt készítik elő a költségvetés megbuktatásával.

- Necces. Ez a buzgó Akáczfalvy frakcióvezető helyettes jól bejjesztette a függetleneket legutóbbi felszólalásában, amikor számonkérést helyezett kilátásba győzelmük esetére.

- Ez az az alak, aki állítólag a fiúkat szereti? Lehet, hogy ezzel meg lehet fogni. Tudod milyen fontos lenne, hogy az az ütődött szolgálélek ne legyen ott a szavazásnál?

- Tudom, főnök, majd teszek róla - buzgólkodott Mester, aki megtanulta érteni Kocsis utalgatásait.

- Meg kell akadályozni, hogy szavazzon. Minden áron, érted?

- Hát persze, hogy értem, főnök.

Kocsis megnyugodva fűjt egy nagyot a levegőbe.

- Szóval, értjük egymást, Bélám?

- Értjük, Bélám.

- Csak egytel több szavazatunk legyen. De az biztosan.

- Meglesz, Bélám, számíthatsz rám, Bélám - győzködte Mester és közben már azon tűnődött, hogyan is tudja teljesíteni ígéretét.

- Életbevágóan fontos. Számítok rád, Béla - mondta Kocsis és keményen, férfiasan kezét rázott beosztottjával. „Lamberg szívében kés, Latour nyakán kötél, kezdesz nagy lenni végre nép” - mondta búcsúzóul és kacsintott.

- Ahogy gondolod, főnök, ahogy gondolod - dűnnyögte Mester. - Akkor én most megyek is - mondta és körülnézett, a pincért keresve.

- Hagyd csak, Bélám - legyintett Kocsis. - Majd én fizetek. Még maradok egy kicsit, iszom még egy teát.

Miközben Mester lassan haladt lefelé a csigalépcsőn, odalenn, a bejárat melletti padon Váci kikapcsolta rögzítőjét, leválasztotta róla a puskamikrofont, s mielőtt elrakta volna az eszközt a lábai között tartott sporttáskába, a biztonság kedvéért behallgatott a felvételbe.

Elégedetten bölintott: ezek a korszerű eszközök csodákra képesek. Kocsis és Mester beszélgetése kristálytiszán hallatszott.

*

11.

A bizottság, amely arra volt hivatott, hogy segítsen megfejteni az első sajtótájékoztató alkalomból elhangzottak esetleges összefüggéseit a szóvivő megmérgezésével, két politológusból, egy nyelvészből, egy önmagát médiajogászként meghatározó hölgyből és természetesen Mogyoróból, a kommunikációs zseniből verbuválódott. Most ott ültek egy sorban, kezükben a szóvivő szövegének fénymásolt példányaival, szemben a hatalmas képernyős televízióval.

Pincér ott ült a DVD lejátszó mellett, készen arra, hogy a MITV felvételeinek lejátszását Sótörő intésére elindítsa.

- Hölgyeim és uraim - kezdte Sótörő -, kezükben a PIP által rendelkezésünkre bocsátott hiteles szöveg, azért adtuk közre, hogy segítsünk felmerülő gondolataik, észrevételeik megjegyzésében, hogy a film lejátszását követően mindenkit meghallgassunk. Van észrevétel, kérdés?

Nem volt. Pincér megnyomta a Start gombot, a képernyőn feltűnt Bak Tamás szóvivő és beszélni kezdett.

„Hölgyeim és uraim, szeretettel és tisztelettel köszöntöm önöket. Két ügyben hívtuk meg ma önöket, az első: bemutatjuk azt a tréfás trikót, melyet ifjúsági szervezetünk képviselői holnap ajándékoznak a Házban a MILEP képviselőinek, szemléletesen megmutatva pártunk álláspontját ellenlábásaink erkölcsi állapotáról.”

- Bocsánatot kérek, hogy megszakítom a vetítést - szölt Sótörő -, de ha egyetértünk, azt javasolom, ugorjuk át ezt a napirendi pontot, legalábbis egyelőre. Nem tartom valószínűnek, hogy e miatt a hülyeség miatt ölték volna meg a szóvivő urat.

- Én nem minősíteném ezt a médiaakciót - mondta Mogyoró -, de abban egyetérttek, hogy ha van összefüggés a sajtótájékoztató elhangzottak és a gyilkosság között, akkor azt a második napirendi pontnál kell keresnünk.

- Ha nem találjuk, még mindig visszatérhetünk a trikókhoz is - tette hozzá a nyelvész.

Miután senki nem tett ellenvetést, Pincér gyorsan továbbléptetett a lejátszón és immár a költségvetésről szóló részt kezdte lejátszani.

„Hölgyeim és Uraim! A másik fontos kérdés hazánk jövő évi költségvetése. Nem a hatalmon lévők miatt fontos, nem is a PIP számára tartjuk jelentősnek, a nép számára döntő, mit hagyunk jóvá.

A huszonnegyedik órában vagyunk, a megszorítások mértéke elérte a lélektani határt. A MILEP megalázó külföldi hitelekkel még megpróbálja fenntartani hatalmát, de ez a hajó már elment. Zöld jelzést kapott a változás igénye. Elegünk van a megszorításokból, miközben a hatalom birtokosai egyre gazdagodnak.

A PIP sokat tehet az ellen, hogy ez ne fordulhasson elő. Le kell szavaznunk a népnéző költségvetést, ezzel világossá téve azt, hogy ideje átadniuk a kormányrudat azoknak, akik tudják a megfelelő irányt. De ők, miközben süllyed a hajó, az alkotmányosság kereteit feszegetik, amikor függetleneket próbálnak ígérgetésekkel, ha kell, fenyegetéssel rávenni a mellettük történő szavazásra. Ebből elég!

A PIP tisztában van azzal, hogy a hazugságok és fenyegetések miatt sajnálatosan kialakult egyensúly szerint a MILEP-nek pontosan annyi szavazata van, mint nekünk. Így elméletileg kétesélyes a költségvetés jóváhagyása. De az élet nem számmisztika. A hatalmat bitorlóknak számolniuk kell azzal, hogy nem is olyan soká felelniük kell tetteikért. Jól gondolják meg, mert majd ki kell üríteniük a méregpoharat.

Mi nem félünk a fenyegetésektől, bármilyen súlyosak is azok. Győzni fogunk, a népnyzúzóknak el kell takarodniuk...”

- Állj! - kiáltotta harsányan az egyik politológus a békésen szundikáló nyelvészprofesszor nagy rémületére. - Nem egyezik a szöveg! Itt, az írásban az áll, hogy „...bármilyen súlyosak is azok. Nincs közöttünk senki, aki meginog.”

- Tényleg - nézett a papírokba Sótörő és gondolatban megkövette Mokány őrnagyot, aki ezt az elemző munkát ráerőltette. - Mi lehet az oka az eltérésnek?

- Nézzük tovább a felvételt, aztán majd meglátjuk - javasolta Mogyoró.

Pincér újra indította a DVD-t.

„...Olyan költségvetést követelünk, ami megfelel az embereknek. Mi tudjuk, milyen költségvetésre van szüksége ennek a sokat szenvedett országnak. Ha a PIP hatalomra kerül, harminckét százalékkal csökkentjük az emberek adóját, minden egyes munkaképes állampolgárnak alanyi jogon biztosítunk munkahelyet és helyreállítjuk azokat a szolgáltatásokat, amelyeket a MILEP az elmúlt években tönkretett. Jövönk a tét! Hip, hip, hurrá!”

- Ennyi - jelentette Pincér. Ez a sajtótájékoztatón elhangzott hiteles szöveg. Amint látják, a képpel nem megyünk sokra, a szóvivő folyamatosan egy közepes képkivágásban látszik, mögötte a párt zászlaja.

- Akkor én most felolvasom azt a szöveget, amit a szóvivő kihagyott az előzetes írásos anyagból - javasolta a szemfüles politológus és már idézte is: „...Nincs közöttünk senki, aki meginog. Nem tántorítanak el minket az életveszélyes fenyegetések sem. Vegyék tudomásul a MILEP-es urak: a PIP tagjai hajlandók akár életüket is áldozni az igazságért, amint erre dicső történelmünk során számtalan példa akadt. Nem tűrjük el azt a méltatlan ügyeskedést sem, miszerint a függetleneket próbálják megvesztegetni, azért, hogy meglegyen a többség. A magukat függetleneknek nevezőknél is tudniuk kell, hogy nem marad el a számonkérés. Biztosak vagyunk abban, hogy jól meggondolják, mielőtt becsületüket áldoznák a MILEP érdekében. Nem tehetik meg, meggyőződésünk, hogy nem is teszik. Győzni fogunk...” Ja, ezt már mondta a szóvivő.

- És akkor most mi a helyzet? - kérdezte Sótörő. - Mi a szakvéleményük?

A bizottság tanácstalanul nézett össze. Végül Mogyoró vette magához a szót.

- Ez az eltérés nem lehet véletlen. Valószínűleg Mokány őrnagy ráhibázott valami fontosra. Azt javaslom, most rekesszük be az ülést, mindenki tanulmányozza, elemezze a szöveget, de a legfontosabb a kimaradt rész. Itt lesz a kutya elásva.

- Hát jó - mondta Sótörő - akkor ássunk tovább.

*

12.

Akáczfalvy urat a Jóisten is frakcióvezető helyettesnek teremtette. Soha életében nem született saját gondolata, viszont igen nagy vehemenciával volt képes érvelni a főnökség által kinyilatkoztatott igazsága mellett. Töhötöm nem hiába választotta ki erre a posztra. Meggyőző érvelése mellett komoly előnyének számított feddhetetlen jelleme, hűsége és kitartása. Egész életében következetesen elítélte a szabadosságot, ő maga soha nem adott okot a támadásokra.

Ha kérdezték, hogy miért biztos annyira cselekedetei helyességében, csak annyit szokott mondani: „tudni kell azt.”

Mindig erkölcsösen élt. Szexlapot is csak zárt ajtók mögött szokott tanulmányozni, videót meg csak azért, hogy legyen lehetősége felháborodni.

Ezek miatt a kétségtelenül meglévő értékek miatt jelölte Töhötöm a költségvetés végtárgyalása előtti utolsó ülésen Akáczfalvy urat vezérszónoknak. Tudta, hogy teljes súlyával fog érvelni a nemleges szavazás mellett, nem pazarolva az időt szikár számokra. Hiszen mit jelent bárki számára az az adat, hogy mondjuk a hajléktalanokra ötmilliárdot, vagy ötvenmilliárdot, vagy ötszázmilliárdot tervez költeni a büdzsé? Sok ez, vagy kevés? Nincs az a tv néző vagy képviselő, aki tudja a választ. Az érzelmek a fontosak, s ebben Akáczfalvy úr igazi profi volt.

- Most, amikor nemzetünk jövőjéről van szó, hallgathatunk-e, ha azt látjuk, hogy a MILEP egész egyszerűen a létükre tör? - dörögte.

Egy MILEP-es képviselő, aki unalmában már odáig süllyedt, hogy fiktív költségelszámolást készített a felszólalások alatt, arra a nem várt esetre, ha a jövőben tételes elszámolásra köteleznék, riadtan kapta fel a fejét.

- Romlásba akarják dönteni szeretett hazánkat - folytatta a frakcióvezető helyettes, felbátorodva Töhötöm pártfogó mosolyától. - Nem tűrhetjük, hogy az állami kiadásokat öt százalékkal növeljék, miközben az emberek fáznak és éheznek. Nem tűrhetjük, hogy a haveri vállalkozásokat újabb juttatásokkal gazdagítsák, miközben emberek fagynak meg az utcán. Nem tűrhetjük, hogy a becsületes állami alkalmazottak jogos követeléseit semmibe véve csak az inflációval növeljék áldozatos munkával kiérdemelt jövedelmüket. Követeljük, hogy a hazai kis- és középvállalkozásokat a tervezett összeg duplájával támogassák, mert ők jelentik a jövőt. Ez a költségvetés - összegezte Akáczfalvy - egyszerűen elfogadhatatlan. Nem szavazzuk meg. Márpedig ha nem szavazzuk meg, akkor megbukott a kormány, nem lesz költségvetés. Mert többen leszünk a holnapi szavazásnál. Napnál is világosabban bebizonyítjuk mindenki számára, hogy a MILEP alkalmatlan hazánk vezetésére. Át kell adniuk a kormányt olyanoknak, akik az tudják kezelni. Nem lesz holnap költségvetés!

A pénzügyminiszter válasza emelkedett:

- De lesz!

Az elnök megadta a szót a frakcióvezető helyettesnek.

- De nem lesz!

A pénzügyminiszter viszontválasza:

- De lesz!

Akáczfalvy úr az utolsó szó jogán:

- De nem lesz. Ott leszünk mindnyájan, csak a halál tarthat vissza minket a szavazástól - szólt méltósággal.

Igazat szólt.

*

III.

1.

- Hol van Akáczfalvy? - kérdezte ingerülten Töhötöm.

A teremben szinte tapintani lehetett a feszültséget. Néhányan ugyan szónokoltak még, párt-állástól és vérmérséklettől függően szidták, átkozták, helyeselték vagy istenítették a költségvetést, annak egyes tételeit és az egészet, de meggyőződés nélkül és a figyelem teljes hiányában. Mindenki számolt. Mivel a képviselők el-elmozdultak a helyükről, gyakran belezavarodtak a szavazatok összesítésébe, pedig minden egyes voks nagy súllyal esett latba.

Az biztos volt, hogy az eredmény igen szoros lesz, egy-két szavazaton múlik, megszavazzák-e a következő évi költségvetést, vagy sem. Utóbbinak még ennél is nagyobb volt a jelentősége, Töhötömék alapos előkészítése eredményeképpen jóváhagyott költségvetés hiányában nagy biztonsággal megbukik a kormány, s jöhetnek újra ők a húsfazék mellé.

Mindenki számolt. De leginkább Kocsis a MILEP alelnöke, valamint Akáczfalvy, a PIP frakcióvezető helyettese. Azaz Akáczfalvynak csak számolni kellett volna, ezzel bízta meg Töhötöm, de Akáczfalvy nem volt sehol. Még egy félórával ezelőtt dörgedelmes beszédben bélyegezte meg a népnőző szándékokat, lelkesen, kipirulva. Tudta, hogy a TV közvetíti az ülést, s úgy érezte, igazi honatyának bizonyult a nézők számára. Mikor befejezte beszédét, kimelegedve lazított a nyakkendőjén, majd a jól végzett munka örömevel kísértelt a teremből, aztán eltűnt. Azóta sem látta senki.

- Megölöm azt a marhát - sziszegte Töhötöm. - Mindjárt szavazás és tudja, hogy neki kell vezényelni. Menjen már ki valaki és kerítse elő, de azonnal!

Tóczos-Urbély pattant is, rohant, hogy előkerítse a feledékeny frakcióvezető helyettest. Végigvágatott a folyosón, bekukkantott a büfébe, benyitott a férfivécébe, még a kijelölt dohányzóhelyhez is elugrott, hátha túlbuzgóságában ott bagózik, de Akáczfalvynak se híre, se hamva. Rohant vissza a terembe, Töhötömhöz.

- Mindenütt néztem, Főnök, de Akáczfalvy nincs. Egyszerűen eltűnt.

- A rohadt életbe, ezt megvették - sziszegte Töhötöm. - Soha nem hittem volna éppen róla. Na, de azt garantálom, hogy ezzel elvágta magát. Tönkreteszem, kinyírom, megsemmisítem. Ha miatta bukunk a szavazáson, jobb lesz neki, ha világgá megy.

- Húzzuk még az időt? - kérdezte a jobbán ülő Kegyessy.

De erre már nem volt semmi lehetőség, az elnök éppen ebben a pillanatban rendelte el a szavazást.

Minden PIP-es szem Akáczfalvyt kereste, hogy mit nyomjon, aztán segélykérően Töhötömre bámultak.

- Mindenre nem. Értitek? Nem és nem - súgta szinte kiáltva az elnök.

Értették és szavaztak, nyomták a gombot. De hiába. Egy, azaz egy szavazattal az igenek győztek, a Tisztelt Ház megalkotta a következő év költségvetését.

Kocsis diadalmas tekintettel nézett körül és fogadta a képviselők gratulációit. A Ház elnöke szünetet rendelt el.

- Már azt hittem, itt a vég - mondta Kéky frakcióvezető a mellette kitóduló Mesternek.

- Be voltál szarva, mi, hogy mi lesz veled ellenzékben? - kérdezte vigyorogva Mester.
 - Na, azt azért nem. Voltam a múltkor a MITV-ben, egy vetélkedő vendégeként. Ott láttam egy szivart, aki beintett a közönségnek, mikor nevésszen, tapsoljon vagy fújjoljon. Ez volt a foglalkozása. Na, mondtam, ez tisztára az a munka, amit én csinállok az üléseken. Megérdeklődtem: keres az ürge annyit, mint két frakcióvezető. Azt meg azért ellenzékben is el tudjuk intézni, hogy megkapjam az állást. Úgy tudom, Akáczfalvy mester is erre hajt, persze a PITV-nél.
 - De azért jobb ez így, mi?
 - Hát persze. És te?
 - Én még nem döntöttem, hogy mi legyen velem, ha veszítünk. Két lehetőség között vacilláltam: vagy visszamegyek a megyébe, ahol jó pénzért semmi dolgom, vagy Brüsszelbe, de ahhoz még félévig járnom kellene a nyelvtanárhoz. Nehéz lett volna dönteni, jobb ez így.
 - Gondolom, Akáczfalvynak is ugrott a tévés állás, most, hogy miatta bukták el a költségvetést. Biztosan repül a frakcióvezető helyetteségből is.
 - Gyerekek, hagyjátok Akáczfalvyt. Legyen ez Töhötöm gondja. Gyertek, eresszük ki a fáradt gözt! - szólt oda Kocsis vidáman. Betódultak a vécébe. Jókedvűen, lármásan foglalták el a csészeket, többnek már nem is jutott, ők a fülkéket nyitogatták. Egyszerre rémült kiáltás harsant.
 - Úristen, ki ez? Mi történt vele?
- Mindnyájan a nyitott fülkeajtóhoz tódultak és igyekeztek benézni rajta.
- Odabent, a csésze elé omolva, kidülledt szemmel, torka köré csavart nyakkendővel Akáczfalvy frakcióvezető helyettes feküdt, az élet legkisebb jele nélkül.
- Szentséges ég! Ezt megfojtották! - suttogta megrendülten Kocsis, a MILEP alelnöke.

*

2.

- Kegyessy, Baumeister, Tóczos-Urbély velem, ebben a sorrendben, azonnal - vetette oda Töhötöm Amandának, berontott a szobájába és bevágta maga mögött az ajtót. - Barmok, el sem tudják képzelni, miről csúszunk le a hülyeségeik miatt - dohogta magában. - Az ember semmit nem bízhat rájuk, sok hülye, elfelejtik, elszúrják, megöletik magukat. Ebből elég volt.
- De már jött is futólépésben az egyik emlegetett, Kegyessy alelnök.
- Parancsolj, Főnök - fujtatott, mert az utóbbi időben leszokott a szaladásról.
 - Naná, hogy parancsolok. De jól jegyezd meg: a parancsot habozás nélkül végrehajtod, mert különben megnézheted magad. Akarsz szerepelni a megyéd listájának a hatvannyolcadik helyén? Na, úgy vigyázz, hogy odakerülhetsz.
 - Értettem, Főnök, mi a feladat?
 - Feladat lesz bőven, jegyezd! Bekeményítünk, megvádoljuk a MILEP-et a gyilkossággal. Tegyük feljelentést a párt nevében, egyelőre ismeretlen tettes ellen, de jelezzük, hogy gyanús a MILEP. Kvi prodeszt.
- Kegyessy szóra nyitotta a száját, de aztán csak nyelt egyet. Töhötöm folytatta.

- Minden napra egy interpelláció. Szervezd meg, osszad ki a feladatot. Ezen kívül valamennyi, ismétlem valamennyi képviselő sajtótájékoztatót tart a saját választókerületében, a listások a megyeszékhelyen. Adjuk meg nekik a pontos sablonszöveget. Eltérés, egyénieskedés kizárva. Szólj az ifjúsági szervezetnek, készítsenek tréfás trikókat, de most már nem elég a MILEP-MIT LOP szöveg, valami olyasmit kérek, hogy MILEP-KI ÖL.

Ettől még az alelnök is megrendült.

- De Főnök, ebből per lesz.

- Na és, csak pereljenek. Másfél év múlva lesz az első tárgyalás, akkor meg már remélhetőleg mi leszünk hatalmon, ha nem, húzzuk tovább, kit érdekel?

- Rendben, Főnök, ennyi?

- Ja, a te feladatod az is, hogy megnyugtasd a papjaidat, akik a győzelmünkre számítottak. Várjanak türelemmel, eljön a mi időnk. De vigyázz, ha nem jól végzed a dolgod, nem leszel kultuszminiszter.

- De Főnök, én nem azért...

- Persze, tudom, neked a párt az első. Mehetsz, naponta kérem a beszámolót.

Kegyessy ment, jött helyette Baumeister, a frakcióvezető.

- Főnök, a civilek azt kérdezik, mi legyen a spontán demonstrációkkal. Már minden elő volt készítve, kihegyezve a költségvetés kudarcára.

- Mondd meg nekik, hogy maradnak a demonstrációk, de az irány változik. Az igazságot akarjuk, ez legyen a vezérmotívum. Nem bánnék egy-két „GYILKOS MILEP” feliratú táblát sem. Mindenki a gyilkosok megnevezését követelje. Skandálják azt is: „Kinek az érdeke?”.

- Jó lesz ez, Főnök? - kérdezte Baumeister aggódva. - Nem szabadítjuk túlságosan magunkra a sajtót?

Töhötöm tünődve nézett rá.

- Mit akadékoskodik ez? Megölessem? - futott át az agyán a gondolat, de azonnal elhessegette. - Inkább odarakom helyettesének Lompost az ifjúsági szervezetből, majd az megkeseríti minden napját.

- Nincs vita. Végrehajtod és kész. Ezen kívül megkeresed a számítógépes emberünket, nézzen bele a MILEP gépeibe, mit írnak az ügyről, meg mire készülnek. Szólj a biztonsági embernek is, gyorsított ütemben nézzenek utána, mi folyik itt. Eredj, intézkedj, a jövőnk múlik azon, mennyire tudjuk kezelni ezt az elszabadult ügyet. Ha nincsenek a gyilkosságok, már a hatalom átvételére készülnénk - szólt Töhötöm megenyhülve.

Már csak Tóczos-Urbély volt hátra, aztán visszatérhetett a tollaslabda bajnokság következő fordulójára esélyeinek latolgatásához.

- Ide figyelj, fiam! Most felébresztjük az „alvó ügynököt”. Ne mondd meg a nevét még nekem sem, csak te tartsd vele a kapcsolatot. Ígérd meg neki, hogy ha hasznos információkat tud adni a gyilkosságokról, és kiderül, hogy a MILEP a bűnös, államtitkári rangra számíthat. Persze csak fél év után, addig a függetlenekhez kell átúlnie, de persze ezt biztosan tudja. Hogy megszerezhesse Erőssék bizalmát, adj ki neki minden információt a legújabb kampányunkról.

- De Főnök - szólt megrendülten Tóczos-Urbély -, a MILEP-MIT LOP akció csak akkor lehet sikeres, ha váratlan, nem tudnak rá felkészülni.

- Na, ha elárulod a részleteket is, felkészülhetnek.
- De Főnök, átadjuk nekik a kommunikációs erőteret?
- Kommunikációs lószart, édes fiam. Csak nem gondolod komolyan, hogy épeszű ember odafigyel ezekre a hülyeségekre? A megszállott retikulós öreglányoknak meg mindegy, nekik elég, ha rájuk kacsintok, máris beindulnak. Az ilyen kampányok csak arra kellenek, hogy egy kicsit feltöltsük a pártkasszát. Úgyhogy menj csak nyugodtan, tedd, amit mondtam.
- Nagy a baj, Főnök? - kérdezte aggódva Tóczos-Urbély.
- Nagy, fiam, de az az igazi nagy politikus, aki a nagy bajt is képes leküzdeni.

*

3.

Soha még ennyi rendőr nem nyüzsgött egy időben a Ház emeleti férfivécéjében, még az emlékezetes coli fertőzés idején sem. Az orvos szegény Akáczfalvy maradványait tanulmányozta, a fotós felvételeket készített minden lehetséges szögből és képkivágással, keményen megdolgozva az eredményért a szűk helyen, a nyomrögzítők pedig ujjlenyomatokat próbáltak rögzíteni, ami szintén komoly feladat volt az ujjlenyomatokkal színültig tele csempfelületeken. Számítottak rá, hogy munkájuk mit sem ér a nagy forgalmú nyilvános helyen, de zokszó nélkül tették a dolgukat, annál is inkább, mert több rendőri vezető és dr. Pető is árgus szemekkel figyeltek.

Sótörő és Pincér a rendőrorvostól próbált némi információhoz jutni.

- Gondolom azt mondd, hogy a halál oka fulladás - kérdezte Sótörő a doktortól, aki éppen a táskájában próbált rendet rakni.
- Ördögöd van. Honnan találtad ki?
- Abból a nyakkendőből következtettem, amit a nyakára csavartak.
- Hát az igaz, hogy megfojtották, de nem azzal a nyakkendővel. Valamilyen szíjszerűséget használtak, gondolom nadrágszíjat, majd kibontották a nyakkendőjét és ráhurkolták a nyakára.
- Micsoda? Biztos vagy benne?
- Persze még meg kell vizsgálnom, de már most fogadni mernék rá. A nyakkendő szövésmin-tájának meg kellene jelenni az áldozat nyakán, de nincs ilyen nyom rajta. Úgyhogy biztosra veheted.
- Hát ez mi a fenét jelent? - tűnődött Sótörő. - Na mindegy, egyelőre haladjunk, aztán majd gondolkozom rajta. Tudom, hogy a következő kérdésemre azt fogod válaszolni, hogy majd a boncolás után, de nem hivatalosan meg tudnád becsülni, mikor halhatott meg?
- Körülbelül fél órával azelőtt, hogy rátaláltak. Semmi esetre sem korábban.
- Jó vicc, harmincöt perccel azelőtt még a teremben szónokolt. Tehát felszólalás után kiment és valaki nyomban megfojtotta.
- Talán nem tetszett neki a felszólalás - jegyezte meg dr. Pető, aki csak ritkán szólalt meg, de akkor is röviden.
- Meglehet - helyeselt Sótörő. - Te mire jutottál? - fordult Pincérhez.

- Senki nem látta azután, hogy kiment a teremből. Az újságírók, a szokott társaság itt ácsorgott a szomszéd sajtószobában a sarok után, így nem láttak rá a vécéajtóra. Nem láttak senkit a folyosón közlekedni Csobádin kívül, aki az ásványvizeket és a ropikat ellenőrizte, aztán távozott.

- A WC felé?

- Igen. Aztán már csak a PIP-es szóvivő helyettést látták, amint keresgélte Akáczfalvyt, benyitott a WC-be is, de nem találta meg, mert csak benézett az ajtón és már ment is tovább.

- Hát ez nem sok. Az újságírók nem jártak ki a WC-be?

- Többen is. Tudod, hogy van ez, már csak unalmukban is ki-be jártak, várták a szavazás végeredményét. Ja, és közöttük volt az a szivar is, akit nem tudtunk azonosítani a korábbi sajtótájékoztatók résztvevői közül.

- És csak most mondod? Gondolom, megint lelépett.

- Nem volt rá ideje, itt kell lennie valahol az épületben. Szóltam az őrségnek, hogy kapják el, ha ki akar menni.

- Jól tetted, remélem, most megfogjuk.

- Kit fognak meg? - kérdezte dr. Bedő azzal a lendülettel, ahogy belépett a szobába.

- A sajtótájékoztatók ismeretlen résztvevőjét - mondta Sótörő. - Amúgy jó napot kívánok.

- Én is - mondta dr. Bedő. - Éppen ideje, hogy találjanak valamilyen gyanúsítottat. Tűrhetetlen, hogy ilyen lassan halad a nyomozás, közben pedig itt vannak az újabb áldozatok! A főnök is követeli a gyors eredményt, ez így nem mehet tovább.

Sótörő szóra nyitotta száját, aztán még időben meggondolta.

- Akkor most átmegyünk az újságírókhoz, kikérdezzük őket - mondta. - Gyere - szólt oda Pincérnek és elhagyták az illemhelyet.

Dr. Bedő még maradt egy szóra.

- Figyeljen oda, dr. Pető - mondta. - Ne engedjük, hogy a rendőrök vegyék kezelésbe ezt az embert. Most lemegy a bejárathoz, és ha az őrség megfogja, maga azonnal lenyúlja, ne engedjen rendőrt a közelébe. Bevisszük az ügyészségre és kihallgatjuk. Értette?

- Értettem - válaszolt dr. Pető és ment.

*

4.

Lendületesen indult Eröss elnök napja. Miután gépkocsivezetője behozta reggel korán a Házba, a megengedett maximális sebességgel, de ügyelve arra, hogy azt egy hajszálnyival se lépje túl, netán támadási felületet biztosítva a PIP számára, lenyomott tíz kilométert gyönyörű napsütésben, enyhén lengedező szellővel frissítve, s végül leöblítette mindezt egy gyors tava-szi záporral. Most - még mindig enyhén nedves frizuráját igazgatva - készen állt arra, hogy szembenézzen a nap kihívásaival.

- Ismerjük be egymás között, hogy szegény Akáczfalvy úr halála a lehető legjobbkor jött számunkra. A közvetlen veszélyt ezzel sikerült elhárítanunk, megvan a költségvetés - mondta elégedetten. Ezt jól megszívták.

- Ez igaz, Főnök - jegyezte meg Kocsis alelnök -, de éppen ezért szembe kell néznünk azzal a váddal, hogy mi tettük el láb alól szerencsétlent. Most aztán kezdetünk magyarázkodni.
- Azt már nem! Ha azt bizonygatjuk, hogy nem mi voltunk, akkor már régen rossz. A PIP átvette a kezdeményezést, legalább egy héten át ő tematizálja a közbeszédet, az ezzel járó televíziós megjelenésekkel, cikkekkel, fotókkal. Még csak ez hiányozna. Akarsz a szenteskedő Kegyessyvel szemben ülni a PÍTV stúdiójában és bizonygatni, hogy semmi közünk az egészhez?
- Persze, hogy nem. De akkor mi legyen? Ők folyamatosan ezt fogják harsogni, a sajtósaik meg csaholva futnak utánunk.
- Nem védekezünk, támadunk! Napnál is világosabb, párton belüli leszámolásról van szó. Ez már a harmadik és mind PIP-es. Mit bizonyít ez? Ők ölik egymást. Mit akarok mondani, remélem nem mi voltunk? Roppant kínos lenne, ha az derülne ki.
- Tudtommal nem, Főnök, én biztosan nem adtam ki ilyen utasítást senkinek, remélem, te sem.
- Mit gondolsz, akkor kérdezném?
- Én nem tudom, Főnök, lehetnek magasabb szempontok is.
- Ebben az esetben nem voltak.
- Akkor hát megnyugodhatunk. Hacsak esetleg valaki nem lépett önszorgalomból.
- Ne viccelj, ezek? Még ha rájuk parancsolsz, akkor sem biztos, hogy megcsinálják, amit mondtál nekik, ha meg nincs parancs, akkor biztos, hogy a kisujjukat sem mozdítják. Mind csak arra hajt, hogy befutó helyre kerüljön a listán, a többire meg nagy ívben szarnak.
- Vagyis nem mi voltunk. Akkor ki?
- Már mondtam. A PIP. Ezek ilyenek, ölik egymást. Ez legyen a hivatalos álláspontunk. Támadunk és kész.
- Na de, Főnök, hogy fogjuk bizonyítani?
- Kit érdekel a bizonyítás? Egyszerű logikával kell érvelni, ami átjön. Milyenek a PIP-esek? Maffiózók. Mi a maffia módszere? A gyilkosság. Mit csinálnak tehát a PIP-esek? Ölnék. Ilyen egyszerű. Te is tanultál logikát annakidején, vagy már elfelejtetted? Minden kapitalista kizsákmányoló, miszter Fox kapitalista, tehát miszter Fox kizsákmányoló. Emlékszel már? Nahát! Minden PIP-es tisztességtelen. A gyilkos tisztességtelen. Tehát a gyilkos PIP-es. Egyszerű, nem?
- Hát így megvilágítva... - mondta Kocsis. - De ezt el kell mindenkinek hinteni.
- Persze, ez a te feladatod. Minden képviselőnk és minden megyei, városi elnökünk tartson azonnal sajtótájékoztatót. Abban a szellemben, amit az előbb ismertettem. Írják ki a háttérre: „Ezektől minden kitelik” Jó nagy betűkkel, hogy lehessen a TV tudósításokban is látni. Totális offenzíva barátom, totális offenzíva.
- Értettem, Főnök, azonnal intézkedem.
- Ja, és szólj Mesternek, hogy hívja fel a sajtókapcsolatainkat. A MITV-t, a MIRÁDIÓ-t, az újságot. Mindenki ezt nyomja.

- Meglesz, Főnök, remélem sikerül tematizálnunk a közbeszédet legalább egy hétig. De mi lesz, ha a PIP visszatámad, és azt erőlteti, hogy a mi érdekünk volt mindegyik haláleset, különösen az Akáczfalvyé, hiszen csak így lehetett megszavaztatni a költségvetést?

- Akkor azt válaszoljuk, hogy a költségvetés megszavazása nem a mi érdekünk volt, hanem az egész nemzeté. Igen, az egész nemzeté! Igazam van?

*

5.

Iréнке lenyomta a gombot és beszólt a Főnöknek:

- Főnök, Váci van a vonalban. Kapcsoljam?

- Kapcsolja.

- Rögzítsem?

- Rögzítse.

- Utána a magán-CD-tárba?

- Oda.

Iréнке az egyszavas mondatokból érezte, hogy a Főnök nincs igazán jókedvében, ezért nem is igyekezett belehallgatni a beszélgetésbe. Majd talán később, amikor rendet csinál a CD-k között.

- Tiszteletem, Főnök.

- Szervusz Váci. Remélem, fontos dologról van szó, meghagytam, hogy piti ügyekkel ne zavarj.

- Nem haragudj, Főnök, nagy bajban vagyok. Itt vagyok a Házban. A PIP-es Akáczfalvy kinyírva, engem meg keres a rendőrség.

- Te hülye, nem tudtál lelépni?

- Sajnos azonnal lezárták a kijáratokat. Most egy félemeleti folyosón dekkolok, de már nem tudom tartani a pozíciót sokáig. Már többen furcsán néztek rám, mit keresek itt, szerintem percek kérdése, hogy szóljanak a rendőröknek vagy az őrségnek. Még egy darabig talán tudnánk kergetőzni, de csak felhergelem a zsarukat vele, nem vitás, hogy előbb-utóbb elkapnak.

- No, akkor gyorsan mondd, mit láttál. Melyik is ez az Akáczfalvy?

- Frakcióvezető helyettes, egy régi seggnyaló, most Töhötöm hátsójánál. Neki kellett volna vezényelni a mai szavazást.

- Akkor biztosan Töhötöm tetette el láb alól. Gondolom magán kívül van, hogy még várnia kell a hatalom megszerzésére. Meg aztán válaszolnia kell majd a szervezetünk néhány kényelmetlen kérdésére is, miután biztosra ígérte a hatalomátvételt.

- Főnök, Töhötöm biztosan nem volt, és nem is a PIP tette el láb alól. Még a szavazás előtt eltűnt, éppen emiatt szavazhatták meg a költségvetést.

- Akkor Erössék lehettek. Nem is rossz. Sőt, ügyes. Ha nem kapják rajta.

- Az pedig nem lesz könnyű, Főnök. A WC-ben találtak rá, a saját nyakkendőjével fojtották meg.

- Szóval nem méreg? Te mit láttál?

- Ott voltam a WC melletti sajtószoba környékén, de a sarkon túl, úgyhogy a klotyó ajtajára nem láttam rá. Az biztos, hogy az újságírók ki-be jártak, már csak unalmukban is, a szavazás végeredményére vártak.

- Mások?

- Láttam még Csobádit is. Tudod, az őrség parancsnoka. Ott ette a fene a büfepult mellett, mert ez az ő biznisze és veszni látszik. Amióta Zsebest is megmérgezték, már senki nem mer enni-inni abból, amit a büféből hoztak. Néhányan már azt is rebesgetik, hogy mástól rendelik a jövőben az ásványvizet és a ropit. Szóval Csobádi ott fontoskodott.

- Ne etess ezzel a hülyeséggel, nem érdekel a ropi. A lényegre! Kit láttál még?

- Arra sietett Tóczos-Urbély, a szóvivő helyettes, de csak éppen bekukkantott az ajtón. Ezt pontosan láttam, mert éppen a sarkon álltam. És Főnök, sajnos itt a nagy gond. Kíváncsi lettem, mit keresett. Bementem a WC-be, körülnéztem, aztán megtaláltam az egyik fürkében Akáczfalvyt. Meg volt halva, megfojtották. A saját nyakkendőjével. Gondolhatod, hogy megijedtem, gyorsan becsaptam az ajtót és kimenekültem. Szerencsére senki nem látott meg, de sajnos az ujjlenyomataim nyilván ott maradtak. Így is csak egy pillanattal kerültem el a MILEP-eseket. Jöttek Kocsis vezetésével, betódultak egymás után, majd megtalálták Akáczfalvyt. Én meg húztam el a csíkot, de sajnos későn.

- Ha jól értem, a másik irányból jöhettek még páran?

- Pontosán. Ezért nem tudok biztosat mondani, csak annyit, hogy szerintem bármelyik lehetett a felsoroltak közül, meg persze bárki más, nagy valószínűséggel férfi. Mert hogy nő nemigen gyilkol férjvécében.

- Hát ez nem nagy segítség.

- De én aztán segítségre szorulok. Én is lehettem, meg el is menekültem. Mit tegyek, Főnök?

- Biztosan nem tudsz lelépni?

- Száz százalék. Már itt a vezető ügyész is, valóságos hajtóvadászatot indítottak utánam.

- Hát jó. Akkor add fel magad. De ne a rendőröknek, hanem az ügyésznek. Meg tudod tenni?

- Megpróbálom, Főnök. Elindulok az ügyészeket keresni, gondolom, valahol a WC körül lehetnek. Persze a rendőrök is. Meg az újságírók, akik, ha meglátnak, nyilván rám uszítják a zsarukat.

- Keresd az ügyészt! Ha mégis elkapnak a rendőrök, hallgatsz. Azt mondod, hogy az ügyésszel akarsz beszélni. Ezen kívül egy szót sem. Megértetted?

- Megértettem, Főnök, úgy lesz, ahogy mondod.

- A többit meg bízd rám.

*

6.

- Szervusz Wanda!

- Szervusz Ernő! Mit hoztál?

- Hoztam az „Akáczfalvy összes”-t. Mindent tudok róla, szerencsére ugyanabból a megyéből jöttünk.

- Elszánt PIP-es, nemdebár?
- Most az. Illetve volt. Többé már nem is vált színt, nyugodjon békében.
- Vagyis azt mondod, hogy egész életében köpenyforgató volt?
- A múlt rendszerben természetesen nem. Akkor példamutató hűséggel szolgálta pártját, azt az egyet. A megyei apparátusban dolgozott.
- Milyen beosztásban?
- Ő volt a költöző elvtárs.
- Hát az meg mit jelent?
- Te már nem tudhatod, mert még igen kis lány voltál, de akkoriban a megyében az egyik legfontosabb kérdés az volt, hol lakjon az első titkár. Nehéz volt a döntés, több szempontot is mérlegelni kellett.
- El nem tudom képzelni, miket.
- Ha túl elegáns lakást választott a frissen kinevezett első ember, akkor könnyen megvádolhatták azzal, hogy urizál. Ha meg valamilyen egyszerűt, akkor azzal, hogy népieskedik. A megyei tanács feladata volt az, hogy felmutatták a kínálatot. Kínálatnak pedig lennie kellett. Nehezítette a helyzetet az, hogy üres lakásnak nem illett lenni, mert azért is kikezdték volna az első embert, hogy a nehéz lakáshelyzetben fenntartanak egy üres lakást az első titkárnak. Nos, a mi megyénkben ezt Akáczfalvyval oldották meg. Beköltöztették az első titkári luxuslakásba, a megyeszékhely központjában, aztán vártak. A népieskedő főnök meg élt a panelben, hogy lássák, ugyanolyan egyszerű ember, mint bárki más. Aztán jött a főnökcseré, a régi titkárt megfúrták, többek között azzal a váddal, hogy túlságosan bratyizik az emberekkel. Jött az új főnök, Akáczfalvy költözött a panelbe, az új titkár meg a luxusba. Néhány év múlva aztán fordítva történt mindez. Akáczfalvy két évtized alatt vagy nyolcszor költözött, zokszó nélkül. Persze volt valamilyen mondvacsinált osztályvezetői posztja is, de a fő feladata ez volt.
- És mi történt vele a rendszerváltás után?
- Nem érte meg ezen a poszton. Röviddel a változások előtt csendben kirúgták. Az történt ugyanis, hogy a gyakori költözködés hatására már sokszor hirtelen nem is tudta, hol lakik, pláne, hogy egy névnapon a kelleténél kicsit többet sikerült hörpintenie a reprezentációs italból. Így tévedésből az első titkárt látogatta meg, bement a bejáraton, majd bizonytalan lépésekkel behatolt a hálósobába, az első titkár nevének legnagyobb rémületére. Így lett a rendszerváltáskor a régi rend üldözöttje, belépett a keresztényekhez, mélyen vallásos lett, ő hurcolta körbe a perselyt a hívek között. Aztán rájött, hogy mindig is a gazdák elkötelezett híve volt, de rossz lóra tett, ezért hamarosan végső menedéket talált a PIP kebelében. Mert most már biztonsággal mondhatjuk, hogy végső. Itt aztán Töhötöm, mikor kitalálta, hogy a vallásos emberek szavazata kevés a győzelemhez, megalapította a PIP Hitetlen Tagozatát és Akáczfalvyra bízta annak vezetését, azzal az indokkal, hogy a hit körül már komoly tapasztalatokra tett szert. Egyben frakcióvezető helyettesnek is megtette.
- Gyönyörű életút, kíváncsi lennék, milyen lesz a nekrológja.
- Megtudhatod a következő sajtótájékoztaton. A baj csak az, hogy Akáczfalvy meggyilkolása felborítja minden eddigi elképzelésemet arról, ki gyilkol a Házban. Mert akárhogy gondolkozom, ez a halál csak a MILEP érdekeit szolgálja, míg a korábbiakból a MILEP-nek semmi látható haszna nem volt. De azt nem gondolnám, hogy több gyilkos garázdálkodik egymástól függetlenül.

- Esetleg azért tették el láb alól a két szóvivőt a MILEP-esek, hogy zavart keltsenek?
- Hát azért ezt egy kicsit gyenge indítéknak érzem. Szerintem azon érdemes gondolkodnunk, mi a közös ebben a három emberben, ami miatt meg kellett halniuk.
- Ebben van valami. Bak Tamásban és Zsebesben több a közös vonás. Harc a pozícióért, más megfogalmazással helyezkedés Töhötöm hátsójánál, az apparátusbeli csajok iránti vonzalom, sunyi üzletelés...
- Az első Akáczfalvynál is stimmel, de ezt elmondhatjuk a teljes párttagságról. Ugyanúgy mint a MILEP-nél, csak ott a hátsó más.
- Hogy állt Akáczfalvy a nőekkel?
- Erről semmit nem tudok. Soha nem derült ki róla semmilyen nőügy, egyesek rebesgették, hogy esetleg a fiúkat szereti, de bizonyíték erre sincs.
- Akkor marad az üzlet?
- Lehet, ennek utána kellene nézni.
- Akkor tedd azt, a te újságod a PIP-közeli. Neked hajlandók lesznek nyilatkozni a párttársai.
- Megpróbálom, de túl sokat ne várj ettől sem. Zavaros ez az egész. Egyelőre nem látok semmi reményt a kibontakozásra. Közben van egy hiányérzetem. Még mindig úgy érzem, hogy Zsebes halálakor, ott a sajtótájékoztatón, a kezemben volt a megoldás. Bárcsak tudnám, honnan ez az érzés!

*

7.

A szokásos kör gyűlt össze a PIP sajtótájékoztatójára, nem számítva persze Vácit, akit dr. Pető sikeresen lekapcsolt a WC előtti fordulóban. A korábbi rendezvényektől eltérően egyetlen újságíró sem nyúlt sem a pogácsákhoz, sem az ásványvizes üvegekhez, Lóvári egyenesen egy otthonról hozott kulacsból iszogatót valamilyen gyanúsán illatozó folyadékot.

Tóczos-Urbély megigazította a nyakkendőjét, belepillantott jegyzeteibe, majd Akáczfalvy úr méltatásával megkezdte a sajtótájékoztatót.

- Akáczfalvy úr egész életét a köz szolgálatának szentelte - indított. - Életútja során komoly szervezési tapasztalatokat szerzett, aktív közéleti szerepet vállalt a legnehezebb körülmények között is.
- Ugye, mondtam, hogy egy másik embert ismerhetsz meg a nekrológból - bökte oldalba Wandát K.Tóth.
- Kritikával szemlélte a korábbi, diktatórikus rendszert, sőt, tevékenyen igyekezett részt venni annak lebontásában. Bizonyára kevesen tudják, de ő volt az, akinek sikerült hosszú éveken át megakadályozni, hogy a MILEP mostani alelnöke, Kocsis úr, lévén az ő helyettese, túl gyorsan előrehaladjon a pártállami számléltrán. Amikor koholt vádak alapján meghurcolták, emelt fővel távozott, dacolva az akkori hatalom megyei főnökével, kockáztatva megélhetését is. Akáczfalvy úrnak még ebben a helyzetben is fontosabbak voltak az elvei, mint a kisszerű egzisztenciális szempontok.
- Gyönyörű - jegyezte meg félhangosan K.Tóth. - Hát ennyit az első titkár feleségénél tett ittas látogatásról.

- Hallgass már! - súgta Wanda. - Megzavarod az áhítatot.

- A rendszerváltás után - folytatta a szóvivő helyettes - Akáczfalvy úr aktívan rész vett a többpártrendszer, a demokratikus berendezkedés kiépítésében. Haladt a korrall, bátran kísérletezett. Gazdag, sokoldalú tapasztalatok birtokában választotta aztán a PIP szolgálatát, melyhez haláláig hű maradt. Alázattal küzdött közös céljaink megvalósításáért. Példás családapája, mélyen vallásos polgár volt, magánéletében is feddhetetlen, példaként szolgálhat valamennyi jó érzésű fiatal számára. Utolsó munkája a népnnyüző költségvetés jóváhagyásának megakadályozása volt, nem ő tehetett arról, hogy elmaradt az eredmény. Sőt, meggyőződésünk, hogy éppen azért kellett meghalnia, mert útjában volt azoknak, akik önző, egyéni célokból mindenre képesek voltak, hogy még egyszer utoljára meglopják sokat szenvedett kicsiny hazánkat, annak becsületes, dolgozó népét. Akáczfalvy urat a PIP saját halottjának tekinti, temetéséről később történik intézkedés. Kérdés?

A MIRÁDIÓ munkatársa jelentkezett:

- Ne haragudjon, szóvivő helyettes úr, de hogyan tudja összeegyeztetni azt a mondatát, miszerint a frakcióvezető helyettes úr mélyen vallásos volt, azzal a ténnyel, hogy ő vezette a PIP Hitetlen Tagozatát?

- Tudja, szerkesztő úr - válaszolta Tóczos-Urbély -, a kettő nem zárja ki egymást. Akáczfalvy úr valóban mélyen vallásos volt, igazi keresztény, ebből következik, hogy amikor Pártelnökünk egy feladattal megbízta, azt mindig lelkiismeretesen végrehajtotta, még akkor is, ha a hit hiányában szenvedőket kellett megszólítani. Gondolom, abban a reményben tette, hogy egy idő múlva sikerül őket a helyes útra téríteni.

- Így persze egészen más a helyzet - vigyorgott az újságíró, de többet nem szólt.

Sokác Wanda jelentkezett.

- Szóvivő helyettes úr! Az Ön által mondottakat úgy kell értenünk, hogy a gyilkosság háttérében a MILEP áll?

- Én ezt nem mondtam. De mondjon valaki mást, akinek az volt az érdeke, hogy a költségvetést megszavazzák. Akinek fontos volt, hogy Akáczfalvy úr ne szavazhasson.

- Kétségtelen - válaszolt Wanda -, hogy ilyet nem tudok mondani.

- Na, látja? - fejezte be a sajtótájékoztatót Tóczos-Urbély.

*

8.

- Hát akkor kezdjük - mondta Sótörő nem valami lelkesen. Nem várt sokat a múltkor elkezdett elemző munkától, annak ellenére sem, hogy azért az írott szöveg és a televíziós felvétel közötti lényeges eltérés kínálhatott valami fogódzót a nyomozás számára. - Ki lesz az első?

Mindenki Kőszálira, a MIMEDIAM szakértőjére tekintett. Tudták, hogy ahol ő jelen van, más nem jut elsőként szóhoz.

- Nézzük csak - turkált a jegyzetei között Kőszáli. - Nem kívánok kitérni a teljes szövegre, gondolom, mindannyiunkat csak a két szöveg közötti eltérés oka érdekel. - Felnézett, mintegy helyeslő bólintásra várva, amit meg is kapott Pincéértől, majd folytatta. - Nos, úgy vélem, hogy az eset tökéletes példa az interaktív kommunikációra, amely manapság szinte kötelező a közélet valamennyi szereplője számára. A néhai Bak Tamás szóvivő kommunikációs eszköztára-

ból nem hiányzott ez az elem, magas szinten alkalmazta. Számomra teljesen nyilvánvaló, hogy a beszéd eme stádiumában a néhai Bak Tamás szóvivő érzekelte, hogy a hallgatóság körében a teljesség érzete uralkodott el, ezért aztán a pillanat töredéke alatt úgy döntött, hogy a kétségtelen fenyegetéseket tartalmazó mondatokra már nincsen szükség. Fantasztikus érzék kell ehhez, amely csak a legprofibb politikai szereplők sajátja. Gondolják meg, miközben a döntés mechanizmusa lezajlott a néhai Bak Tamás szóvivő agyában, aközben zökkenőmentesen folytatta beszédét, úgy, hogy az akkor született döntést senki nem érzekelte. Szónoki bravúr.

- Egyszóval Ön úgy látja, hogy a beszéd lerövidítése és a szóvivő megmérgezése között semmiféle összefüggés nincs? - kérdezte Sótörő.

- Egyszerűen fogalmazva, úgy látom.

- Jó, fogalmazzunk egyszerűen. Van valakinek ellenvéleménye?

- Mindenképpen, uraim, mindenképpen - tette fel a kezét a PIMEDIAM képviselője, Hun-Berény Álmos. - Szembeötlő az összefüggés. A sajtótájékoztató legfontosabb üzenete lett volna a költségvetés megszavazóinak címzett felelősségfelvetés. A politikai felelősség ilyen kemény megfogalmazása a közélet területén szinte példa nélküli. Aligha vitathatjuk, hogy elhangzása esetén komoly esélye lett volna annak, hogy néhány MILEP-es képviselő, illetve támogató kétségek közé kerül a szavazás mibenléte szempontjából. Következésképpen az említett szöveg elmaradásának igen súlyos okai kellettek, hogy legyenek. Namármost, mi lehetett ez a súlyos ok? Bak szóvivő urat kétséget kizáróan megfenyegették. Még hozzá életveszélyesen. Amint az eredmény bizonyítja, Bak szóvivő úr nem ok nélkül ijedt meg a fenyegetéstől. Ergo: egyetlen teendője van a bűnüldöző szerveknek: meg kell találni, ki fenyegette meg Bak Tamás urat és akkor megvan a gyilkos is.

- Sokat segített Hun-Berény úr - mondta Sótörő. - De mihez kezdünk két ellentmondó véleménnyel?

- Én támogatom Hun-Berény úr álláspontját - csatlakozott a bizottság jogász tagja, aki, mióta rövid, de annál hevesebb viszonyba keveredett a médiahatóság egyik tagjával, előszeretettel hívatta magát médiajogásznak. - Szerintem is a félelem volt a változtatás oka, bár eltérően Hun-Berény úr véleményétől, én azt állítom, hogy Bak szóvivő a lehetséges jogi következményektől ijedt meg. Amikor elmondás előtt még egyszer átgondolta a lehetőségeket, rájött, hogy elmondás esetén megvalósítja a sajtó útján elkövetett fenyegetés törvényi tényállását.

Sótörő tanácstalanul nézett helyettesére.

- Szerintem hallgassuk meg a nyelvész urat - javasolta Pincér.

A nyelvész tudós elpirult, a zsebéből előhúzott egy sűrűn teleírt lapot és olvasni kezdett:

- A beszéd számos pozitívummal rendelkezik. Annak előadója tudatosan használja a nyelvpolitikai erőtér minden lehetséges manipulatív mozzanatát. Külön kiemelném a magas és a mély magánhangzók alkalmazását a pozitív és negatív hatásmechanizmusok elérése érdekében. Ebben a körben felesleges hangsúlyoznom azt a közismert tény, miszerint a magas magánhangzók alkalmazása segít a tudat alatti pozitív hatás megteremtésében, míg a csupa mély magánhangzós szavak ennek ellenkezőjét eredményezhetik. Következésképpen a vegyes magánhangzókat tartalmazó szavak használata a semleges érzés keltésére alkalmas, általában a továbblendítés eszköztárába tartozik, nem befolyásolva a hallgatót, hanem rábízva a megfelelő következtetések levonását.

- Bocsásson meg, professzor, amit mond, az nagyon érdekes, de mi a helyzet a kimaradt szövegrésszel? - szólt közbe Pincér.

- Nos, erre nézvést nem alakult ki határozott álláspontom. A már röviden ismertetett jelenségek az említett szövegrészben nem mutatnak releváns korrelációt.

Sótörő szóra nyitotta száját, de hang már nem hagyta el ajkait, mert váratlanul kopogás hangzott és belépett K.Tóth.

- Bocsánat, Sótörő urat keresem, azt mondták, itt van. De látom, el van foglalva, nem akarok, zavarni...

- Gyere csak nyugodtan - örült meg a nem várt fordulatnak Sótörő. - Te a szavak embere vagy, hátha tudnál segíteni.

- Miről van szó?

- Ez a bizottság azt próbálja kideríteni, mi az oka annak, hogy a Bak Tamás szóvivő úr által elmondottak különböznek az előre, írásban kiosztott szövegtől.

- Ja, emlékszem. Nekem is feltűnt, mert az a szokásom, hogy a beszédek alatt mindig előttem van az előre megadott szöveg, és annak a szélére jegyzetek. Szerencsére az elmondottak rövidebbre sikerültek, gondolom számotokra is nyilvánvaló okból.

- Te tudod az okát? - kérdezte meglepetten Sótörő.

- Természetesen.

- És el is mondd?

- Miért ne. De engedjétek meg, hogy messzebből indítsak. Mogyoró tudja igazolni - nézett a kommunikációs zsenire -, hogy a médiaügynökségek piacán a két vezető szervezet a Szajenác-Hamar Ügynökség és a Kurinác-Vadász Kft.

- Igaz - biccentett Mogyoró. - Na és?

- A két cég minden kommunikációs kérdésben saját ideológiával rendelkezik, amely minden esetben merőben különbözik a másiktól.

- Igen. Na és?

- A sajtótájékoztatókról az a Szajenác-Hamar álláspont, hogy a szóvivőnek minden esetben sok kis lapra kell megírni mondanivalóját és azokról felolvasni, mivel akkor - mármint Szajenácék véleménye szerint - a hallgatóságban azt az érzést kelti, hogy sok fontos mondanivalója van. Ezzel szemben a Kurinác-Vadász azt mondja, hogy egy, és csak egy nagy lapot kell fognia a kezében a szóvivőnek, ezáltal azt az érzést plántálja a hallgatóságban, hogy nagyon fontos dologról van szó, de a sajtótájékoztató ennek ellenére rövid lesz.

- És ezekért a hülyeségekért fizetnek nekik a pártok? - kérdezte Sótörő.

- Ráadásul nem is keveset. Ha jól tudom - fordult ismét Mogyoróhoz -, jelenleg a PIP tanácsadója a Szajenác-Hamar.

- Igen. Na és?

- Tehát sok kis oldal. Nézd meg a kimaradt szöveget. Fogadni merek, hogy pontosan egy oldalnyi. Azért maradt ki, mert Bak véletlenül kettőt lapozott.

- Kimondom a határozatot - mondta Sótörő. - A Bizottság ezennel megszünteti tevékenységét.

*

9.

Dr. Pető elővette hangrögzítőjét, bekapcsolta és maga elé helyezte az asztal közepére.

- Remélem, nem zavarja, ha rögzítem a beszélgetésünket? - kérdezte a vele szemben ülő Vácitól.

- Egyáltalán nem zavar, nincsenek titkolnivalóim - válaszolt Váci.

- Természetesen utóbb majd leíratjuk és aláírjuk. Rendben?

- Tökéletesen.

- Akkor először is arról beszéljen, jelen volt-e a Házban történt gyilkosságok helyszínén?

- Pontosan mire gondol?

- Bak Tamás szóvivő megmérgezésére, Zsebes szóvivő megmérgezésére és Akáczfalvy frakcióvezető helyettes megfojtására.

- Hát igen, ott voltam.

- Mindegyiken?

- Igen. Illetve persze ott voltam a sajtótájékoztatókon és voltam a WC-ben is, de az utóbbiban nem akkor, amikor a cselekményre sor került.

- Hanem?

- Utána. Hogy pontosan mennyivel, azt persze nem tudom.

- Rendben. Akkor haladjunk tovább. Miért volt ott ezeken a helyszíneken?

- Megbízásból. Megbízóm azt kérte, hogy rendszeresen vegyek részt a házbeli sajtótájékoztatókon és figyeljek arra, mi történik azokon.

- Van neve a megbízójának?

- Van.

- Megmondaná?

- Nem.

- Megmondaná, miért nem?

- Megbízásom bizalmas természetű, megbízóm nem hatalmazott fel a személyének megnevezésére.

- Hát jó, erre még visszatérünk. Akkor felteszem egyenesen a kérdést: maga ölte meg ezeket az embereket?

- Csak nem képzeli? Miért tettem volna?

- Azt majd tisztázzuk. De nem válaszolt a kérdésemre. Határozott, egyértelmű választ kérek.

- Nem öltem meg egyiket sem.

- Látott-e, hallott-e a sajtótájékoztatókon, vagy azok környékén olyan szokatlan dolgot, amely a tettesre, vagy tettesekre utalhat? Egyáltalán, valami furcsát, szokatlant.

- Egyetlen egy ilyen volt. A Ház őrségének parancsnoka minden esetben a környéken mozgott, holott ezt semmi nem indokolta. Szerintem vagy valami köze volt a történetekhez, vagy tudhat valamit, hiszen neki hivatalból jobbnak kell lennie a megfigyelőképességének, mint például nekem.

- Magának mi a foglalkozása?
 - Rokkant nyugdíjas vagyok. Esetenként vállalom el megbízásokat, mint például ezekben az esetekben.
 - Maga rokkant? Inkább díjbirkózónak nézném.
 - Elég súlyos összegekbe is került elintézni a leszázalékolást.
 - Jó, akkor térjünk vissza a megbízójára. Választhat: megmondja most és akkor gondolkodom arról, hogy elengedjem-e, vagy bezárjuk addig, amíg meg nem mondja. Mi ráérünk. Addig azonban maga a legfőbb gyanúsítottunk. Nos, ki a megbízója?
 - Nagy úr.
 - Milyen nagy úr?
 - Nagyon nagy úr.
 - Maga szórakozik velem?
 - Egyáltalán nem. Most mondtam, a megbízóm Nagy úr. Az a Nagy, aki a Spór Bank tulajdonosa, akinek a tulajdonában van ezen kívül a Vasmű, az Alumíniumkohó, az Olajfinomító, a Pakura Benzinkúthálózat, a Badacsony, a Gulács és a Szent György hegy. Hogy a többi tulajdonát ne is soroljam. A lehető legnagyobb Nagy úr.
 - Értem. Szóval az a Nagy úr. Mi volt pontosan a megbízás tárgya?
 - Hol tartanak? - kérdezte dr. Bedő, aki most nyitott be a szobába.
 - Éppen az úr megbízásának részleteit tárgyaljuk - válaszolt dr. Pető.
 - Ne folytassa. Telefonált a Nagyfőnök, aki részletesen tájékoztatott Váci úr szerepéről. Nyilvánvalóan semmi köze az ügyhöz, úgyhogy fejezzük be, kérjünk tőle elnézést a zavarásáért, és kérjük meg, hogy a közeli napokban fáradjon be hozzánk a jegyzőkönyvet aláírni. Rendben van, Váci úr?
 - Természetesen. Köszönöm a gyors, hatékony intézkedést.
 - Igyekszünk a feladatainkat a legmagasabb szinten ellátni - mondta dr. Bedő. - Ja és még valami. Ne felejtse el átadni üdvözetemet Nagy úrnak.
- Váci távozott, dr. Pető elzárta a hangrögzítőt.
- Most akkor mi legyen, Főnök?
 - Induljunk el egy másik szálon. Gyanús nekem ez az őrparancsnok. Hozassa be Csobádit.

*

IV.

1.

Csobádi ott hevert a WC kövén, szemben a piszoárral, furcsa, kitekeredett testtartással. Első pillantásra is nyilvánvaló volt, hogy halott: a feje hátsó részét teljesen szétverte valaki, feltehetően a mellette heverő vízvezeték-cső darabbal. Ami teljesen megdöbbenő volt, az a nyakára tekert nyakkendő, amelyet jól láthatóan Csobádi gallérja alól húzott ki az elkövető.

- Most mondd meg, miért kellett a feje szétverése után a nyakkendőt a torkára hurkolni? - kérdezte komoran Sótörő az ajtón most belépő helyettesétől.

- Fogalmam sincs - válaszolta Pincér.

- Akkor mit tudsz?

- Megtudtam néhány dolgot. Amint te is látod, Csobádi fejét egy, feltehetően a felújítás alatt álló szomszédos női WC-ből származó csődarabbal verte szét az ismeretlen elkövető. Az is világosan kiderül, hogy éppen vizelés közben támadták meg, valószínűleg észre sem vette, hogy agyonverték. Nagy valószínűséggel a mögötte lévő hármasszámú fürkéből lépett ki a gyilkosa. Legalább három-négy ütést mért a fejére, valószínűleg mindegyik végzett volna vele, de persze erről majd az orvos tud biztosat mondani.

- Nagyon utálhatta valaki.

- Valószínűleg. De hogy miért oldozta ki ezek után a nyakkendőjét, és szorította a nyakára?

- Gondolom, azt akarta tudunkra adni, hogy ugyanaz az elkövető, mint aki Akáczfalvyt eltette láb alól. Vagy csak elhitheti. Gondolom, szemtanú szokás szerint nincs.

- Jól gondolod. Elhúzódtak a plenáris ülés, a képviselők ki-be járkáltak, de utána szavazás következett. A késői órán szinte kihalt volt a Ház folyosója.

- Az újságírók?

- Szokás szerint - mondta Pincér - a sajtószobában várták a végeredményt.

- Ugyanott tartunk, mint korábban. Bárki megölhette - mondta lemondóan Sótörő. - Az egyetlen szerencsénk az, hogy egyik párthoz sem tartozott, így kisebb lesz a láрма.

Pintér előhúzza jegyzeteit.

- Talán nincs is köze a korábbi ügyekhez, csak valaki kihasználta a felhajtást, hogy rendezze számláját Csobádival. Úgy gondolhatta, mindenki azt hiszi majd, hogy a korábbi gyilkos az elkövető.

- Lehetséges. Mit tudtál meg, voltak haragosai?

- Kettő biztosan. Esetleg három is. A büfé üzemeltetőjével folyamatosan voltak elszámolási vitái. Csendestársak voltak. Csobádi köztudomásúlag a kecskét is eltaszította volna Monorig húsz fillérért.

- És a többi?

- Az újságírók között voltak haragosai. Lados, a fotós, tudod, az a részeges, komoly összegekkel tartozott Csobádinak, aki a hírek szerint uzsorakölcsönzéssel is foglalkozott. Egyik kollégája megsúgta, hogy az elmúlt napokban Csobádi többször megfenyegette Ladost, hogy eltöretti a fényképezőgépét, meg a kezét is, ha nem törleszti a tartozást.

- Mit mond Lados?
- Még nem hallgattam ki. Csakúgy mint Hontfalussy urat, a PITV-től sem.
- Miért, neki mi volt a baja Csobádival?
- Elszerette a feleségét.
- Az a pacal ember, attól a snájdig úriembertől?
- Ezt állítják a kollégái. Furcsa dolog az ízlés.
- Hát jó. Gyere, hallgassuk ki a két urat - mondta Sótörő, de az ajtón már nem tudott kimenni, mert betódult rajta két csoport is egyidejűleg: élükön Töhötömmel, a PIP elnökével és Erőssel, a MILEP első számú vezetőjével.
- Uraim, hagyják el a bűncselekmény helyszínét! - szólt erélyesen Sótörő, széttárt karjaival megakadályozva, hogy a holttest közelébe jussanak.

A két elnök szó nélkül megállt és hallgatott. A két stáb is. A csend egyre kényelmetlenebbé vált. Mihályfi, a MILEP szóvivője unta meg a hallgatást és szóra nyitotta száját.

- Hallgass - sziszegte halkán Eröss. - Neki sürgősebb, tíz perc múlva kezdődik a tollaslabda bajnokság elődöntőjének közvetítése. Mi majd válaszolunk!

Töhötöm az órájára nézett, majd biccentett. Tóczos-Urbély törte meg a csendet.

- A PIP felháborodva értesült arról, hogy a MILEP érdekkörében már megint újabb gyilkosságot követtek el. Követeljük a tettes azonnali leleplezését és felelősségre vonását.

Most Eröss biccentett. Mihályfi kirobbant:

- Visszautasítjuk a galád vádaskodást. Ezért a PIP a bíróságon fog felelni. Nyilvánvaló, hogy a közelmúlt sajnálatos eseményeit a PIP belügyeként kell kezelnünk. Elvárjuk a rendőrségtől, hogy leplezze le a felelősöket.

Sótörő nyelt egyet, majd szelíden megszólalt.

- Kifelé!

A két stáb szó nélkül, méltósággal kivonult a WC-ből. Csobádira egy pillantást sem vetett egyikük sem.

*

2.

- Te barom! - mondta sápadtan Eröss. - Tudod te egyáltalán, hogy mit csináltak?
- Miről van szó, főnök, és kivel csináltam? - kérdezte Kocsis.
- Te, meg Mester. Fent vagytok az interneten. Jól betettetek a pártnak. Hallottad már?
- Nem. Nem is tudom, miről van szó.
- Amarilla - szólt ki Eröss a titkárnőjének. - Kapcsolja be nekem a www.margó.hu-t. - Addig is elmondom - fordult vissza Kocsishoz -, hogy közzétettek egy részletet a beszélgetésedből.
- Milyen beszélgetésből?

- Amiben Akáczfalvy likvidálásáról tárgyaltatok. Te hülye. Éppen most, amikor sikerült a PIP-re rányomni a gyilkosságokat. Mihályfi ügyesen hagyta először Tóczoskát beszélni és ő fejezte be a vitát Csobádi ügyében. Erre jöttök ti.

- Lehet, hogy félreértették, amit mondtunk, vagy kiragadták a szöveggörnyezetből. Mi nem mondtuk, hogy meg kellene ölni, ilyen hibát nem követünk el.

- Ki beszél itt Akáczfalvy megöléséről? Nem az volt a hiba. Azt szúrtátok el, hogy hagyjátok rögzíteni a beszélgetést, ráadásul valakinek lehetősége volt kiszivároztatni. Micsoda amatőrizmus!

- El sem tudom képzelni, ki lehetett, de kinyomozzuk.

Közben Amarilla elkészült a kereséssel.

- Itt van, Főnök.

A laptopból kicsit torz, de jól érthető beszédrészlet hangzott fel:

„Tudod, milyen fontos lenne, hogy az az ütődött szolgálélek ne legyen ott a szavazásnál?”
„Tudom, főnök, majd teszek róla” „Meg kell akadályozni, hogy szavazzon. Mindenáron, érted?”

- Hát ez az - mondta Eröss. - Jól felismerhetően te vagy és Mester.

- De Főnök, biztosíthatlak, hogy nem úgy értettem...

- Ki a fenét érdekli, hogy értetted? Most az a kérdés, mit tegyünk. Meg az, hogy mit beszéltek még ezen kívül. Mert a teljes szöveg előkerül, ez holtbiztos. Csak majd részletekben adagolják, hogy tovább tartson a szenzáció.

- Letagadjuk?

- Reménytelen. A legfontosabb most az, hogy Mestert távol tartsuk az újságíróktól. Nem nyilatkozhat egy szót sem. Te meg mondhatod, hogy nem veled beszélt, csak hasonlít a hangodra. Mindketten nem hivatkozhattok erre. Szóval, Mestert el kell távolítani, minél messzebbre.

- Küldjük ki külföldre?

- Jó ötlet. Majd felhívom a külügyet, hogy küldjék ki.

- Hová?

- A lehető legmesszebbre. - Eröss a falon függő világatlasz egy pontjára bökött. - Például ide. Mi ez?

- Nuku'alofa - silabizálta ki Kocsis. - Tonga szigetek fővárosa.

- Ez jó lesz. Amarilla - szólt ki ismét a titkárságra. - Nézzen utána, mit lehet tudni a Tonga szigetekről.

- De főnök, mi lesz ott Mesterrel? - vetette közbe Kocsis. - Nyilván egy szót sem tud nuku'alofaiul. Magyarul is alig.

- Majd megtanul. Úgy kell neki, megérdemli a hülyéje. Felvetetni a beszélgetést! Te is megérdemelnéd, hogy vele küldjelek.

- Megvan főnök - jött be Amarilla egy jegyzetömbbel a kezében. - Tonga királyság 169 szigetből és atollból áll, lakóinak száma százezer.

- Ez kell nekünk. Mit tudott meg még?

- Államformája királyság - sorolta Amarilla. - A király: Siaosi Tupou, a miniszterelnök Ulukalala Lakava Ata herceg. A főváros Nuku'alofa, a legnépesebb szigeten, Tongatapun található.

- Nagyszerű, Amarilla. Maga igazi kincs. Hát még ha azt is meg tudja mondani, milyen ürüggyel küldhetjük oda Mester Bélát.

Amarillának arcizma sem rezdült.

- Május 4-én van a legnagyobb nemzeti ünnepük, a koronaherceg születésnapja. Gondolom, Mester átadhatja gratulációinkat ebből az alkalomból Tonga népének.

- Nagyon jó, Amarilla. Szóljon a külügyeseknek, hogy még ma indítsák útnak ezt a marhát. Aztán maradjon is még néhány hónapig. Tanulmányozza a 169 szigetet és atollt.

- Mondjuk, látogasson el Niuas szigetére, amelynek legnagyobb városa az 526 lakosú Hihifo?

- Pontosan. Tanulmányozza a magyar vállalkozók hihifoi befektetési lehetőségeit. Biztosan sok ilyen van. Remélem, még telefonjuk sincs. Meg térerő sem. Maga egy igazi kincs, Amarilla. Így talán átmenetileg elhárítottuk a veszélyt. Ja, és még egy: jól jönne egy kis figyelem-elterelés. Szóljatok a fizetett ellenforradalmárainknak, vonulhatnak egyet a törzsszurkolókkal. Kukaborogtatás, barikádállítás, de csak módjával.

- Meglesz, Főnök. Akarsz beszélni indulás előtt Mesterrel? - kérdezte Kocsis megkönnyebbülten.

- Isten őrizz. A szemem elé ne kerüljön. De - mondta Eröss megenyhülve - értékelem azt a szolgálatot, amit a pártért tett. Neki köszönhetjük a költségvetést. Mondd meg annak a tökéletlennek, hogy ha elül a zaj, hazajöhet Nuku'alofából és teljesítem régi vágyát: ő lehet a MITV elnöke.

*

3.

Először fontos személyi kérdéstről tárgyalt Töhötöm és a szűk vezetés: Kegyessy alelnök, Baumeister frakcióvezető és - szóvivő hiányában annak helyettese - Tóczos-Urbély. Arról kellett dönteni, kit jelöljenek elnöknek a jászpércsi Gyepmester Rt felügyelő bizottságába. Az történt ugyanis, hogy a jászpércsi PIP szervezet sikeresen megvásárolt egy MILEP-es és két, magát függetlennek mondó képviselőt, ezáltal többséget szerezve a testületben. Azonnal lecserélték az iskolaigazgatót, a művelődési ház vezetőjét, a falugondnokot és a jegyzőt, már csak a Gyepmester Rt felügyelő bizottsági elnökének posztja várt betöltésre. Mivel pedig e poszt havi másfélmillió forinttal, gépkocsi használattal és szinte korlátlan költségterítéssel járt, miközben birtokosának akár a kisujját sem kellett mozdítania, betöltése közvetlenül a pártelnök hatáskörébe tartozott. Sok volt a jelentkező, nem is volt könnyű a döntés.

- Egyelőre tegyük félre - mondta Töhötöm -, beszéljünk inkább a legutóbbi fejleményekről. Először is megdicsérem Tóczos-Urbély barátunkat: édes fiam, jól szerepeltél, megelőzted a szólásban a kecskeszakállas Mihályfit, megadva az alaphangot a legutóbbi gyilkosság kezeléséhez. Na és külön dicséret illet azért, hogy megszerezted Kocsis és Mester beszélgetését.

- Egy MILEP-estől kaptam, aki Kocsis helyére tör, de állítólag ő is kapta valakitől.

- Nem akarom tudni a részleteket. Tartsd velem te a kapcsolatot. Remélem, az egész szöveg ilyen kemény.

- Meg akarod hallgatni, Főnök?
- Nem, csak röviden mondd el, mi van még benne.
- Hát, először arról beszélgetnek, hogy mennyire fontos megszavazni a költségvetést, mert ha nem, megbuknak. Aztán jön egy olyan rész, amiben, hogy is mondjam, téged becsmérelnék, azt mondják, aljas vagy meg mindenre képes, meg...
- Jó, ezt hagyjuk. Legcélszerűbb lenne kitörölni. Mi van még?
- Aztán elhangzik az a rész, amit odaadtam a margó.hu-nak, aztán arról van szó, hogy azért lenne legjobb Akáczfalvyt lekapcsolni, zsarolással vagy akárhogy, mert állítólag a fiúkat szereti.
- Ezt is töröljük - szólt közbe Kegyessy. - A papjaim nem örülnének neki.
- Aztán még arról beszélnek, hogy nem lennének hálátlanok, ha valaki elintézné. Lényegében ez.
- Jó - mondta Töhötöm. - Tanulmányozzátok a szöveget alaposan, aztán bontsátok több részre, töröljétek a dehonesztáló megjegyzéseket. Aztán csöpögtessük részletekben, hogy minél tovább tartson a botrány. Minden nap egy újabb részlet és mindig más médiának, hogy egyre többen foglalkozzanak vele.
- Rendben, Főnök - mondta Tóczos-Urbély.
- Aztán legyen egy jó kis felháborodás. Tüntetés, felvonulás, egy kis utcai harc. Szóljatok a beépített forradalmárunknak, indítsa be a törzsszurkolókat is. Olvassanak fel részleteket a beszélgetésből, háborodjanak fel, gyűjtsanak fel egy-két kukát, nem bánom. Eresszék rá őket a rendőrökre, legyen egy kis rendőri brutalitás, meg tehetetlenség. Aztán arra majd még visszatérünk.
- Azokat az örülteket is indítsam, akik rézfokossal meg parittyával parádéznak?
- Azokat egyelőre tartsuk tartalékban. Rendben, fiúk, mehettek.
- Van még valami, Főnök - szólt szerényen Tóczos-Urbély -, sajnos fizetni is kell a felvételekért.
- Jól van, fiam, ahogy mondtam, ígérj neki valami posztot a győzelmünk esetére, de ne legyen magasabb mint a helyettes államtitkári.
- Sajnos, ezt nem fogadja el, előre megmondta. Nem ígéret kell neki, hanem konkrétum. Pénz.
- Akkor fizessétek ki a bitangkasszából. Hány milliót kér?
- Nem készpénz kell neki, hanem valamilyen poszt, ami folyamatos jövedelemmel jár, egyben olyan, hogy nem derül ki egyből az árulás.
- No, lássuk csak, mi legyen az. Ne vegyük át nyíltan, maradjon a MILEP-nél, jól jöhet még néhány esetben. Valami olyan posztot adjunk neki, ami nincs szem előtt.
- Valahol vidéken? - kérdezte Kegyessy.
- Pontosan - derült fel Töhötöm arca. - Meg is van. Legyen ő a jászpércsi Gyepmester Rt felügyelő bizottságának elnöke. Aztán, majd ha nemcsak Jászpércsen győzünk, meglátjuk a folytatást.

*

4.

Annyian voltak, hogy alig fértek el dr. Bedő puritán szobájában: dr. Pető, Mokány őrnagy, Sótörő, Pincér és természetesen maga dr. Bedő, aki még a szokásosnál is gondterheltebb volt.

- Ez az ügy teljesen kikezdi az ügyészség és a rendőrség tekintélyét. A nagyfőnök azt üzeni, most már fejek fognak hullani.

- Hullottak már eddig is elegenden - jegyezte meg Sótörő.

Dr. Bedő szigorúan rámeredt.

- Nem szeretném, ha ebben a komoly helyzetben akármelyikük komolytalan megjegyzésekre ragadtatná magát. Inkább koncentráljunk a feladatra és próbáljunk valamennyire haladni.

- Helyes, akkor azt javasolom, hallgassuk meg, hol tart a nyomozás - mondta Mokány őrnagy.

- Lényegében sehol - mondta csüggedten Sótörő. - Ráadásul ez a legutóbbi, Csobádi megölése újra lenullázta az eddigi elképzeléseinket. Egyszerűen megfoghatatlan, mi lehet az összefüggés a pártemberek és az őrpáncsnok között, hacsak nem az, hogy Csobádi valamit meglátott és megpróbálta zsarolni a gyilkost.

- Ezt valószínűtlennek tartom - vetette közbe Mokány őrnagy. - Csobádi mindig példászerűen együttműködött velünk, nem tudok ilyet feltételezni róla.

- De ugye azt nem vitatja, hogy az őrség páncsnoka pénzéhes, gyanús ügyletekben részes ember volt, nyugodjon békében - kérdezte dr. Pető.

- Ki nem az manapság? - kérdezett vissza Mokány. - De azért van valami halvány nyom.

- Igen - vette vissza a szót Sótörő. - Találtunk a zsebében egy számlát, aminek a szélére egyelőre megfejthetetlen jegyzeteket készített.

- Milyen számlát? Kérek róla azonnal egy másolatot! - vetette közbe dr. Bedő.

- Egy ásványvizes számláról van szó, amit a szállító a Ház büféje számára bocsátott ki. 50 üveg ásványvízről szól. A számla szélén Csobádi írásával kérdőjelek, és egy „+1” megjegyzés szerepel.

- Miért nem kérdezik meg a büfést?

- Természetesen megkérdeztük - vette át a szót Pincér. - Szerinte 50 üveget adott át Csobádinak, amikor a sajtótájékoztatóra készültek, s amikor szokás szerint visszavette a maradékot, 34 teli és 17 üveget számolt meg. Persze, lehet, hogy csak elszámolta, nem is igen szokott ilyennel foglalkozni, csak azért számolta meg, mert Csobádi olyan pitiáner volt, mármint szerinte. De azt mondta, hogy miután megszámolta az üvegeket, nem ellenőrizte a végeredményt, inkább úgy fogadta el, hogy eggyel több fogyott, legyen egy jó napja Csobádinak, aki a forgalom után 10 %-ot kapott.

- Hát, nem tudom, jelent-e ez valamit? - bizonytalankodott dr. Bedő.

- Talán nem véletlenül tartotta meg a számlát Csobádi és nem véletlenül volt nála, amikor megölték.

- Hát jó, ellenőrizzük. Más?

Sótörő tanácstalanul széttárta a karját.

- Sorban kihallgatjuk a pártembereket, képviselőket, újságírókat, de semmi. Gyanús szinte mind, de bizonyíték egy szál se.

- Hát - mondta dr. Bedő és tekintete összevillant Mokánnal -, ha a helyzetet értékelni kívánjuk, leszögezhetem, hogy egy helyben topogunk. Ugyanakkor el kell ismernem, hogy az ügy kommunikációja megfelelő. A kezdeti erőszakoskodások lecsengtek, a pártok már három napja nem tartottak az ügyben sajtótájékoztatót. Csobádi úr sajnálatos halála pedig szerencsére a pártok számára teljesen közömbös, csak igen lanyhán tiltakoztak. A sajtó is kifáradt, elkerültünk az első oldalakról, a TV magazinok és reggeli műsorok pedig már napok óta nem is említik a néhai szövegívet.

- Szerencsére indul mindkét csatornán az új sorozat, az előzetesek teljesen elvonják a figyelmet a mi ügyünkről, a nézők sem érdeklődnek már - szólt Mokány örnagy.

- Új sorozat? - kérdezte meglepetten dr. Bedő.

- Igen, a MITV-ben a „Celebek a tanyán” című reality kezdődik. Kaszálni, fejni fognak, meg a szénában hancúrozni. Állítólag még vaját is köpülnek.

- Tényleg? És a PITV?

- Ott meg a „Vadászat a celebekre” indul. A dzsungelben játszódik, állítólag az még nem dőlt el, hogy a vesztesnek a karját vagy a lábát törik el, de az biztos, hogy lehet rá szavazni. Még a jogászok vizsgálják, hogy várhatóan mennyi időre sötétíti el az ORTT a képernyőt, mert attól függ a műsor melletti reklám tarifája.

- Ha lehetne, maradjunk a tárgynál - jegyezte meg Sótörő. - Nekünk még délelőtt három kihallgatásunk van.

- Hát jó - mondta dr. Bedő. - Akkor nyomozzanak tovább, de nem kell nagyon kapkodni, van itt sok más ügy is. Aztán, ha valamire jutnak, csak óvatosan a közzététellel. Mindenképpen konzultáljunk.

- Mindenképpen - mondta megkönnyebbülve Sótörő és mentek a dolgukra.

*

5.

- Szervusz Ernő!

- Szervusz Wanda! Pontos vagy.

- Te is. Na, mire jutottál.

- Lényegében semmire. Kérdezhetsz ezektől bármit, azonnal zárnak, ha pártügyről van szó. Kivéve persze, ha valakit ki akarnak csinálni, de ilyet most nem tapasztaltam. Sajnos a postáládamba sem dobott senki bizonyítékot.

- Szerinted miért a margó.hu kapta a felvételt?

- Mert ők PIP-közeliék. Majd ha valamit a PIP-re akarnak rányomni, akkor például a MIRÁDIÓ kap véletlenül egy anyagot. Így megy ez, ha még nem tudnád.

- Kezdem már kiismerni magam. Én is ugyanazt tapasztaltam: senki nem akar tudni semmiről. Pedig esküdni mernék rá, hogy pártokon belüli ügyekről van szó.

- De akkor mit szólsz Csobádihoz? Őt melyik párt tette el láb alól?

- Nem tudom. Csobádi ügye számomra zavaros, el sem tudom képzelni, kinek volt útjában. Lehet, hogy egy egészen más ügyről van szó?

- Elfelejtkezél a nyakkendőről. Ugyanúgy mint Akáczfalvynál, ez nem lehet véletlen.
- Nem felejtettem el. Nem tudom, miért kellett a saját nyakkendőjét előhúzni és rászorítani a nyakára, mikor teljesen nyilvánvaló volt, hogy ezt csak a halála után tették.
- Akkor ez a nyakkendő teljesen összezavarja a dolgokat?
- Azért teljesen nem. Két dolog mindenképpen kiderül belőle.
- Micsoda,
- Először is: két gyilkos van. Az egyik megölte a szóvivőket, meg esetleg a frakcióvezető helyetteset. A másik meg a Ház őrparancsnokát.
- Jó, ezt elfogadom. És mi a másik?
- Hát az, hogy Csobádi gyilkosa meglehetősen ostoba ember. Nyilván azért vette elő a nyakkendőt, hogy azt a látszatot keltse, ugyanaz a tettes, mint Akáczfalvy esetében. De ezzel a leg-hülyébb rendőrt se tudná megvezetni.
- És mi van akkor, ha a tettes nem ostoba, hanem éppen zseniális. És azért kötötte Csobádi nyakába a nyakkendőt, hogy azt higgyük, hogy ő buta és azt akarja elhitetni, hogy két gyilkos van, holott fordítva, szóval, érted... Kettős csavar, olvastam már ilyet krimikben is.
- Hát, abban biztos vagyok, hogy a tettest a pártok körül kell keresni, ez evidens. Párttag vagy apparátcsik. Ismerve viszont a felhozatalt, a zsenialitást kizárnám.
- Ebben van valami. Akkor most mi legyen.
- Szimatoljunk tovább, hátha mégis megtudunk valamit. Nekem egyébként változatlanul az az érzésem, hogy a kezemben van a megoldás. Valahol, valamikor észleltem valamit, amiből ki kellene derülnie, ki öldösi itt a szóvivőket. Remélem, egyszer csak beugrik. Talán éppen a következő sajtótájékoztatón.

*

6.

- Nos, akkor úgy látom, mindenki itt van. Mindenki leadta a mobilját, senkinél nincs hangrögzítő? Rendben, azt hiszem, nem kell hangsúlyoznom, hogy egyetlen szó sem mehet ki abból, ami itt elhangzik. Egyetlen egy sem. Jó, akkor kezdjük. Mindenki nagyon figyeljen, semmit nem mondok el kétszer. Tehát: tiltakozni fogunk. Az időpont: ma délután tizenhét óra. A helyszín: a Ház előtti tér jobb oldala. Csináltam egy hevenyészett forgatókönyvet. A felszólalók: a Nőszövetség küldötte (azért nem a retikulós, aki imádattal lóg Töhötömön, mert most nem dicsérni, hanem köpködni kell), a független jogászunk és a hivatásos forradalmárunk. Önre, hölgyem, többszöri szereplés vár. Ön fogja három részletben felolvasni a gyalázatos beszélgetés részleteit, amiket sikerült megszereznünk. Kezdünk ezzel: „Szervusz, Bélám! Szervusz, Béla (mert mind a ketten Bélák) Na, mi lesz velünk? Nyernünk kell. Meg kell szavazni a költségvetést. Nehéz lesz. De kell, minden áron. Ettől függ, hogy hatalomban maradunk-e.” Az utolsó két mondatot kérem kiemelten hangsúlyozni. Aztán előre lép a jogászunk és jogilag elemzi a helyzetet. Arról beszél, hogy alkotmányértő, meg arról, hogy a bűncselekménnyel elért szavazási eredménye semmis, ha mégis életben marad, az alkotmányos berendezkedésünk alapjait fessegeti. Mert hiába hivatkoznak bérjogászok arra, hogy a szavazás eredménye végleges és mindenkire kötelező, ez hazugság. És aki ilyet mond, az bűnsegédi bűnrészes. Vagy valami ilyesmi. Szóval körülbelül ezt mondja. Akkor jön megint a

kedves hölgy és felolvassa azt, ami már megjelent az interneten. Szóval, hogy minden áron meg kell akadályozni, hogy megszavazzák. Minden áron, ezt kell hangsúlyozni. Aztán jöhet a forradalmárunk, aki kemény szavakkal elmondja, hogy felelősségre kell vonni a tetteseket. És nemcsak azokat, akik mérgezték meg fojtogattak, hanem akik mögöttük állnak. Itt jöhet a tömeg: „Gyilkosok, gyilkosok!” kiáltásokkal. Meg „MILEP, MILEP, Gyilkos MILEP!” Közben a forradalmár úr megfenyegeti őket, hogy nem felejtünk és megbüntetjük a bűnösöket, akiket a rendőrség nem akar elfogni. No, szóval, szidja egy kicsit a rendőrséget is. Pedig tudjuk, kik a tettesek, mondja. Akkor a hölgy ismét előáll és felolvassa a harmadik részt: „Szóval, értjük egymást, Béla? Értjük, Bélám. Csak eggyel több szavazatunk legyen. De az biztosan. Meglesz, Bélám, számíthatsz rám, Bélám. Életbevágóan fontos. Számítok rád, Béla.” Eztán lehet skandálni, amit csak akarnak, meg jöhetnek a törzsszurkolók, dobálni, köpködni a rendőröket. Nem bánom, egy-két kő is repülhet, meg ha van a környéken kuka, azt meg lehet gyújtani. Rendben? A többit majd meglátjuk. Arra mindenki számoljon, hogy a PITY ott lesz, már kitelepültek a közvetítő kocsikkal. Úgyhogy, aki körözés alatt áll, az hozzon csuklyát, sálát vagy kendőt, ne adjunk támadási felületet. De nem kell nagyon durvulni. Ha a rendőrök beindulnak, mindenki meneküljön. Majd a tévések igyekeznek brutalitást is felvenni, minél többet. De semmi hősködés, magukra szükség lesz még máskor is. Nagyjából ennyi, ha valakinek kérdése van, még most felteheti. Nincs? Minden világos? Akkor igazítsuk össze óráinkat, most tizennégy óra tizenhat perc van. Két óra negyvennégy perc múlva indulhat a spontán tüntetés.

- Halló, PIP? Kérem az alelnököt. Alelnök úr? Jónapot, én vagyok. Rendben van minden, küldöm a számlát. Vizontlátásra!

- Halló, MILEP? Kérem az alelnököt. Alelnök úr? Jónapot, én vagyok. Rendben van minden, küldöm a számlát. Vizontlátásra!

*

7.

Tóczos-Urbély - immár levetkőzve korábbi gátlásait - magabiztosan, fontossága tudatában nyitotta meg a sajtótájékoztatót.

- Köszöntöm Önöket - biccentett az újságírók felé. - Ma azért hívtuk össze ezt a sajtótájékoztatót, hogy a leghatározottabban tiltakozzunk a rendőri túlkapások, túlzás nélkül mondhatni, rendőrségi brutalitás ellen. Demokratikus jogállamban egyszerűen tűrhetetlen, hogy így bánjanak egy csoport, spontán összesereglett, elégedetlen állampolgárral. A tűrhetetlen durvaságok eredményeképpen több békés tüntető megsérült, ütésekert kapott a fejére, a lábára, a kezeire, sőt, egy szerencsétlen polgártársunk égési sebeket szenvedett. A rendőrség képtelen feladatának ellátására, nem képes egy békés demonstráció nyugalmát sem biztosítani. Határozott álláspontunk az, hogy kis hazánknak olyan rendőrségre van szüksége, amely képes törvényes keretek között, maradéktalanul ellátni feladatát. Mint ahogy elnökünk fogalmazott nemrég: „A folyón akkor lehet száraz lábbal átkelni, ha van híd.”

- Vagy ha befagyott a folyó - jegyezte meg K.Tóth.

- Vagy ha van csónakunk - kontrázott Wanda.

- Kicsit több komolyságot kérek - utasította rendre a renitens közbeszólókat a szóvivő helyettes. - Ez az ügy komolyabb annál, mintsem viccelődjünk rajta. Amikor megbélyegezzük a rendőrség brutalitását, nem szabad elfelejtkeznünk arról sem, hogy vannak, akik a háttérből

egyenesen megrendelték ezt a gyalázatos magatartást, hogy aljas céljaik érdekében elvonják a figyelmet más, fontosabb kérdésekről.

- Konkrétan mire gondol? - szólt közbe az egyik rádiós.

- Konkrétan arra gondolok, hogy el akarják terelni a figyelmet a költségvetés alkotmányellenes megszavazásáról, a MILEP által megrendelt gyilkosságokról.

- Ez utóbbi egy kicsit erős - jegyezte meg Fenyő. - Netán vannak bizonyítékai?

- Minek ehhez bizonyíték? Napnál is világosabb. A rendőrség azért tehetetlenkedik, hogy ne kelljen rámutatnia a tettesekre, pedig nincs nehéz dolguk. Csak azt kell megvizsgálni, kinek az érdeke, hogy a PIP-nek ne legyen szóvivője. Hogy a PIP soraiban zavar keletkezzen. Hogy a PIP szavazatai kisebbségben maradjanak a költségvetés végszavazásakor. Ugye, nyilvánvaló? A MILEP-nek.

- Ne haragudjon - emelte fel a kezét Wanda -, de sokak szerint mindössze az Ön pártján belüli ügyekről van szó, vannak, akik azt állítják, hogy a párton belüli ellenségeskedések miatt került sor a mérgezésekre.

- Gyalázatos rágalom - háborodott fel Tóczos-Urbély. - Teljes képtelenség. A PIP elvei elképzelhetetlenné teszik az ilyeneket. Mint ahogy Elnökünk fogalmazott: „A magyar ember egyenes jellemétől idegen a méreg használata.”

- Vagyis úgy gondolják, hogy külföldi az elkövető? - akadékoskodott Seregi a Szabad Szótól.

- Nem szó szerint értettem. Beszéljünk világosan! Itt az egyenes jellemet a fogalom tágabb értelmezéskészletében kell vizsgálnunk, ez segíthet abban, hogy közelebb jussunk a dolgok lényegéhez. A „magyar ember” kifejezés pedig pontosan azt jelenti, amit jelentenie kell: úgymint ember, aki magyar. Ezzel összefüggésben engedjék meg, hogy közbevetőleg tájékoztassam Önöket ifjúsági tagozatunk legfrissebb akciójáról. Íme.

Tóczos-Urbély a terembe bevonuló két pattanásos arcú fiatal aktivistára mutatott, akik büszkén feszítettek vadonatúj pólójukban. A pólók elején a „MI NEM ÖLÜNK”, hátulján a „NEM MI ÖLÜNK” felirat virított.

- A pólók egy példányával a fiatalok ma délután megajándékozzák Eröss pártelnök urat, azt ajánlva neki, hogy viselje, ha meri.

- Igazán vicces - jegyezte meg Honfalussy. - Ott leszünk az átadásnál.

- Hölgyeim, uraim - vette vissza a szót Tóczos-Urbély. - Azt hiszem, hitelt érdemlően sikerült bizonyítanom az Önök számára is, hogy az elmúlt napok gyalázatos gyilkosságainak tettesét vagy tetteseit hol kell keresnie a rendőrségnek. Mi, a PIP minden egyes tagja, követeljük, hogy a rendőrség hagyjon fel az eddigi halogató taktikájával, ha kell, felajánljuk szakértőink segítő közreműködését is annak érdekében, hogy mielőbb feketén-fehéren kiderüljön az egyébként is nyilvánvaló igazság: a súlyos törvénytelenések valódi felelőse nem más, mint a MILEP gátlástalan vezetése, amely minden eszközt képes bevetni azért, hogy hatalomban maradjon és hatályban tartsa azt a költségvetést, amely a végső romlásba taszítja szegény hazánkat.

A szóvivő helyettes, büszkén a jól sikerült körmondatra, körülnézett a teremben, majd nagyot kortyolt az eléje kihelyezett ásványvízből.

*

V.

1.

Tóczos-Urbély elsápadt, a torkához kapott és egy halk hörgés kíséretében ráborult az asztalra. Estében magával sodorta az ásványvizes poharat és a palackot és ez utóbbi természetesen K.Tóth ölében kötött ki, aki ma ismét Wanda körül legyeskedett, elhagyva megszokott helyét. Ráadásul éppen ő is egy ásványvizes palackot tartott jobb kezében, frissítőt töltött a lánynak, így csak bal kézzel tudott az ölébe dőlő palackhoz kapni. Csupa víz lett, de nem törődött vele, szinte megdermedt egy hirtelen felismeréstől.

- Mi történt veled? - kérdezte Wanda, de választ nem is várt, felugrott és a diszkréten haldokló szóvivő helyettes segítségére sietett.

- Orvost, orvost! - kiáltott Seregi, de elsősegély nyújtására ismét csak a seregben felcserként tapasztalatot szerzett PIV-s operatőr mozdult.

- Ez még él - kiáltotta örömmel és lázas tevékenységbe kezdett. Először is meghánytatta Tóczos-Urbélyt, aztán vizet itatott vele, amelyet a mellékhelyiségből hozott egy lelkes segítő. Közben Seregi rájött, hogy hiába kiabál a sajtószobában segítségért, gyorsan tárcsázta a mentőket, akik a Házban szolgálatot teljesítő rohamcsapatot riasztották. Az operatőr túlaradó tenni akarásában már mesterséges lélegeztetéssel próbálkozott, de a szóvivő helyettes szerencséjére máris megérkeztek a mentősök, hordágyra emelték a magatehetetlen áldozatot és futólépésben elhagyták a sajtótájékoztató helyszínét.

Sótörő és Pincér csak ekkor érkezett.

- Senki ne hagyja el a helyszínt! - kiáltotta Pincér. - És senki ne nyúljon semmihez.

- Én már hozzányúltam a szóvivő ásványvizes palackjához - mondta K.Tóth -, de így is csupa víz lett a nadrágom.

- Rendben - bólintott Sótörő -, jut eszembe, számold meg gyorsan, hány palack van a szobában - fordult a helyetteséhez.

Ebben már a most érkező dr. Pető is segített.

- Ötven. Pontosan ötven - mondta Pincér.

- Hát jó. Most mindenkit arra kérek, hogy hagyja el a helyszínt, adjuk át a terepet a helyszínelőknek - mondta Sótörő. - Azt kérem, hogy Hontfalussy úr és Lados úr maradjon itt, velük egyesével elbeszélgetünk, ha már végre sikerült találkozunk.

Hontfalussy úr idegesen topogott.

- Nem értem, kéremszépen, miről akarnak éppen velem beszélni. Nem tudok semmit.

- Beszélgessünk egy pár szót Csobádi úrról - mondta Sótörő.

- Csobádi úr? Mit tudnék róla mondani, csak felületesen ismertem, itt járkált fel-alá minden sajtótájékoztató idején.

- Nana, Hontfalussy úr! Annál azért jobban ismerte.

- Miért kellett volna ismernem?

- Vagy talán a kedves neje ismerte jobban? - szólt közbe gúnyosan Pincér.

Hontfalussy elvörösödött.

- Ez magánügy, kéremszépen, nem tartozik senkire.

- Csak addig volt magánügy, amíg meg nem ölték Csobádit - mondta szigorúan Sótörő. - Maga az egyik gyanúsított.

- De ez képtelenség! Egy legyet se tudnék megölni. Persze, hogy haragudtam arra a szemétre, aki elszerette a feleségemet, kihasználva naivitását. De ennek már vége. Elluska visszajött hozzám, megbocsátottam, ezt az alakot meg elfelejtettük. Közös megegyezéssel.

- Szóval a felesége ismét együtt él önnel? Mióta?

- Két hete, kéremszépen. Két hete, hálistennek.

- Rendben, Hontfalussy úr, ezt még ellenőrizzük. Most mindenesetre küldje be Lados urat.

Lados jött. Bizonytalan lépésekkel, de jött. Csak mikor megszólalt, akkor jött rá Sótörő, hogy a fotós teljesen részeg. Nem a PIP sajtótájékoztatóján ittasodott le, itt nem mértek szeszt, de előtte egy multinacionális cég tájékoztatóján vett részt, ahol patakokban folyt a bor, sör és pálinka, s ezt Lados soha nem hagyta ki.

- Parancsolj, édes barátom - mondta kedélyesen és megveregette a nyomozó vállát. - Látom, ti is jöttetek a sajtótájékoztatóra. Pedig nincs semmi pia. Tudjátok mit? Menjünk vissza a SOLA COLA tájékoztatójára, ott még olthatjuk a szomjunkt.

- Ne szórakozzon velem, Lados - szólt szigorúan Sótörő. - Szedje össze magát, magát most gyanúsítottként hallgatjuk meg.

- Gyanúsított? Az jó, édesapám. Illetve - vette észre Sótörő szigorú tekintetét -, illetve őrnagy elvtárs. Kérdezzen bátran.

- Maga jelentős összeggel tartozott Csobádinak?

- Mi az, hogy. Jelentőssel. De nem csak tartoztam, tartozom most is. Nincs, aki kifizesse. De tartozom még néhány embernek. Nem elég a fizetésem. Te hogy jössz ki belőle?

- Maradjunk a tárgynál. Mit tud Csobádi megöléséről?

- Hát megölték? Akkor most nem kell kifizetnem a tartozást?

- Még egyszer megkérdezem: mit tud Csobádi meggyilkolásáról?

- Én, őrnagy elvtárs? Én semmit sem tudok Én már semmit sem tudok - mondta Lados és el-sírta magát. Ráborult Sótörő vállára és zokogva megkérdezte: - Mit kellene tudnom, édes-apám, drága őrnagy elvtárs?

- Vigyétek innen - mondta utálkozva Sótörő.

Dr. Pető és Pincér kitámogatták a magatehetetlen fotóst a mellékhelyiségbe. A folyosón Sokác Wanda és K.Tóth Ernő figyelte a nem éppen épületes látványt.

- Csak nem ő a tettes? És most beismerte, azért sír? - kérdezte Wanda.

- Egy fenét, nem követett el ez semmit, csak be van rúgva.

- Mitől vagy olyan biztos az ártatlanságában?

- Mert már tudom, ki öldösi és hogyan a szövívőket.

- Te tudod, ki a tettes?

- Igen. Mondtam, hogy úgy érzem, láttam vagy hallottam valami fontosat, amiből kiderül, mi folyik itt. Jól éreztem. Most beugrott.

- El is árulod nekem?

- El, de előbb látogassuk meg a szóvivő helyett a kórházban. Azt mondják, jobban van.

*

2.

- A nagyfőnökök megegyeztek abban, hogy ez így nem mehet tovább. Sajnos le kell szögez-nem, hogy az elmúlt időszakban lényegében semmire nem jutott a nyomozás, sőt, ami még súlyosabb, kilátás sincs az elmozdulásra - jelentette ki Mokány őrnagy és szigorú tekintetét Sótörőre vetette. - Vagy netán tévednék? - kérdezte.

- Egyáltalán nem - jelentette ki mogorván Sótörő. - Az az igazság, hogy semmire sem jutot-tunk. Megöltek szinte a szemünk láttára négy embert, meg kis híján még egyet, de ma sem tudjuk az első két mérgezésről, hogyan követték el, pláne meg azt, hogy ki és miért. A nyomozást nehezíti az, hogy az áldozatok mindegyikének enyhén szólva is szeplős a múltja, ahonnan könnyen előkerülhetett egy haragos, de közös múltat nem találtunk, azaz olyan gyanúsított nincs, aki mindegyiket meg akarta volna ölni.

- Hát a szeplős múlt sem sokat segít - jegyezte meg a főkapitány helyettes -, ezen az alapon a Házban mozgóknak többsége is lehetne áldozat.

- Ez igaz, meg elkövető is - folytatta Sótörő. - Mert a lehetséges elkövetők köre is nagyon széles. Ezekre az áldozatokra, nyugodjanak békében, többen is haragudhattak, de azt nehéz elképzelni, hogy mindegyiket más-más tette el láb alól. Lehetősége meg számtalan embernek volt, a pártalkalmazottak, a kollégák és az újságírók körében. A nyomozást meg szinte lehetetlenné teszi az, hogy a pártok összezárnak és senki nem tud semmit, illetve mindenki a másik pártra próbálja a felelősséget áttolni. Egyszóval: zsákutcában vagyunk.

- Mi van ezzel a Mesterrel, aki a hangfelvételek alapján igencsak gyanús legalább Akáczfalvy meggyilkolásában? - kérdezte az őrnagy.

- Hát ez az - válaszolta elkeseredetten Sótörő. - Mester Béla egyszerűen elérhetetlen. A MILEP összezárt, Mester valahol a Fidzsi szigeteken vagy hol nyaral, telefonja nincs, az országgal nincs kiadatási egyezményünk, Kocsis alelnök meg egyszerűen letagadta, hogy ő a beszélgetés másik szereplője. Megrendeltük ugyan a szakértőtől a hangok elemzését, de várhatóan csak jövő május végére készül el a szakvélemény.

- Az újságírók?

- Hontfalussy és Lados gyanúsítható, de persze csak Csobádi ügyében, mindkettőnek volt indítéka és alkalma is, de a DNS vizsgálat nem bizonyít semmit. Más bizonyítékunk sincs.

- Na és itt van a szóvivő helyettes megmérgezése - nézett fel jegyzeteiből Mokány őrnagy. - Még szerencse, hogy túlélte.

- Töhötöm elnök szólt, hogy Tóczos-Urbély esetét kéri egyszerű gyomorrontásnak kezelni. A PIP nem forszírozza ezt az ügyet, inkább szeretnék, ha kikerülne a sajtó érdeklődési köréből - jegyezte meg a főkapitány helyettes.

- Gyomorrontás? - háborodott fel Sótörő. - A vegyelemzés ugyanazt a mérget mutatta ki az ásványvíz maradékában, mint a két szóvivő esetében!

- Jól van, csak azért mondom, hogy ebben az esetben legalább nem kell nagy parádéra számítanunk a PIP részéről. De a MILEP is lapít, egyetlen interpelláció nem hangzott el az ügyben. Amúgy mindkét párt igyekszik elmismásolni az egész sorozatot: állítólag Eröss pártelnök hajlandó visszavonni a feljelentését, ha Töhötöm is visszavonja az Akáczfalvy ügyben tett bejelentését és garantálja, hogy nem tesz közzé további felvételeket.
- Hát azért ehhez dr. Bedőnek is lesz néhány szava - jegyezte meg Sótörő.
- Dr. Bedőnek aztán nem. Levették az ügyről. Mostantól dr. Pető viseli a teljes felelősséget.
- És a sajtó?
- A sajtó már unja a parádét. Nagyon elhúzódott az egész, nincs már benne semmi szenzáció. Esetleg akkor lett volna, ha Tóczos-Urbély is meghal, de így? Az egész sajtó azt találgatja, hogy mit főz Putyu a celebeknek és kiket sért meg vacsora közben.
- Nyilván harcsapaprikást túrós csuszával - jegyezte meg Mokány őrnagy.
- Dehogyan is. Olvastam, hogy Putyu a slambucot kedveli. Slambuc lesz.
- Harcsa.
- Slambuc.
- És a nyomozással mi lesz - kérdezte reményvesztetten Sótörő.
- A nyomozást átveszi tőled Pincér. Plusz megkapja hozzá azt a három áldozatos bankrablást.
- És velem? Velem mi lesz?
- Más fontos, felelős beosztásban van rád szükség. Holnaptól te vagy a Ház őrségének parancsnoka. Kiemelt fizetéssel, eggyel magasabb rangban. Csak aztán kerüld a büfét!

*

3.

Tóczos-Urbély meglehetősen ramatyul nézett ki. Kapott egy gyomormosást, két beöntést és most egy kis infúziós fröccsel próbálták felerősíteni. Sápadtan feküdt a különszoba ágyán, nyakig felhúzott takaró alatt. Mellette a kisszekrényen egy csokor hervadt tulipán - a PIP emblematikus virága - jelezte, hogy a párt nem felejtkezett el sokat próbált harcosáról.

Már túl volt az életveszélyen, legalábbis kezelőorvosa úgy nyilatkozott, hogy a szóvivő helyettes szerencséjére csak kis dózis mérget nyelt le, az operatőr közreműködése is jókor jött, leszámítva a mesterséges lélegeztetést. Így az orvos hozzájárult ahhoz, hogy negyedórára meglátogassák a beteget.

- Hogy érzi magát, szóvivő helyettes úr? - kérdezte Wanda, hangjában nagy adag részvétellel.
- Már kicsit jobban - válaszolt elhaló hangon Tóczos-Urbély. - Az orvos szerint túlélem. Valószínűleg az volt a szerencsém, hogy csak kicsit kortyoltam az előttem álló ásványvízből és az elemzések szerint a mérgek koncentrációja is kisebb volt a vízben, mint a szóvivő urak esetében.
- Ez tényleg különleges szerencse volt - jegyezte meg K.Tóth. - Látom, most is van az éjjelszekrényen egy üveggel ásványvíz.

- Mindig van nálam. Drága anyukám rászoktatott, hogy folyadékot kellő mennyiségben fogyasszak, mert az segít a szervezetet méregteleníteni. Dunyha Anyus, a Jóegészség Magazin gasztrofuturologusa szerint meg egyenesen napi három liter folyadékot kell fogyasztanunk, hogy kimosassuk a szervezetünkben a mérgező fenomániákat.

- Értem, a fenomániákat. Jól tudom, hogy nem is hűtve issza az ásványvizet?

- Drága anyukám soha nem engedett hideget inni. Mindig érzékeny volt a torkom, ha hideg érte, gyorsan begyulladt. Ezért mindig hűtetlen vizet viszek mindenhová magammal, mert a legtöbb helyen nem gondolnak az érzékenyebb torkúakra.

- Nagyon szeretheti az édesanyja, ugye?

- Bizony, szeretetben nőttem fel.

- Látom, a pártja is szereti. Máris küldtek virágot a betegnek.

- A Főnök küldte. Nagyon figyelmes ember, mindannyian számíthatunk rá, bármi bajunk esik.

- De azért annyira nem szerette, hogy kinevezte volna szóvivőnek - jegyezte meg K.Tóth.

Wanda rosszállóan nézett rá. Minek fájdalmat okozni a betegnek? Tóczos-Urbélyt láthatóan kellemetlenül érintette a megjegyzés.

- Nem szoktam a Főnök döntéseit bírálni - jegyezte meg mereven. - A Főnök tudja, mit miért tesz.

- De azért rosszul esett?

- Talán beszéljünk másról - vágott közbe Wanda, aki megsajnálta az egyre jobban feszengő Tóczos-Urbélyt. A szóvivő helyettes ennek ellenére tiltakozott.

- Nem, nem, beszéljünk róla bátran, nem zavar. Persze, hogy rosszul esett, de azt hiszem, ez érthető. Tudják, mekkora a különbség a szóvivő és a helyettes megbecsültsége között? Ég és föld. A lelkem kiteszem a pártért, és természetesen ott szolgálok, ahová a Főnök állít, de azt hiszem, nem karrierizmus, ha igenis kimondom, hogy célom a szóvivői poszt. Drága apukám is mindig megkérdezi, ha ünnepeken hazamegyünk, hogy mikor leszek már szóvivő, kedves nejem pedig egzisztenciális okokból sürgeti ugyanezt. - Egészen belelendült, felült az ágyban, arca kipirult, úgy folytatta. - Köztük szólva sem Bak Tamás, sem Zsebes nem érzett igazi elhivatottságot e szép feladathoz, mégis ők tölthették be a posztot, mellette két-három felügyelő bizottsági tisztséget, darabonként kétszázért. Kimondhatom, hogy egyikük sem tett annyit a pártért és a Főnökért mint én, de nekem csak a meló maradt.

- Egészen kimelegedett, szóvivő helyettes úr, nem kér egy kis ásványvizet? - kérdezte K.Tóth.

- De kérek - mondta Tóczos-Urbély és hálásan kortyolt a pohárból.

- Nem fél, hogy mérge van benne? - kérdezte Ernő.

- Nem. Egyáltalán nem. Teljesen kizárt.

- Mert nem tett bele, igaz? Azért biztos benne. Mert maga szokott mérget tenni az ásványvizekbe, igaz?

Tóczos-Urbély döbbenten meredt az újságíróra, de Wanda is.

- Mit mond? De hiszen ez teljes képtelenség. Hogy jutott egyáltalán az eszébe? Kikérem magamnak - hápogott a szóvivő helyettes.

- Nem csak úgy az eszembe jutott, tudom - jelentette ki K.Tóth. - Megmérgezte a hűtetlen ásványvizet, aztán odacsempészte a kiszemelt áldozat elé. Így volt, szóvivő helyettes úr?
 - Hogy mérget tettem volna a saját ásványvizes üvegembe? Hogy érti ezt szerkesztő úr? - nyitotta tágra szeméit a szóvivő helyettes. - Nem értem, mit akar ezzel mondani.
 - Szerintem pontosan érti - mondta K.Tóth. - De hogy jobban kifejtsem, mire is céloztam, beszéljünk egy pár szót az ásványvizekről.
 - Amiben a méreg volt?
 - Igen, arról, meg a többiről is, amelyekben meg nem volt méreg.
 - De mi értelme ennek? Abba, amit én ittam, valaki mérget kevert. Nyilvánvalóan azzal a szándékkal, hogy megöljön, éppen úgy mint Bak Tamás és Zsebes kollégámat. Talán sikerült megállapítani, hogyan került a méreg pontosan az én üvegembe?
 - Nekem sikerült. Éppen az ön akaratlan segítségével.
 - Ezt megint nem értem. Én segítettem valamivel, anélkül, hogy tudtam volna róla?
 - Pontosán. Mégpedig azzal, hogy felborította az üveget, és abból a maradék ásványvíz éppen rám ömlött. Ugyanúgy mint Zsebes halálakor. Pontosán ugyanúgy és pontosan ugyanolyan ásványvíz.
 - De hiszen mind az ötven üveg ugyanolyan volt.
 - Nem teljesen. Ugyanolyan, kivéve a hőmérsékletét.
- Tóczos-Urbélyt láthatóan kimerítette a beszélgetés. Holtsápadt volt és nehezen szedte a levegőt, de tovább forszírozta a beszélgetést.
- Nem értem, mit akar mondani ezzel. Mi a jelentősége az ásványvíz hőmérsékletének?
 - Szerintem mindketten tudjuk, miről beszélek - válaszolt K.Tóth. - Bak Tamás úr megmérgezéséről nem tudok hiteles tanúként nyilatkozni, hiszen fegyelmezett ellenzéki újságíróként az asztal végén húztam meg magam. De a tettes szerencsétlenségére elkezdtem sürgőlni e körül a szépséges leányzó körül, úgyhogy Zsebes szóvivő úr sajtótájékoztatóján oda szemtelenkedtem az asztalfő közvetlen közelébe.
 - Hogy jön ez most ide? Mi ennek a jelentősége? - kérdezte Wanda.
 - Az, hogy amikor a szóvivő úr holtan elterült, magával rántotta az ásványvizét, melynek legnagyobb része engem ért. Akkor ennek nem tulajdonítottam semmi jelentőséget, de maradt bennem egy érzés, miszerint valami olyat éreztem, ami rávezet annak a rejtélynek a megoldására, hogyan lehetséges, hogy a szóvivő és csakis a szóvivő kapta azt az üveget, amelyben a méreg volt.
 - És mire jutott? - kérdezte elhaló hangon az egyre rosszabb állapotban lévő szóvivő helyettes.
 - Ne tartsunk szünetet, Tóczos-Urbély úr? - kérdezte részvétellel K.Tóth. - Nagyon fáradtnak tűnik.
 - Nem, nem, kibírom, most már igazán kíváncsivá tett.
 - Nos, ekkor még nem jutottam semmire. A megvilágosodás akkor jött el, amikor az ön által tartott sajtótájékoztatón, még mindig Wanda körül legyeskedve, ugyanúgy jártam, mint korábban. Amilyen szerencsém van, megint rám ömlött a maradék víz. Egy különbség azonban volt.

- Micsoda?

- Az, hogy a másik kezemben éppen egy másik üveg ásványvizet tartottam. Ez azonban jéghideg volt, szemben a rám ömlött szobahőmérsékletével. Egyből világos lett minden.

- Nekem még mindig nem az - jegyezte meg Wanda.

- Nekem sem - kontrázott Tóczos-Urbély. - Mi lett világos?

- Nézze, szóvivő helyettes úr. Stílszerűen: öntsünk tiszta vizet a pohárba. Még egyszer elmondom. Maga tette a mérget az ásványvízbe. Minden alkalommal. Maga mérgezte meg Bak Tamást, Zsebes szóvivőt és saját magát is.

- Mit mond? - hebegte a szóvivő helyettes. - Aljas rágalom, szemenszedett hazugság! Teljes képtelenség!

- Nem az, szóvivő helyettes úr. Ezután már eszembe jutott az is, amit kollégáim meséltek önről, miszerint érzékeny torka védelmében soha nem iszik hűtött italt, nem nyalogat fagylatot. Önnél mindig volt egy üveg hűtetlen ásványvíz, ami annyira önhöz nőtt, hogy már észre sem vette senki. Ezt a vizet mérgezte meg, aztán egy alkalmas pillanatban odatette a kiszemelt áldozat elé. Így volt, szóvivő helyettes úr?

- És még ha így is lett volna - kérdezte Tóczos-Urbély, aki közben összeszedte magát és felült az ágyban -, ki hiszi el, hogyan tudja bizonyítani?

- Nézze, bizonyítékaim egyelőre nincsenek, de nem is vagyok nyomozó, nem az én feladatom a bizonyítás. De, szóvivő helyettes úr, fogadjunk, hogy ha én most szólok Sótörő barátunknak, házkutatás esetén találnak még egy kis tartalékot a méregből az ön lakásában. A biztonság kedvéért, hátha a következő szóvivő sem maga lesz.

Ez telitalálat volt. Tóczos-Urbély most elvörösödött, mintha gutaütés kerülgetné, majd lemondóan legyintett.

- Hát jó. Én voltam. Beismerem. Szóvivő már úgysem lesz belőlem.

- Eltaláltam? Így történt minden?

- Nagyjából. Bak Tamás sajtótájékoztatóján akkor cseréltem ki az ő vizét az enyémmel, amikor a tréfás trikókat mutogatták. Senki nem vette észre. Zsebes elé meg már eleve határozottan odatettem, amikor bevonultunk. Így az ő hűtött vize elém került. Persze, nem ittam belőle, nem kockáztattam a torokgyulladásra. Senki nem vett észre semmit. Kivéve persze azt a piszok Csobádit, aki kiszúrta, hogy eggyel több ásványvizet üveg van, mint amit odavitt. Kispekulálta, aztán megzsarolt. Nem tehettem mást, megöltem. Odahívtam tárgyalni a WC-be. Biztos voltam, hogy nem zavarjak meg, az újságíróknak küldtem egy tálca friss pogácsát, a képviselők meg éppen saját költségtérítésük emeléséről szavaztak. Utánamentem és agyonvertem a vízvezetékcsővel. Megérdemelte a piszok zsaroló. A nyakkendőjét meg azért csavartam a nyaka köré, hogy Akáczfalvy gyilkosára tereljem a gyanút.

- És Akáczfalvy? Őt miért? - kérdezte Wanda.

- Nem, nem! - tiltakozott Tóczos-Urbély. - Tagadom! Akáczfalvy megöléséhez semmi közöm.

- A mérge természetesen a papa gyógyszerárából származik - jelentette ki K.Tóth. - Ez nyilvánvaló.

- Igen. Még évekkel ezelőtt emeltem el, magam sem tudom, miért. Valahogy biztonságérzetet adott, hogy halálos szer van a birtokomban. De soha nem gondoltam, hogy valaha használni is fogom.

- Azért ölte meg őket, hogy szóvivő legyen?

- Lényegében igen. De nem ilyen egyszerű a dolog. Próbált már valaha örök helyettes lenni? Eltűnni, hogy mindent magával csináltassanak meg és mindenért más arassa le a babérokat? Többszörös pénzért, sok-sok kiváltsággal. Maga meg viszi az ásványvizet, írja a beszédeket. Az a gyalázatos Bak Tamás meg ott mószerolt, ahol tudott. Körülvette magát nőekkel, már éppen azon dolgozott, hogy kirúgasson és a helyemre tegye valamelyik cicababát. Először csak eljátszottam a gondolattal: mi lenne, ha meghalna. Én lennék a szóvivő. Aztán eszembe jutott a méreg. Aztán arra gondoltam, hogy olyankor kellene megmérgezni, amikor sokan nyüzsögnek a közelében. Kínálta magát a sajtótájékoztató. Közben betelt a pohár, megtudtam, hogy Bak felajánlotta a posztomat Timinek. Úgy döntöttem, megölöm, hogy végre a helyére kerülhessek.

- De nem került.

- Borzalmas csalódás volt. De akkor már mindegy volt, úgy döntöttem, Zsebesnek is pusztulni kell. Minden szóvivőt megöltem volna, egészen addig, míg én nem kapom meg a posztot. Ez nekem járt. Magamat meg azért mérgeztem meg egy kisebb adaggal, hogy ne kerüljek gyanúba. Hát így volt.

Tóczos-Urbély megkönnyebbülten dőlt hátra. Láthatóan hatalmas feszültségtől szabadult meg a vallomással.

- És most mi lesz? Mit akar tenni? - kérdezte K.Tóthtól.

- Még nem tudom.

- Egy dologra megkérem.

- Mire?

- Mielőtt bármit tesz, beszéljen a Főnökkel. Megteszi?

- Hát jó, megteszem - válaszolt K.Tóth. - Most megyünk, Tóczos-Urbély úr. Pihenjen, aludjon jól. Már ha tud.

*

4.

Valiczka Kázmérnek akkor virradt fel a napja, amikor megjelent az új tulajdonos, aki a főszerkesztői posztot egyetlen tulajdonságot díjazott: ha az illető szemrebbelés nélkül tudott megszabadulni tíz-húsz korábbi munkatársától. Valiczka, aki addig a levelező rovat vezetőjeként (egyszemélyes rovatként saját magát vezette) észrevétlenül végezte napi munkáját, rövid idő alatt elhitette a tulajdonossal, hogy ő a legmegfelelőbb személy a jó néhány önjelölt jelentkező közül. Meg is felelt rendszeren az előlegezett bizalomnak, valamennyi korábbi, a sörözéseken és kiszállásokon nosztalgizáló kollégáját kicserélte olyan fiatal versenyzőkkel, akik nagy biztonsággal kezelték az alanyt és az állítmányt, a tárgy és határozó használatát viszont szószátyárságnak tartották, a jelzős szerkezetek alkalmazását pedig egyenesen bűnnek.

A tulajdonos központi sajtószolgálatára igénybevételeivel ezek a fiatalok tökéletesen megtöltötték betűikkel a megyei lapot. A pénzszerzés is viszonylag egyszerű volt. A megszokott hirdetőkön túl Valiczka úgy jutott hozzá többletbevételhez, hogy felderített néhány disznóságot a megyei és a megyeszékhely városi önkormányzatok tájékán. Együttműködve a megyeszékhely hetilapjának vezetőjével, ekkor felkereste az érintett önkormányzat vezetőjét, utalt a felderített

ügyre, majd egy nagyobb megrendeléssel a zsebében távozott. Aztán persze a hetilap megírta a leleplező cikket, aminek fejében ő meg a megyeszékhely önkormányzatától jutott nagyobb hirdetéshez. Legközelebb cseréltek, s az üzlet szépen virágzott.

Valiczkaik még most, az országos napilapnál is sokszor nosztalgiázott a hősi időszakot felidézve. Új munkahelyén más pénzszerzési módszerek járták: a Főnöknek kellett eltalálni a szája ízét és akkor a párt közeli cégek szépen hirdettek, de a Főnöknek nagyon kényes ízlése volt, nehéz volt eltalálni. Persze, azért a MILEP-et leleplező írások biztos sikert jelentettek, így Valiczkaik igazán megörült K.Tóth bejelentésének.

- Komolyan mondd, hogy megvan a tettes? - lelkesedett.

- Egészen komolyan.

- Gratulálok, édes fiam, mindig mondtam, hogy te vagy a legtehetségesebb oknyomozónk. Szóval Akáczfalvy urat egy MILEP-es ölte meg?

- Az.

- Édes fiam, tied a holnapi teljes első oldal, leszámítva a hirdetéseket.

- De tudom már azt is, ki ölte meg a szóvivőket.

- Nahát, ez csodálatos. Tudod mit? A lap történetében első alkalommal különkiadást készítettünk. Te vagy a szerkesztője, kiemelt honoráriumért. Nagyszerű, már látom magam előtt a főcímet: „MILEPES GYILKOSOK A PIP ELLEN”. Alcímnek meg mondjuk ez: „Politikai banditizmus”. Jó lesz, édes fiam?

- Hát, nem teljesen.

- Miért, mi a baj veled?

- Hát csak az, hogy a szóvivőket párton belüli gyilkolta meg. Plusz ráadásnak a Ház őrségének vezetőjét is.

Valiczkaik elkomorult.

- Ez nem lehet igaz. Csak valami tévedés.

- Sajnos igaz, az illető beismerte nekem.

- Csak neked?

- Volt ott más is.

Valiczkaik egyre komorabb lett.

- Nem is tudom. A helyzet bonyolult. Azzal remélem tisztában vagy, hogy a büntetőjog szerint a beismerés önmagában nem teljes értékű bizonyíték. Meg hát az ártatlanság vélelme. A mi újságunk fontosnak tartja a makulátlan jogszerűséget. Talán idő előtti még az ügy minden részletét a nyilvánosság elé tárni. Úgyhogy halasszuk el a különkiadást akkorra, amikor a rendőrség is lezárja a nyomozást, az ügyészség pedig annak rendje-módja szerint vádat emel. Persze még akkor is hangsúlyozni fogjuk, hogy a jogerős ítéletig mindenkit ártatlannak kell tekinteni. Ez kijár minden gyanúsítottnak, nemde bár? Szóval, kedves barátom, azt javasolom, hogy egyelőre maradjunk egy rövid hírnél a nyolcadik oldalon, diktálom is: „Egyes információk szerint a PIP frakcióvezető helyettesének gyilkosát a MILEP környékén találhatja meg a rendőrség. A szóvivők ügyében még nem közölt semmi eredményt a nyomozó hatóság.” - Valiczkaik felnézett: - Te miért nem írsz?

- Tudod mit? - mondta K.Tóth. - Ha akarod, írd meg magad.

Felkelt a fotelből, kísértelt az ajtón és jól bevágta maga után.

- Ide sem jövök többet - gondolta és már a folyosón tárcsázta Wanda számát.

- Nálad mi a helyzet? - kérdezte. - Engem rendesen elhajtott a főszerkesztőm, mikor meghallotta, hogy a PIP is érintett a gyilkosságokban.

- Én még idáig sem jutottam el - válaszolt Wanda. - Alighogy elkezdtem mondani, mire jutotunk, a hírigazgatóm elsápadt és hebegni kezdett. „Ne is mondja tovább, nem akarom hallani! Ne konfrontálódjunk! A mi feladatunk nem az, hogy nyomozzunk a gyilkosok után.”

„Hát mi?” kérdeztem, de erre nem válaszolt semmit. Még körül sem nézhettem igazán, már kívül voltam az ajtón. Van egy olyan érzésem, hogy hamarosan átszervezések várhatók a hírigazgatóságon, amelynek egyik és egyetlen sarkalatos pontja az lesz, hogy megszűnik az én munkaköröm.

- Ne sajnáld, Wanda. Nem maradsz munkahely nélkül. Az én munkaviszonyom gyakorlatilag néhány perce megszűnt. Te jelentkezhetsz a helyemre, én meg elmegyek dolgozni a MITV-hez. Biztos lehetsz, hogy mindkettőnket örömmel fogadnak. A hűséges katonáknál jobban csak az átállt harcosokat szeretik. Fel a fejjel, Wanda.

- ...

- Ott vagy még? Hallod, amit mondok?

- Igen, itt vagyok.

- Mondok neked búcsúzóul egy idézetet. Találd ki, honnan való.

- Jó, megpróbálom.

- „A Magyar Köztársaságban mindenkinek joga van arra, hogy tájékoztatást kapjon szűkebb környezetét, hazáját, a világot érintő kérdésekben. A sajtó feladata a hiteles, pontos és gyors tájékoztatásról való gondoskodás.”

- Fogalmam sincs, honnan idéztél, de a szöveg végtelen naivitásról tesz tanúbizonyságot.

- Ez, Wanda, a sajtótörvény harmadik paragrafusa.

*

5.

A MILEP elnökének napok óta nyomott volt a hangulata, mivel egy makacs combizom húzó-dás miatt nehézségei adódtak a pedál tekerésével. Ma is megpróbálkozott vele, de a számítógép tanúsága szerint pontosan ötvenegy méter húsz centiméter után kénytelen volt feladni. Most is komoran üldögélt főnöki székében, mikor benyomta az utasító gombját és kiszólt Amarillának.

- Hát jó, akkor most küldje be azokat az újságírókat!

K.Tóth lépett be a párnázott ajtón.

- Jó napot, elnök úr!

- Hát nem ketten vannak?

- De igen, de úgy egyeztünk meg, hogy kolléganőm odakint vár, én pedig négyszemközt találkozom önnel.

- Nekem így is jó. Miről beszéljünk. Interjú? A Magyar Szó ritkán kíváncsi a véleményemre.

- Nem ezért jöttem.

- Hanem? Kíváncsivá tesz.

- Mester Béláról szeretnék beszélgetni.

Eröss felpattant a kényelmes főnöki székből, odalépett K.Tóthhoz és barátságosan átölelte.

- Foglaljon helyet. Amúgy nem azért ölelgetem, mert tetszik nekem, hanem azt néztem, nincs-e felszerelve hangrögzítővel.

- Nem használok ilyesmit.

- És mit akar tudni Mesterről? Miért nem vele beszél meg a problémáit?

- Mester elérhetetlen, amint azt ön is nyilvánvalóan tudja.

- Ja, igen, jut eszembe, Mester Béla a Tonga Szigetekre utazott. Nuku'alofába, Hihifoba és egyéb gyönyörű helyekre. Fontos küldetésben jár, az uralkodó hercegnek vitte el üdvözlőtűnket, amellet az üzleti lehetőségeket deríti fel. Szép feladat, de időigényes. Irigyelem. Bizony, egy ideig biztosan nem lesz elérhető. Miért akar róla beszélni?

- Azért, mert ő ölte meg Akáczfalvy frakcióvezető helyettest.

- Nono, fiatalember, ez komoly vád. Remélem, tudja bizonyítani, mert egyébként olyan pert akasztunk a nyakába, hogy megkeserüli.

- Nézze, konkrét bizonyítékok nincsenek a kezemben. De a dolog teljesen nyilvánvaló. Megvan a többi gyilkosság tettese.

- Gondolom, Akáczfalvyt is ő tette el láb alól.

- Nem, ezt határozottan tagadja. Pedig neki már mindegy lenne, hogy eggyel kevesebb vagy több gyilkosságot ismer-e be.

- Megtudhatnám, ki az?

- Egyelőre nem. Elégedjen meg annyival, hogy a PIP belső ügye.

- Örömmel hallom. De még mindig nem győzött meg Mester Béla bűnösségéről.

- Nekem elég a hangfelvétel. Aztán, majd ha hazajön, elvégzik rajta a DNS vizsgálatokat, s biztos vagyok benne, hogy meglesz a bizonyíték.

- Nos, tegyük fel, hogy így van. Mester buzgóságában túllépte a hatáskörét. És akkor mi van?

- Túllépte a hatáskörét? Meglehetősen bizarr megfogalmazása annak, hogy egy nadrágszíjjal megfojtotta az ártatlan idős embert a Ház végében. Legyünk jóindulatúak, tegyük fel, hogy eredetileg csak meg akarta akadályozni, hogy Akáczfalvy részt vegyen a költségvetési szavazáson, lefogta, aztán egyszer csak eszébe jutott, hogy másnap megsemmisíthetik a szavazás eredményét, ezért aztán szorosabbra húzta a szíjat. Tegyük fel. De akkor is embert ölt.

Eröss tegezésre váltott.

- És mit akarsz, édes barátom? Mester Tongán van, ott is marad. A királysággal nincs kiadási egyezményünk. Elég büntetés ez neki, oda a karrierje. Mi viszont nem engedhetjük meg magunknak, hogy beismerjük. Letagadjuk. Ha valaki ilyet állít Mester Béláról, bepereljük. Három-négy év múlva meg is születik az elsőfokú ítélet, de ki emlékszik akkor már Mester Bélára? Miniszterelnök vagy pártelnök már nem lesz belőle, mert akkor előrangatják az ügyet. Mester tehát gyakorlatilag hullá. Akkor mit akarsz még?

- Nem mit, hanem kit. Kocsist.

- Miért?

- Még kérdezed? Ő az igazi felelős. Ha nem kapja meg a magáét, terítem az ügyet. A Magyar Szó kapva kap rajta.

- Azt elhiszem. Szóval Kocsis fejét akarod. Hát, beszélhetünk róla. De teljesen odadobni nem lehet, óriási presztízsveszteség lenne a párt részére. Gondold meg: alelnök a felbujtó. Meg aztán nagyon erős. Négy megye biztosan ott van mögötte. Nagyon erős.

- De nem Eröss. Meg kell szabadulnod tőle.

- Hát, ez tőlem sem idegen gondolat. Ha ragaszkodsz hozzá... Bár nem lehetne felelősségre vonni. Nem szavaznánk meg a mentelmi jog felfüggesztését.

- De a botrány elvinne esetleg téged is. Ragaszkodom Kocsis leváltásához.

- Rendben. Tudod mit? Elküldöm Brüsszelbe. Ott nem sok vizet zavar. Felteszem a listára, biztos bejutó helyre.

- És mi van, ha a többiek nem szavazzák meg? Ha jól tudom, a lista választmányi hatáskör.

- Jegyezd meg, édes fiam, ebben az országban egyelőre az kerül a listára, akit én akarok. Én mondom meg, ki megy Brüsszelbe, meg ki jut be biztosan a Házba. Meg még néhány helyre.

- És mi van, ha a PIP akadékoskodik? Interpellációk, sajtókampány, esetleg tüntetések?

- Nem fog akadékoskodni. A pénztárosaink a legutóbbi egyeztetésen megállapodtak abban, hogy jegeljük ezeket az ügyeket. Mi nem forszírozzuk a szóvivők ügyét, ők meg leszállnak Mesterről.

- Egyet háromért?

- Egyet kettőért. Akáczfalvyt Bak Tamásért és Zsebesért. Csobádi meg nem számít, nem hiányzik egyikünknek sem. Jó megállapodás: Akáczfalvy megér két szóvivőt, hiszen ott komoly pénzekről volt szó, az egész jövő évi költségvetés ezen múlt. Ha jól belegondolok, talán mi csináltuk a jobb üzletet.

- Ezek szerint lezárjátok a függő témákat.

- Persze. És hálásak leszünk neked is, ha hallgatsz. Nem hiányzik a botrány. Mit kérsz? Akarsz netán TV elnök lenni? Vagy pártszóvivő? Vagy alapítványi elnök? Vagy felügyelő bizottság? Ott igazán nem kell semmit csinálni a pénzért.

- Nem kell. Egyik sem kell. Semmi nem kell. Megelégszem azzal, hogy Kocsis és Mester eltűnik a hatalom közeléből. Talán ez is eredmény.

- Hát jó, te tudod, miért nem kell egyik pozíció sem, pedig mindegyikkel jól járnál. De ha nem kell, hát nem kell, nem erőltetem. De legalább kerékpározz egy jót. Megengedem, hogy felülj a gépre. Pedig ez nagy szó. Rajtam kívül még soha senki nem ült rajta. De te kipróbálhatod.

*

6.

Töhötöm egy pillanatra befogta a telefon mikrofonját és odaszólt K.Tóthnak.

- Egy kis türelmet. Foglalj helyet, azonnal a rendelkezésedre állok. - Már folytatta is a beszélgetést: - Igen, köszönöm, hogy nekem szólt először, hálás vagyok érte. Nagyon hálás. Akkor, ahogy megbeszéltük. Viszontlátásra.

Letette a kagylót és K.Tóth felé fordult a főnöki széssel.

- Hát szervusz, barátom - mondta vidáman. - Ismerlek, nagyon rendes fiú vagy, ott a Magyar Szónál jó embereink vannak, derék magyarok és sokat dolgoznak. Mi járatban? Interjú? Meg volt ez beszélve?

- Nézze, pártelnök úr - mondta higgadtan K.Tóth. - Én tudom azt, hogy Ön ellenzékben tegeződik velünk, gyalogosokkal, aztán, ha hatalomba kerül, visszamagázódik. Már módomban volt megtapasztalni. Szerintem egyszerűbb, ha folyamatosan maradunk a magázásnál, annál is inkább, mivel a jelek szerint már nincs sok idő a győzelemig.

Töhötöm elkomorult.

- Nekem így is jó. Jónapot. Milyen ügyben?

- Közös ismerősünkről, Tóczos-Urbély úrról szeretnék beszélgetni.

Töhötöm, ha lehet, még komorabb lett.

- És mit akar a szóvivő helyettes úrról mondani? És miért tartozik ez rám?

- Szerintem ön is pontosan tudja.

- Nézze, barátom - kelt fel a forgószékből Töhötöm -, már régen figyelem magát. Maga egy tehetséges fiatalember. - Odalépett az újságíróhoz és megveregette a hátát. - Nem akar szóvivő lenni nálunk?

- A hasamat már nem kell megtapogatni, nincs rajtam hangrögzítő - jegyezte meg K.Tóth. - A kérdésére válaszolva: nem, még szeretnék élni egy ideig.

- Ó, már nem fenyegeti veszély a szóvivőinket. Felvettem egy főköstolót, aki minden ételből, italból fogyaszt a sajtótájékoztató elején.

- A PIP főköstolója? Jól hangzik, kíváncsi lennék, mit szól hozzá a MILEP és a közvélemény.

- Persze, nem főköstoló a címe. Az alapítványhoz vettem fel hagyományápolási szakértő munkakörbe. Nem lesz több mérgezés.

- Ennyibe telik felvenni valakit?

- Édes fiam, ne legyen naiv. Azt veszek fel és olyan feladattal, akit akarok. Akar kommunikációs osztályvezető lenni? A jelenlegi fizetésének háromszorosáért, na jó, négyszereséért, megemelt költségkerettel, plusz tíz beosztottal? Nagy pénz, akarja?

- Nem ezért jöttem. Mint mondtam, beszéljünk Tóczos-Urbélyről. Nyilván tudja, hogy ő mérgezte meg a szóvivőket, aztán meg agyonverte az őrség parancsnokát.

- Honnan veszi ezeket a képtelen vádakot? Jól gondolja meg, mit beszél!

- Bevallotta.

- A marhája. Volt ott még valaki?

- Igen, a barátnőm. Bizonyára ismeri őt is. A MITV riportere.

- Az baj. Nagy baj.

- Egyelőre még nem mondtuk el senkinek. Megígértem Tóczos-Urbélynek, hogy előbb magával beszélek.

- Az bölcs dolog volt. Jó, elismerem, megölte őket. Megtévedt.

- Hát, jókorát sikerült tévednie. Én nem így minősíteném.

- Szegény gyerek, soha nem hittem volna róla, olyan szerény, kötelességtudó fiatalember volt. Nyilván túl nagy volt rajta a nyomás, nem tudta elviselni a felelős beosztás súlyát és így eresztette ki a gőzt. Ezek után persze soha nem lesz belőle szóvivő, sem egyéb felelős párt-ember. Nagy büntetés ez neki.

- Nem elég.

- Mit akar még?

- Tegyen feljelentést. Járjanak végére az ügynek, kapja meg Tóczos-Urbély a megfelelő büntetést a bíróságtól és alakítsa át úgy az apparátusát, hogy soha ne történhessen hasonló eset.

- Nem lesz több ilyen eset. Az előbb szóltak, hogy Tóczos-Urbély szóvivő helyettes kiugrott a kórház ötödik emeletének erkélyéről. Azonnal szörnyethalt.

- Sajnálom, de az igazságnak akkor is ki kell derülnie.

- Miért?

- Ezt kívánja a tisztesség és a jogszerűség.

- Tisztesség, jogszerűség. Hát hol él maga, édes fiam? Próbálja csak meg megkeverni a szart, úgy kicsinálom, hogy azt is megbánja, hogy megszületett.

- Tényleg? Mit tesz? Leváltat? Kirúgat? Nagy dolog, legfeljebb átmegyek a Szabad Szóhoz. Tárt karokkal fogadnak, a sztorimmal együtt.

- Nem ér vele semmit. Letagadjuk. A mérget eltüntetjük, bizonyíték nincs. Azt sulykoljuk, hogy politikai támadás. Magát és az újságot bepereljük, biztos lehet, hogy meg is nyerjük. Akar fizetni ötmilliót a PIP jó hírvének megsértéséért?

- Vagyis letagadják?

- Le bizony. Szó sem lehet arról, hogy beismerjem: a PIP egyik tagja gyilkos. Mi, akik soha nem hazudunk és nem is lopunk, nyilván nem is ölünk. Ez napnál is világosabb. A szóvivő helyettesen túl nagy volt a nyomás, megviselte a szóvivők elleni gáztett-sorozat, a MILEP nemtelen támadásai, pillanatnyi elmezavar vett rajta erőt. Esetleg megpendítünk valami romantikus szálát is. Beteljesületlen szerelem, mondjuk Timivel vagy Titanillával. Tóczos-Urbély szóvivő helyettes szépen induló politikai pályafutása tragikus hirtelenséggel félbeszakadt. Ő a mi mártírunk. Sajnálatosan kettétört pályafutása példaként szolgálhat a jövő nemzedék számára.

- Saját halott?

- Az.
